

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1996-1997

29 november 1996

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

INHOUDSOPGAVE

I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE VOLKSVERTEGENWOORDIGERS EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS (Reglement artikel 77, 1, 2, 3, 5 en 7)

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn	Blz.
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	401
Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	401
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	423
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	430
Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media	454
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	456
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	464
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	469
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling	483
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid	489
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	489
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	490

II. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS EN WAAROP NOG NIET WERD GEANTWOORD (Reglement artikel 77, 6)

Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	493
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	493
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	493

III. VRAGEN WAARVAN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN VERSTREKEN IS MET TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN EN DIE OP VERZOEK VAN DE VRAAGSTELLER WERDEN OMGEZET IN MONDELINGE VRAGEN (Reglement artikel 77, 4)

Nihil

REGISTER	495
----------------	-----

**I. VRAGEN VAN DE VLAAMSE
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS
EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS
(Reglement artikel 77, 1, 2, 3, 5 en 7)**

**A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de
reglementaire termijn**

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 49
van 28 oktober 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Centrum voor Muziekinstrumentenbouw – Subsidiës

Onlangs bracht de minister-president een bezoek aan het Centrum voor Muziekinstrumentenbouw (CMB) in Puurs.

Dit centrum verstrekt met toenemend succes cursussen aan personen die het ambachtelijk bouwen van muziekinstrumenten in ere willen houden.

Blijkens de persberichten was de aanleiding van het bezoek van de minister-president een verzoek van het CMB om financiële tegemoetkomingen van overheidswege.

Kan de minister-president mij meedelen of hij terzake concrete toezeggingen heeft gedaan ?

Antwoord

De aanleiding van mijn bezoek was een uitnodiging om het Centrum voor Muziekinstrumentenbouw in Puurs van nabij te leren kennen.

Ik onderstreep dat dit Centrum een uniek initiatief is in Vlaanderen en dat zijn activiteiten als erg waardevol te bestempelen zijn. Hun werk heeft een sterk educatief vormend karakter en reikt verder dan het praktijkgerichte. De uitbouw van dit Centrum kan alleen maar worden toegejuicht en het CMB verdient een plaats in Europa.

Er zijn geenszins engagementen door de overheid aangegaan. Het Centrum zal zelf onderzoeken in hoever het zijn werking en uitstraling op een structurele manier kan onderbouwen.

Mocht op basis van dit onderzoek een tussenkomst kunnen gebeuren, dan kan dit worden overwogen.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN
AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 217
van 10 juli 1996
van de heer JOS DE MEYER

Terbeschikkingstelling – Omvang, kostprijs en controle

Sommige personeelsleden uit het onderwijs kunnen, mits ze voldoen aan bepaalde voorwaarden, vervroegd uittreden door het nemen van een terbeschikkingstelling wegens persoonlijke aangelegenheden voorafgaand aan het rustpensioen (TBS 55+).

Hoeveel personeelsleden maken op dit ogenblik gebruik van dit stelsel, en dit uitgesplitst per sector (basisonderwijs, secundair onderwijs, hoger onderwijs, PMS-centra) ? Wat is de kostprijs hiervan, eveneens uitgesplitst per sector ?

In het koninklijk besluit dat deze aangelegenheid regelt, wordt gesteld dat een personeelslid dat gebruik maakt van een TBS 55+ geen andere winstgevende activiteit mag uitoefenen dan die welke door de Koning is toegelaten, bij toepassing van de reglementering inzake cumulatie van een rustpensioen met een beroepsactiviteit.

Op welke wijze gaat het departement na of de betrokken personeelsleden zich houden aan de cumulatierregels ? Zijn er sancties vastgesteld indien een personeelslid zich niet aan deze regels houdt ? Zo ja, welke en is er hiervoor een wettelijke grondslag ?

Aanvullend antwoord

In aansluiting aan mijn antwoord dat werd gepubliceerd in het Bulletin van Vragen en Antwoorden

nr. 18 van 20 september 1996, blz. 1003, vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger als **bijlage 1** een overzicht voor de maand september 1996 met volgende inlichtingen :

1. het aantal personeelsleden, uitgesplitst per sector, dat een volledige of gedeeltelijke terbeschikkingstelling wegens persoonlijke aangelegenheden voorafgaand aan het rustpensioen heeft gekregen ;
2. de kostprijs hiervan, eveneens uitgesplitst per sector.

Als **bijlage 2** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een exemplaar van het document dat moet worden ingevuld door de personeelsleden die een terbeschikkingstelling aanvragen wegens persoonlijke aangelegenheden voorafgaand aan het rustpensioen (cf. laatste lid van mijn vorig antwoord).

(Bovenvermelde bijlage 2 ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Bijlage 1 – TBS 55+ september 1996

1. Volledige TBS 55+

Sector	Aantal personeelsleden	Loonkosten
a. Gewoon kleuteronderwijs	53	4.296.297 fr.
b. Gewoon lager onderwijs	317	25.154.331 fr.
c. Buitengewoon lager onderwijs	26	1.881.029 fr.
d. Gewoon secundair onderwijs	2.705	215.529.848 fr.
e. Buitengewoon secundair onderwijs	100	7.413.514 fr.
f. Deeltijds beroepssecundair onderwijs	1	82.996 fr.
g. Deeltijds kunstonderwijs	23	1.665.155 fr.
h. Secundair onderwijs voor sociale promotie	32	688.294 fr.
i. Hoger onderwijs voor sociale promotie	7	113.618 fr.
j. Andere (PMS-centra, ...)	241	20.873.277 fr.

2. Gedeeltelijke TBS 55+

Sector	Aantal personeelsleden	Loonkosten
a. Gewoon secundair onderwijs	47	1.848.515 fr.
b. Secundair onderwijs voor sociale promotie	1	44.355 fr.
c. Andere (PMS-centra, ...)	4	132.944 fr.

Vraag nr. 44 van 14 oktober 1996 van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Vlaamse administratie – Hardware en software

Het jaarverslag 1995 van de Vlaamse administratie leert ons dat het gebrek aan hard- en software demotiverend werkt en voor vertraging zorgt binnen de instellingen en de administratie.

1. Welke financiële middelen zijn beschikbaar om dit te verhelpen ?
2. Welke planning werd opgesteld om op termijn de nodige technische middelen te verschaffen ?
3. Het gebruik van deze nieuwe technieken vereist een opleiding. Wordt er geregeld bijscholing georganiseerd ? Wat is de kostprijs hiervan ? Hoe verloopt dit ?

Antwoord

1. De financiële middelen voor informatica (exclusief personeelskosten) bedragen voor :

1995	1.268,4 mln. fr.
1996 :	1.301,7 mln. fr.

In de ontwerpbegroting voor 1997 is 1.359,1 mln. fr. ingeschreven.

2. De behoefte aan hard- en software wordt opgenomen in het jaarlijkse informaticaplan. Eind 1995 leidde een opgestarte aankoopprocedure tot bestellingen en leveringen van de nieuwe apparatuur en software.

Voor de financiering van deze aankopen werd in totaal 652,7 miljoen vastgelegd, waarmee onder meer ruim 3.300 PC's en werkstations werden aangekocht.

In de informaticaplannen 1996 en 1997 werden volgende middelen ingeschreven voor nieuwe apparatuur en software (miljoen frank) :

1996		316,0
1997		251,9
Totaal		567,9

3. Aantal inschrijvingen informatica-opleidingen en kostprijs :

1995	1.830	22,0 mln. fr.
1996 (raming*)	2.800	30,0 mln. fr.

(* De weerslag van de informatisering van 1995 is vooral merkbaar in de vorming 1996 en 1997)

Deelnemers : – gebruikers nieuwe software (MS-office)
– nieuwe gebruikers (hadden vroeger geen PC)

Vraag nr. 45
van 14 oktober 1996
van de heer EDDY SCHUERMANS

Hogeschoolpersoneel – "Voltijdse opdracht"

In een besluit van de Vlaamse regering staat dat voor een personeelslid met een fulltime opdracht in een hogeschool, een bijkomende opdracht in een andere onderwijsinstelling waarvan de omvang meer dan 20 % van een voltijdse opdracht bedraagt, niet aanvaardbaar is, tenzij men een afwijking verkrijgt.

De omvang van het begrip "voltijdse opdracht" wordt niet omschreven in dit besluit.

Waarom niet ? Is dit elders bepaald ? Wat wordt er dan onder "voltijdse opdracht" exact begrepen ?

Antwoord

Artikel 148 van het hogescholendecreet van 13 juli 1996 bepaalt dat ambtshalve deeltijds wordt : de opdracht van het personeelslid, belast met een voltijdse opdracht, dat een andere beroepsactiviteit of een andere bezoldigde activiteit uitoefent die een groot deel van zijn tijd in beslag neemt.

Als andere beroepsactiviteiten of bezoldigde activiteiten die een groot gedeelte van de tijd in beslag nemen, worden beschouwd : alle activiteiten waarvan de omvang twee halve dagen per week overschrijdt, of die voorkomen op een lijst vastgesteld door de Vlaamse regering.

In het besluit van de Vlaamse regering van 3 mei 1995, waarin de bedoelde lijst wordt vastgelegd, is onder artikel 1, 3° als een dergelijke activiteit opgenomen : "een opdracht in een andere onderwijsinstelling waarvan de omvang meer dan 20 procent van een voltijdse opdracht bedraagt".

Onder "voltijdse opdracht" moet hier worden verstaan de minimumopdracht die in de betrokken onderwijssector of het betrokken onderwijsniveau voor het aldaar uitgeoefende ambt vereist is om als een voltijdse opdracht te worden beschouwd.

Voor de berekening van de omvang van de opdracht uitgeoefend aan een universiteit, gelden de regels die vastgelegd zijn in het voornoemde besluit.

Vraag nr. 46
van 14 oktober 1996
van de heer LEO CANNAERTS

Schoolkosten – Openstaande rekeningen

Heel wat middelbare scholen hebben te maken met openstaande rekeningen inzake schoolkosten (boeken, schoolgerief, activiteiten en dergelijke). In sommige gevallen gaat het om duidelijk herkenbare vormen van armoede, in andere gevallen gaat het effectief om wanbetaling.

Men stelt vast dat vele van die gezinnen een studiebeurs genieten.

Bestaat voor de betrokken instellingen de mogelijkheid om voorafnames te doen op die studiebeurzen, zodat op die wijze de rekeningen kunnen worden vereffend ?

Zijn er andere richtlijnen die aan de inrichtende machten mogelijke procedures ter beschikking stellen om dit probleem te verhelpen ?

Antwoord

1. De Grondwet stelt in artikel 24 § 3 : "De toegang tot het onderwijs is kosteloos tot het einde van de leerplicht".

Naar de letter van de Grondwet gaat het over de "toegang", dus worden de leermiddelen hiervan uitgesloten.

Artikel 12, § 1, van de schoolpactwet van 29 mei 1959 luidt als volgt :

"Het bewaarschool-, lager en secundair onderwijs met volledig leerplan is kosteloos in inrichtingen van de Staat en in inrichtingen die de Staat krachtens deze wet subsidieert. De Staat draagt de financiële lasten zoals voorzien, al naar het geval, in artikel 3 en in artikel 32 van deze wet. Geen enkel direct of indirect schoolgeld kan worden gevraagd voor het onderwijs dat de leerlingen of studenten ter vervulling van de leerplicht volgen."

Uit de rechtspraak terzake van het Arbitragehof blijkt dat aan de kosteloosheid van het onderwijs een strikte interpretatie wordt gegeven, zoals bepaald in bovenvermeld grondwetsartikel.

De onderwijsverstrekkers beslissen autonoom over de concrete toepassingsmodaliteiten, aangezien het onderwijsdepartement terzake noch bindende regels noch aanbevelingen heeft geformuleerd.

Anderzijds dient in acht te worden genomen dat nog te vereffenen schoolrekeningen nooit enige hypotheek kunnen leggen op de regelmatigheid van de leerling en op de aansluitende sanctivering van de studie.

2. Studietoelagen hebben tot doel de minvermogene gezinnen kosten voor het didactisch materiaal en voor bepaalde schoolse activiteiten te helpen dragen.

Zolang de leerling minderjarig is, wordt de studietoelage rechtstreeks uitbetaald op naam van de wettelijke vertegenwoordiger. In geen geval kan dit aan de onderwijsinstelling worden uitbetaald.

Uitgaande van de vaststelling dat de meeste kosten in het begin van het schooljaar worden gemaakt, heeft de overheid praktische maatregelen genomen voor een snelle uitbetaling van de studietoelagen.

Nadat deze studietoelagen zijn uitbetaald aan de rechthebbende, houdt de overheid geen toezicht meer op de effectieve aanwending ervan.

**Vraag nr. 47
van 14 oktober 1996
van de heer MARC OLIVIER**

Elektronisch personeelsdossier Onderwijs – Evaluatie

In 1995 voerde het departement Onderwijs het elektronische personeelsdossier in. In het jaarverslag van de Vlaamse administratie staat vermeld dat in het schooljaar 1995-1996 tachtig basisscholen en tachtig secundaire scholen hun gegevens elektronisch doorgaven aan het departement Onderwijs.

1. Voor het schooljaar 1996-1997 werd als doelstelling vooropgesteld dat een derde van alle dossiers volledig elektronisch zou worden behandeld. Werd dit doel bereikt? Hoeveel scholen geven hun gegevens reeds elektronisch door? Hoeveel procent van de personeelsdossiers wordt reeds elektronisch behandeld?
2. Binnen welke termijn wenst de minister alle scholen op dit elektronisch netwerk aan te sluiten?
3. Vermits alle gegevens nu elektronisch worden verwerkt, moeten de ambtenaren zich minder inlaten met routineklussen en klasseerwerk. Zal de elektronische verwerking leiden tot een herstructurering van de taken binnen het departement Onderwijs en zo ja, hoe ziet de minister deze herstructurering?

Antwoord

1. Vanaf het schooljaar 1996-1997 worden de personeelsgegevens van 306 secundaire scholen en 326 basisscholen op elektronische wijze aan het departement Onderwijs overgemaakt en op een computerondersteunde manier verwerkt. De 306 secundaire scholen vertegenwoordigen zo'n 26.000 personeelsdossiers, dit is 35 % van het totaal; de 326 basisscholen vertegenwoordigen ongeveer 8.200 personeelsdossiers, dit is 16 % van het totaal. Alles samen genomen betekent dit dat momenteel 28 % van alle personeelsdossiers van het basis- en secundair onderwijs, waartoe het project zich in eerste instantie richt, elektronische dossiers zijn. Grosso modo betekent dit dat de doelstelling van uitbreiding tot een derde van de dossiers werd gehaald. In het secundair onderwijs is dit vlotter gegaan wegens de schoolgrootte en de administratieve ondersteuning.

2. Voor de verdere uitbouw van het elektronisch communiceren van personeelsgegevens gelden volgende doelstellingen.

- Voor het secundair onderwijs gaat de uitbreiding op hetzelfde ritme verder ; in het schooljaar 1997-1998 moet dus 66 % van de dossiers elektronisch zijn ; voor het schooljaar 1998-1999 wordt gestreefd naar 100 %. Vanaf dat schooljaar zal papieren communicatie alleen nog uitzonderlijk mogelijk zijn.
- Ook voor het basisonderwijs blijft het departement Onderwijs verder streven naar een aansluiting van alle scholen. Het departement zal verder promotie voeren voor het elektronisch communiceren, maar heeft begrip voor de specifieke situatie van kleinere basisscholen. Hierdoor zal een geleidelijker uitbreidingsritme worden gehanteerd.

3. Tijdens het eerste schooljaar waarin een school de personeelsgegevens elektronisch doorstuurt, brengt deze fundamentele wijziging in de administratieve praktijk heel wat extra werk mee. Zowel de schoolsecretariaten als de ambtenaren van het departement Onderwijs moeten immers een leerfase doormaken. Bij de behandeling van de dossiers van de 160 scholen die reeds het tweede schooljaar gebruik maken van elektronische communicatie wordt pas echt duidelijk wat het effect op de werkbelasting is. Bovendien is een laatste belangrijke schakel van het automatiseringsproces nog maar vanaf 1 september 1996 voor een beperkt aantal scholen in gebruik genomen. Het betreft hier een automatische koppeling tussen het administratieve elektronische dossier en het weddeberekeningssysteem. Deze factoren zijn er de oorzaak van dat het effect op de werkbelasting slechts vanaf het schooljaar 1996-1997 kan worden vastgesteld.

Vanaf dit schooljaar wordt de impact van de nieuwe werkwijze onderzocht. Dit gebeurt aan de hand van panelgesprekken met personeelsleden die nog op de "oude" manier werken enerzijds, en met personeelsleden die elektronische dossiers behandelen anderzijds. De resultaten van deze gesprekken worden getoetst met een systeem van tijdsregistratie.

Daarnaast wordt ook onderzocht wat de gevolgen kunnen zijn voor de diverse ondersteunende diensten op het departement. In een aantal gevallen zal het werkvolume sterk afnemen (bv. postverdeling) ; er ontstaat echter ook een aan-

tal nieuwe taken (bv. onderhoud diplomadatabank).

Zodra beide onderzoeken zijn beëindigd – de eerste resultaten worden verwacht tegen het einde van dit schooljaar en verder verfijnd in het schooljaar 1997-1998 – wordt nagegaan wat de weerslag is op het personeelsplan van het departement.

Vraag nr. 48
van 15 oktober 1996
van de heer JOS DE MEYER

Deeltijds kunstonderwijs – Cumulatie en vaste benoeming

Artikel 10 van het koninklijk besluit (KB) nr. 63 van 20 juli 1982, houdende wijziging van de bezoldigingsregels van toepassing op het onderwijzend en daarmee gelijkgesteld personeel van het onderwijs met volledig leerplan en van het onderwijs voor sociale promotie of met beperkt leerplan, impliceert onder meer dat een bijbetrekking in het onderwijs voor sociale promotie of met beperkt leerplan in principe niet meer gesubsidieerd wordt, tenzij betrokkene voor bedoelde prestaties uiterlijk op 7 augustus 1982 vastbenoemd of stagedoend was, of deze prestaties ononderbroken verstrekke sedert de laatste dag van het schooljaar 1978-1979. In dat geval worden bijkomende prestaties in het onderwijs gesubsidieerd in de mate dat ze een derde van het minimumaantal uren vereist voor een ambt met volledige prestaties niet overschrijden.

Ofschoon in 1982 dus een nieuwe cumulregeling in het onderwijs in werking trad, kon een aantal leraars op persoonlijke titel aldus een overgangsregeling genieten.

Het besluit van de Vlaamse regering van 22 december 1993 tot regeling van de cumulatie van een andere bezigheid of een pensioen, met uitzondering van een overlevingspensioen, met een ambt in het onderwijs, doorkruiste deze overgangsregeling. Artikel 1 van dit besluit verving immers artikel 5, 1ste lid, c 1ste lid van het koninklijk besluit van 15 april 1958 houdende bezoldigingsregeling van het onderwijzend, wetenschappelijk en daarmee gelijkgesteld personeel van het ministerie van Openbaar Onderwijs, gewijzigd bij de wet van 1 augustus 1985, door de volgende bepaling (wat nieuw is, staat in cursief) :

"Voor de toepassing van dit besluit wordt verstaan onder bijbetrekking : het ambt met al dan niet volledige prestaties, dat aan een of meer bij de onderhavige bezoldigingsregeling beoogde scholen of instellingen wordt uitgeoefend door het personeelslid (...)

c) *dat uit hoofde van elke andere bezigheid (dan een zelfstandig beroep of prestaties in het onderwijs ten laste van de Schatkist) en/of wegens het genot van een pensioen, met uitzondering van een overlevingspensioen, netto-belastbare inkomsten heeft waarvan het bedrag gelijk is aan of hoger is dan het minimum verbonden aan de weddeschaal 501. Dit minimum wordt aangepast aan de index, maar verminderd met de forfaitair bepaalde beroepskosten van werknemers".*

Voor een aantal leraars dat het minimum van de weddeschaal 501 (licentiaat) nog niet had bereikt, had dit tot gevolg dat hun op grond van het KB nr. 63 van 20 juli 1982 in overgangsregeling verworven prestaties in bijambt, met ingang van 1 september 1993 werden opgenomen in het hoofdambt. Vermits bovendien hun anciënniteit werd gedeblokkeerd, keerde het departement Onderwijs vaak aanzienlijke achterstellen uit. Het departement stelde de zaken voor als een ambtshalve regularisatie en liet de betrokken leraars op geen enkel moment de kans om te opteren voor behoud van hun op basis van het KB nr. 63 verworven overgangsregeling.

Wanneer thans echter sommige leraars alsnog het minimum van de weddeschaal 501 overschrijden, wordt hun deeltijds ambt in het onderwijs door het departement Onderwijs behandeld en gesanctioneerd als een nieuw bijambt.

Vermits cumulatie in het onderwijs in organieke zin uitgesloten is, zijn de gevolgen voor betrokkenen niet gering : verlies van vaste benoeming, geen wedde in juli en augustus, betaling in 25sten in plaats van 20sten (hoger secundair) of 22sten (lager secundair). Bovendien kan de inrichtende macht hen voortaan nog enkel aanstellen indien zij kan bewijzen dat er geen kandidaten in hoofdambt beschikbaar waren. Anderzijds kunnen betrokkenen blijkbaar niet meer terugvallen op de oude overgangsregeling, vermits die meer dan 2 jaar werd onderbroken, wat overeenkomstig artikel 40bis, paragraaf 3bis van het KB van 15 april 1958 als een ontoelaatbare dienstonderbreking dient te worden beschouwd.

1. Kan een op persoonlijke titel verworven overgangsregeling – in casu die van artikel 10, para-

graaf 3 van het KB nr. 63 van 20 juli 1982 worden beëindigd door invoering van een nieuwe organieke wetgeving, in casu het besluit van de Vlaamse regering (BVR) van 22 december 1993 ?

2. Hadden de betrokken leraars bij de invoering van het bedoelde BVR niet vrij moeten kunnen kiezen tussen instappen op de nieuwe regeling of vasthouden aan de in 1982 verworven overgangsregeling ?
3. Valt een leraar die op grond van het BVR van 22 december 1993 zijn subsidieerbaarheid verliest, niet automatisch terug op de overgangsregeling van het KB nr. 63 van 20 juli 1982 ?
4. Wordt de inrichtende macht, die de vaste benoeming van betrokkene verder moet honoreren, hier niet het machteloze slachtoffer van een eenzijdige wijziging in de wetgeving ?

Antwoord

1. Er dient op gewezen te worden dat het koninklijk besluit nr. 63 van 20 juli 1982 tot doel had de openbare uitgaven te beperken en vooral de beschikbare arbeid in het onderwijs te herverdelen. De verwezenlijking van dit doel werd hoofdzakelijk nagestreefd door de begrippen "hoofdambt" en "bijbetrekking" in te voeren in het onderwijs voor sociale promotie of met beperkt leerplan, en verder door de bezoldiging te beperken van alle prestaties die niet als hoofdambt mogen worden bezoldigd en die dus als cumulatie (bijbetrekking en overwerk) worden aangezien.

Bij het vermelde koninklijk besluit, waarvan de juridische grond lag in artikel 1, 5° en 7° van de wet van 2 februari 1982 tot toekenning van bepaalde bijzondere machten aan de Koning, was het dan ook de bedoeling met ingang van het schooljaar 1982-1983 geen bezoldiging meer toe te kennen voor prestaties verstrekt in het onderwijs als bijbetrekking of als overwerk.

De door de Vlaamse volksvertegenwoordiger geviseerde overgangsbepaling had tot doel aan de personeelsleden die bij het van kracht worden van het koninklijk besluit nr. 63 van 20 juli 1982 aan welbepaalde voorwaarden voldeden, verder een bezoldiging toe te kennen binnen de gestelde perken voor de prestaties die overeenkomstig dit besluit bij de inwerkingtreding ervan als bijbetrekking werden beschouwd.

Bij het besluit van de Vlaamse regering van 22 december 1993 tot regeling van de cumulatie van een andere bezigheid of een pensioen, met uitzondering van een overlevingspensioen, met een ambt in het onderwijs, werd ten opzichte van 1982 een nieuwe norm ingevoerd voor het bepalen of een ambt in het onderwijs al dan niet als hoofdamt of als bijbetrekking dient te worden beschouwd. De toepassing van deze norm was in de meeste gevallen voordeliger. Behoudens een latere datum van inwerkingtreding voor de personeelsleden van wie rechten werden verminderd, bevat dit besluit geen overgangsbepalingen.

2. Zoals hiervoor is vermeld, bevat het besluit van de Vlaamse regering van 22 december 1993 geen overgangsregeling. Overgangsbepalingen worden enkel in een reglementaire tekst opgenomen indien de nieuwe regeling minder gunstig is dan de vroegere regeling, wat voor het voormelde besluit niet het geval is.

Terugvallen op de overgangsbepaling van artikel 10, § 3, van het koninklijk besluit nr. 63 van 20 juli 1982 is uitgesloten. Ingevolge de toepassing van de bepalingen van het besluit van de Vlaamse regering van 22 december 1993 is een nieuwe toestand ontstaan. Dit besluit bevat, zoals hiervoor reeds vermeld, geen bepaling die het opnieuw toepassen van de overgangsbepaling garandeert. Bovendien moet erop worden gewezen dat overgangsbepalingen steeds restrictief dienen te worden geïnterpreteerd en er rekening moet worden gehouden met alle facetten op het ogenblik van de totstandkoming ervan. Zodra de betrokken personeelsleden door de toepassing van het besluit van de Vlaamse regering van 22 december 1993 in hoofdamt worden bezoldigd, is er niet langer sprake van prestaties die als bijbetrekking worden beschouwd en houdt de overgangsregeling van artikel 10, § 3, van het koninklijk besluit nr. 63 van 20 juli 1982 definitief op van toepassing te zijn.

4. De inrichtende macht moet normalerwijze de reglementaire bepalingen die van toepassing zijn op de personeelsleden van de instellingen die ze inricht, opvolgen en alle vereiste maatregelen treffen om de belangen van al de betrokken partijen te vrijwaren.

Vraag nr. 49
van 15 oktober 1996
van de heer JACQUES DEVOLDER

Administratietaken – Uitbesteding of inbesteding

De snelheid waarmee de technologie en de kennis evolueren, neemt nog steeds toe. Voor de administratie van de Vlaamse Gemeenschap werden in het verleden reeds maatregelen genomen om ze professioneel, volgens moderne management- en organisatietechnieken te stroomlijnen, om zo op de toekomst voorbereid te zijn.

Cruciaal in dit verband is de keuze tussen het in eigen huis houden of het uitbesteden van bepaalde diensten aan externe professionelen. Beide opties hebben voor- en nadelen, qua kostprijs, qua flexibiliteit, qua opbouw van strategische kennis binnenshuis, enzovoort.

1. Wat is de visie van de minister op de uitbesteding van bepaalde diensten? Gebeurt er een kosten-batenanalyse? Met welke criteria wordt rekening gehouden?
2. Wat zijn de bevindingen van de minister inzake het uitbesteden van de schoonmaak? Wat loopt er goed? Welke zaken moeten in de toekomst worden vermeden?
3. Welke andere diensten komen voor uitbesteding in aanmerking? Op basis van welke argumenten?
4. In welke mate volgt de minister een langetermijnstrategie? De organisatie van de Vlaamse Gemeenschap moet intern veel knowhow genereren, wat wij strategische kennis kunnen noemen. Op welke manier worden inspanningen gedaan om deze strategische kennis op te bouwen en te onderhouden, en niet zomaar te grabbel te gooien?
5. Bij een eventuele uitbesteding moet een keuze worden gemaakt tussen verschillende aanbieders. Op welke basis gebeurt de toewijzing? In welke mate zijn politieke toewijzingen mogelijk? Welke houding neemt de minister hiertegenover aan?

Antwoord

1. De laatste jaren werd heel wat in het werk gesteld om de Vlaamse administratie te laten evolueren van een bureaucratische organisatie naar een managerieel model. De bedoeling hierbij was en is nog steeds om overspecialisatie, rigide loopbanen, sterk geformaliseerde informatie- en communicatiestromen, gedetailleerde procedures en statistische, hiërarchische werkvoorwaarden om te buigen in geïntegreerde

werking, kwaliteitsvolle communicatie, procesmatige aanpak en resultaatgericht werken.

Een van de maatregelen die de efficiëntie kunnen verhogen en de dienstverlening verbeteren is de "outsourcing" van bepaalde diensten. Men vertrekt hierbij van de afbakening van de basisopdrachten van de administratie. Deze basisopdrachten zijn beleidsvoorbereidend werk, procesanalyse en het aangaan van resultaatverbintenissen met klanten. Uitvoerende en hooggespecialiseerde taken komen dan ook in aanmerking om te worden uitbesteed.

De beslissing om bepaalde diensten uit te besteden, wordt het best onderbouwd met een kosten-batenanalyse. Een dergelijke analyse werd gemaakt voor de drukkerij, een van de diensten die voor uitbesteding in aanmerking kan worden genomen. Er werd onder meer nagegaan welke activiteiten de betrokken entiteiten momenteel uitvoeren, met een bepaling van de huidige kosten, er werd een vergelijking gemaakt met de kosten en de baten in het geval van uitbesteding en er werd een overzicht gemaakt van de optimaliseringsmogelijkheden die de huidige kostprijs zouden kunnen verlagen.

2. Op 8 juni 1994 besliste de Vlaamse regering haar principiële goedkeuring te hechten aan :

- de oprichting bij decreet van een dienst met afzonderlijk beheer voor de schoonmaak (DABS) binnen het departement Algemene Zaken en Financiën (AZF) ;
- de toekenning van verantwoordelijkheden aan de beheerder van de DABS ;
- het afsluiten van een managementovereenkomst tussen de DABS en een externe manager ;
- de toekenning van verantwoordelijkheden aan de externe manager.

Met het oog op de uitbesteding van het management werd het bijzonder bestek voor toezicht, opleiding, optimalisatie en organisatie van de werkzaamheden van het schoonmaakpersoneel op 19 oktober 1994 door de Vlaamse regering goedgekeurd. *Het was dus niet de bedoeling om de gehele schoonmaakfunctie uit te besteden, maar enkel het management van het eigen schoonmaakpersoneel.*

Deze opdracht werd op 5 april 1995 gegund aan de firma ISS Servisystem Belgium NV (ISS). De managementovereenkomst ging van start op 1

augustus 1995 voor een periode van drie jaar. In deze periode krijgt de DABS de kans om de nodige knowhow te verwerven om zelfstandig de schoonmaak te organiseren en in te staan voor het management van het schoonmaakpersoneel in de toekomst. Het contract met ISS voorziet trouwens in een overgangsfase die de continuïteit moet garanderen na het verstrijken van de contractuele periode.

Na 1 jaar samenwerking tussen DABS en ISS heeft DABS reeds knowhow verworven op het terrein van het personeelsbestand door middel van diepte-interviews, het organiseren van de opleiding "professionele schoonmaaktechnieken", het bepalen van de benodigde producten, materialen en machines per gebouw, efficiënt voorraadbeheer, leveringen uit centraal magazijn van vaste colli's, inzicht in de berekening van de nodige schoonmaaktijd, inzicht in schoonmaakorganisatie.

Er werden de volgende resultaten geboekt : een stijging van de schoonmaakkwaliteit, een hogere productie per personeelslid, een besparing op de loonmassa, een toename van de personeelsbetrokkenheid, een daling van het ziekteverzuim en een toename van de klantentevredenheid. Meer concreet leverde de reorganisatie van de schoonmaak in het Markiesgebouw een besparing op van 30,5 % op de initiële loonmassa, een vermindering van het personeelsbestand van 21 naar 15, een vermindering van het aantal uren/week van 538 uur naar 375 uur, een daling van het ziekteverzuim van 17,4 % naar 6,1 % en een stijging van de klantentevredenheid van 55 % naar 80 %.

De problemen die hierbij worden gesignaleerd, situeren zich op drie terreinen, met name de beslissingsbevoegdheid, onzekerheid over de continuïteit, en de bevoegdheden van de beheerder.

Het kan gevaarlijk zijn om de externe manager bij dergelijke managementovereenkomsten volledige beslissingsbevoegdheid te geven. Bij een strikte toepassing van dit principe zou de externe manager immers zonder overleg en met een beperkte kennis van de organisatie, statuten en reglementeringen, autonoom beslissingen kunnen nemen. Het verdient aanbeveling dat elke belangrijke beslissing na gemeenschappelijk overleg wordt genomen. Hierbij valt dan weer op dat de beheerder van de DABS dikwijls een sturende, corrigerende en coördinerende rol vervult en in de loop van de overeen-

komst meer en meer handelt als externe manager. Ondanks de goede resultaten zijn er problemen gerezen op het vlak van communicatie en klantencultuur, toch essentiële principes voor een goede organisatie. In deze domeinen is de bijsturing van de beheerder zeer belangrijk en treedt hij vaak op als buffer voor schoonmaakpersoneel, bouwverantwoordelijken en syndicaten.

In het kader van de continuïteit moeten volgens het contract met ISS, vooraleer de afbouw van de werkzaamheden van de huidige sectorleiders van ISS begint, drie personeelsleden van de DABS aangewezen en opgeleid worden om de functie van sectorleidster over te nemen. Deze gemotiveerde personeelsleden zijn nu reeds geselecteerd en worden ondertussen "klaargestoomd" om deze job te vervullen.

3. Naast de schoonmaak werd voor vier andere domeinen de opdracht gegeven om te onderzoeken of men kan overgaan tot outsourcing en in welke mate. Het betreft concreet de informatica, de juridische dienst, de drukkerij en de vertaaldienst. Deze diensten vragen niet alleen hooggespecialiseerd personeel, maar ook een zeer frequente updating van zowel de kennis van het personeel als het materiaal waarmee op deze domeinen wordt gewerkt. De Vlaamse regering besliste op 4 juli 1996 haar principiële goedkeuring te hechten aan de optie tot outsourcing van de informaticafunctie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.
4. Het is inderdaad zo dat het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap kennis en knowhow omtrent organisatieontwikkeling en HRM-materies (human resources management) heeft gegenereerd en doorgegeven. Dit gebeurt zowel door het meewerken in reorganisatieprocessen, als door het volgen van opleidingen waar expliciet kennisoverdracht aan bod komt.

In het kader van de opbouw van het evaluatiesysteem werd in de beginfase (invoering van functioneringsgesprekken) een beroep gedaan op een externe consultancy. De procesbegeleiding lag in handen van externe en interne deskundigen, zodat de interne deskundigen in staat werden gesteld de volgende fasen autonoom in te voeren. Momenteel wordt de kwaliteitsbewaking en verfijning van het evaluatiesysteem enkel door interne deskundigen uitgewerkt. Externe consultancy speelt pas in tweede lijn een minimale ondersteunende rol.

Reorganisatieprojecten voorzien in een expliciete kennisoverdracht tussen betrokken lijnmanagers en anderen. De bedoeling is dat elke lijnmanager in staat wordt gesteld om kennis en ervaring op te doen in verband met het doorvoeren van procesanalyses, zodat externe begeleiding minder noodzakelijk wordt. Daartoe neemt elk departement de nodige vormings- en ontwikkelingsinitiatieven.

In het kader van het project "doelmatigheidsanalyse" loopt er momenteel een opleidingsreeks waardoor ambtenaren kennis opdoen omtrent het opzetten en begeleiden van dergelijke projecten. Tevens werd een interne structuur opgezet, zodat interne deskundigen vanaf volgend jaar het project kunnen ondersteunen. Ook hier zal de externe instantie zijn rol beperken tot adviesverlening in de tweede lijn.

Daarbij aansluitend kan worden vermeld dat de administratie een permanent opleidingsaanbod ontwikkelt waardoor ambtenaren in staat worden gesteld kennis op te doen, te verfijnen en aan collega's door te geven. Ook tijdens workshops en departementale seminaries wordt expliciet kennis gegenereerd en doorgegeven, zodat ambtenaren op langere termijn in staat zullen zijn om eigen veranderingsprojecten op te zetten en te begeleiden. Externe begeleiding zal dan beperkt zijn tot ondersteuning in tweede lijn.

5. Het is evident dat de basis voor de toewijzing afhangt van de vraag welke procedure conform de wetgeving op de overheidsopdrachten wordt toegepast, namelijk hetzij via aanbesteding, hetzij via offerteaanvraag, hetzij via een onderhandse procedure.

Ingeval van aanbesteding is de (laagste) prijs het beslissende toewijzingscriterium ; ingeval van offerteaanvraag gelden naast de prijs ook andere criteria, bijvoorbeeld kwaliteitseisen, die naargelang het voorwerp van de opdracht vanzelfsprekend kunnen verschillen ; de gevallen van onderhandse procedure zijn veeleer uitzonderlijk en worden limitatief in de wet bepaald. De toewijzingscriteria worden telkens in het bestek vermeld, zodat iedere potentiële inschrijver weet op basis waarvan de selectie gebeurt.

Een ministeriële beslissing – in zoverre nog niet gedelegeerd aan de administratie – wordt vanzelfsprekend voorafgegaan door een advies of voorstel van toewijzing door de functioneel bevoegde administratie die overigens de

inschrijvingen ontvangt. De vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger naar de mogelijkheid tot "politieke toewijzingen" lijkt mij dan ook irrelevant, enerzijds gelet op de voorafgaande bekendmaking van de toewijzingscriteria en anderzijds omdat het gunnen van overheidsopdrachten mij veeleer een zaak van "goed beheer" dan van "politiek beleid" lijkt, reden overigens waarom de gunning van overheidsopdrachten in belangrijke mate werd gedelegeerd aan de administratie.

**Vraag nr. 51
van 15 oktober 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN**

*Leerlingen en studenten verpleging/verzorging –
Hepatitis B-vaccinatie*

Leerlingen en studenten die een opleiding in de verzorgingssector volgen, lopen door hun stages het risico door beroepsziekten aangetast te worden. Hepatitis B is een dergelijke ziekte met zware gevolgen.

Sedert enkele jaren vergoedt het Fonds voor Beroepsziekten aan leerlingen en studenten deze vaccinatie. In HOBU-scholen (hoger onderwijs buiten de universiteit) die specifiek gericht zijn op verzorgende opleidingen wordt deze bekende vaccinatie vrij algemeen toegepast. In het secundair onderwijs, waar opleidingen als verzorgenden, verpleeg-aspiranten, ... maar een van de vele richtingen zijn, wordt hieraan weinig aandacht besteed. Door de stages is het risico nochtans duidelijk aanwezig.

1. Heeft de minister een idee van het aantal leerlingen en studenten uit verzorgende richtingen in het secundair onderwijs, aanvullend beroepssecundair onderwijs en HOBU dat niet wordt gevaccineerd ?
2. Volgt het PMS-MST dit op (psycho-medisch-sociale centra – medisch schooltoezicht) ?
3. Heeft de minister reeds duidelijk aandacht gevraagd voor het effectief toepassen van deze vaccinatie, bijvoorbeeld via een omzendbrief ?

Antwoord

1. De administratie Secundair Onderwijs beschikt niet over statistisch materiaal terzake. Ook bij

de cel PMS van de administratie Ondersteuning van het departement Onderwijs zijn terzake geen cijfers bekend.

Wat het HOBU betreft, blijkt wel uit het interimverslag van de opleidingsdoorlichtingen in de verpleegkunde die tijdens het academiejaar 1995-1996 hebben plaatsgehad, dat de instellingen vaak vrij laat de nodige vaccinaties bij de studenten laten uitvoeren. Eerlang wordt aan de leden van het Vlaams Parlement een exemplaar van dit verslag bezorgd.

Bij de aandachtspunten voor opvolging die in het verslag voorkomen, worden de instellingen dan ook aangemaand hieraan meer aandacht te besteden en reeds bij de inschrijving de nodige inentingen te laten uitvoeren.

Aangezien bij elke doorlichting in een opvolging wordt voorzien, komt dit item – indien het in de aandachtspunten is opgenomen – opnieuw ter sprake.

2. Het PMS-MST volgt deze problematiek op. De samenwerking tussen PMS en MST verloopt blijkbaar niet overal even vlot.

Niettegenstaande er terzake geen dwingende richtlijnen bestaan, bieden sommige PMS-centra de vaccinatie aan, als service op school.

De MST-diensten zijn een bij wet opgerichte instantie, die een algemeen gezondheidsbeleid moet uitvoeren. Het voorschrijven van preventieve maatregelen, in het bijzonder bij leerlingen en studenten in de verzorgende opleidingen, valt daaronder. Ze hebben dan ook als opdracht in deze sector die profylactische maatregelen te nemen die zijn aangewezen om de verspreiding van besmettelijke ziekten te vermijden. Inentingen tegen hepatitis B vallen daaronder. Het is evenwel aan de scholen zelf erop toe te zien dat deze inentingen effectief plaatsvinden.

3. De vaccinatie tegen hepatitis B is een materie van volksgezondheid. De Vlaamse minister van Onderwijs kan terzake geen richtlijnen geven. Dit behoort tot de bevoegdheid van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid. De minister van Onderwijs oefent, onder meer in het kader van de opleidingsdoorlichtingen, toezicht uit op de effectieve toepassing van maatregelen terzake en signaleert eventuele tekortkomingen.

In het kader van de herprofilering van PMS/MST zal de huidige problematiek inzake

het nemen en het opvolgen van bepaalde noodzakelijke profylactische maatregelen worden herbekeken en waar nodig worden bijgestuurd.

Vraag nr. 52
van 15 oktober 1996
van de heer FELIX STRACKX

Schoolliteratuurlijsten – Richtlijnen

In vrijwel alle klassen van het middelbaar onderwijs krijgen de leerlingen lijstjes met hetzij verplichte, hetzij sterk aanbevolen Nederlandstalige literatuur.

Omdat lezen steeds minder uit eigen beweging gebeurt, zijn dat vaak de enige boeken die de jongeren in hun jeugd lezen. Sommigen stellen het er zelfs de rest van hun leven mee. De samenstelling van dergelijke literatuurlijstjes is dus van groot belang.

Worden er vanuit het ministerie naar de scholen toe bepaalde richtlijnen of aanbevelingen gegeven in verband met deze literatuurlijsten ?

Zo ja, welke normen worden hierbij gehanteerd ?

Zo neen, acht de minister het een ideale situatie dat de keuze van de leesboeken wordt overgelaten aan de persoonlijke smaak van elke leerkracht (dat het met andere woorden een kwestie is van "geluk hebben") ?

Antwoord

Het richtinggevend instrument voor scholen en leerkrachten bij de uitvoering van het onderwijsproces is het leerplan. Iedere school beschikt over de vrijheid zelf een leerplan te ontwerpen en dit ter goedkeuring voor te leggen.

Naast die vrijheid voor scholen en leerkrachten zijn er – vanwege de overheid – wel eindtermen en ontwikkelingsdoelen. Die bepalen de minimumdoelstellingen die door alle scholen moeten worden nagestreefd en – wanneer het eindtermen betreft – door de leerlingen moeten worden bereikt.

Richtlijnen of aanbevelingen inzake literatuurlijsten kunnen zeker door de overheid niet worden gegeven : dergelijke aanbevelingen kunnen moeilijk als minimumdoelstellingen worden beschouwd.

Sommige leerplanmakers verwerken wel in de rubriek "methodologische wenken" van hun leerplan dergelijke literatuurlijsten. De normen die zij daarbij hanteren, zijn op de eerste plaats van methodologische en pedagogische aard.

Het is onjuist dergelijke situatie als niet-ideaal voor te stellen. Er mag van uitgegaan worden dat zowel de leerplanmakers als de leerkrachten en de schoolleiders over voldoende deskundigheid beschikken om een goede literatuurkeuze te maken. Bovendien kan worden gesteld dat de inspectie bij haar onderzoeken geen noemenswaardige tekorten heeft vastgesteld. In een beperkt aantal gevallen wordt vastgesteld dat het literatuurlijstje dat leerkrachten hanteren enigszins verouderd is en te weinig rekening houdt met actuele trends in de literatuur. Dit fenomeen moet evenwel sterk worden gerelativeerd.

Vraag nr. 53
van 16 oktober 1996
van mevrouw NELLY MAES

Hogescholendecreet – Statuut tijdelijken met overgangsmatregelen

In zijn antwoord op mijn vraag nummer 184 van 6 juni 1996 merkt de minister terecht op dat de benoemingspercentagegrens van 64 % tot doel heeft een efficiënt personeelsbeleid te kunnen voeren (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 15 van 10 juni 1996, blz. 767 – red.*).

Aangezien het benoemingspercentage in de meeste hogescholen boven de grens van 64 % ligt, kan er op korte termijn geen sprake zijn van het voeren van een vlot personeelsbeleid.

Daarenboven hebben alle hogescholen naast de vastbenoemden ook tijdelijke personeelsleden met overgangsmatregelen (art. 312, 2°) in dienst, die zij overeenkomstig het decreet ook werkzekerheid moet geven.

Deze totale personeelssterkte met werkzekerheid maakt het dus onmogelijk voor de hogescholen om de doelstelling van het decreet, een efficiënt personeelsbeleid op middellange termijn, te realiseren.

Aangezien de tijdelijken met overgangsmatregelen werkzekerheid hebben zoals de vastbenoemden, gezien de laatste maatregelen genomen door het departement Onderwijs om deze tijdelijken min of meer gelijk te behandelen op het vlak van de bijzondere verlofstelsels (bv. TBS 55+), blijft er nog steeds een groot hiaat op het vlak van pen-

sioen, daar zij geen recht hebben op een pensioen ten laste van de staat maar enkel op een pensioen als werknemer.

Deze situatie is te wijten aan het feit dat de tijdelijken met overgangsmatregelen worden aangezien als echte tijdelijken (wat in se niet het geval is), wat dan voor de hogescholen betekent dat zij de verhoogde patronale lasten moeten betalen voor deze categorie van personeelsleden.

Zoals reeds vermeld in mijn eerste vraag hebben de hogescholen financiële problemen. De groep tijdelijken op sociaal vlak volledig gelijkgeschakelen met de vastbenoemden zou voor de hogescholen een financiële verademing zijn en geen meerkosten meebrengen voor het departement Onderwijs.

Daarenboven zouden bij een benoeming eerst de tijdelijken met overgangsmatregelen moeten in aanmerking komen om de mogelijke misbruiken uit te sluiten. Hierdoor vermindert dan ook het contingent van personeelsleden die thans werkzekerheid genieten.

Zou op deze wijze op middellange termijn het beoogde doel van het decreet niet beter gerealiseerd geweest zijn ?

Antwoord

In mijn antwoord op vraag 184 betreffende dezelfde aangelegenheid heb ik reeds uitgebreid aangegeven welke faciliteiten de immuun-tijdelijken via het hogescholendecreet hebben verworven. Zij genieten nu meer rechten dan voor het decreet. De hogescholen verplichten om ook de tijdelijke personeelsleden met overgangsmatregelen te benoemen, zou daarenboven betekenen dat de hogescholen op ontzettend lange termijn geen wezenlijk personeelsbeleid kunnen voeren.

De tweede vraag van de Vlaamse volksvertegenwoordiger plaatst mij dus voor een groot dilemma. Enerzijds heeft zij gelijk dat immuun-tijdelijken reeds min of meer gelijk worden behandeld op het vlak van bijzondere verlofstelsels ; ik zal deze gelijke behandeling in de regelgeving trouwens nog verder consequent doorvoeren.

Deze tijdelijken ontvangen ook een pensioen als werknemer. Dit impliceert inderdaad dat de hogescholen voor hen verhoogde patronale bijdragen moeten betalen. In deze context zou een vaste benoeming besparend kunnen werken.

Maar anderzijds heeft het hogescholendecreet de hogescholen een vergrote autonomie verleend,

gekoppeld aan een financiële verantwoordelijkheid. Hogescholen moeten dus in staat worden gesteld om een financieel en een personeelsbeleid te voeren, en dit is onmogelijk als alle tijdelijken met overgangsmatregelen worden benoemd. Immers, bij het vaststellen van de jaarlijkse personeelsformatie met betrekking tot het aantal vastbenoemden (maximum 64 %, art. 231 van het hogescholendecreet) dienen de immuun-tijdelijken momenteel niet in rekening te worden gebracht. Dit zal wel het geval zijn wanneer zij effectief mochten worden benoemd en dan zal het nog langer duren voor er hogescholen onder de benoemingspercentagegrens raken.

De overheid is dus voor de moeilijke keuze geplaatst. Ofwel verleent men aan de immuun-tijdelijken een betere pensioenregeling (gekoppeld aan een eventuele kostenbesparing die dit meebrengt voor sommige hogescholen), maar dan zal enig proactief personeelsbeleid vanwege de hogescholen gedurende zeer vele jaren uitgesloten zijn. Ofwel handhaaft men de huidige regelgeving en blijft het verschil tussen tijdelijken en benoemden bestaan.

In deze kan ik dan ook niet anders dan een flexibel personeelsmanagement mogelijk maken. Bijgevolg blijf ik op mijn reeds eerder ingenomen standpunt.

Vraag nr. 54 van 16 oktober 1996 van de heer JOHAN SAUWENS

Leraars Islamitische Godsdienst – Taalkennis

Men deelt mij mee dat de leraars Islamitische Godsdienst in het gemeenschapsonderwijs vaak totaal Nederlandsonkundig zijn. Zij geven hun lessen in het Frans, het Turks of het Arabisch.

Ik meen dat dit onder geen enkel beding kan en zelfs onwettelijk is.

Op welke wijze waarborgt het departement Onderwijs de wettelijke bepalingen inzake de taalkennis van de leerkrachten ?

Antwoord

De controle op de taalwetgeving van 30 juli 1963 gebeurt door verschillende instanties.

1. De eerste verantwoordelijke voor het opvolgen van de wet is de *inrichtende macht* (bv. de directeur).
2. Vervolgens stelt artikel 18 van de wet dat de onderwijsinrichtingen onderworpen zijn aan de *taalinspectie*, nationale ambtenaren zijnde.

De taalinspectie is inzonderheid belast met de doorlopende controle van de toepassing van de bepalingen van deze wet betreffende het taalstelsel van de leerlingen.

Het koninklijk besluit van 30 november 1966 (15) (houdende werking van de taalinspectie inzake onderwijs) spitst de opdracht van de taalinspectie toe op de eerste inschrijving. Maar ze is principieel ook belast met de doorlopende controle van de toepassing van de bepalingen van de wet van 30 juli 1963 die betrekking hebben op het taalstelsel van de leerlingen in de klassen van het kleuter- en het lager onderwijs (art. 1-2-3)

Dit betekent dat de taalinspectie ook de naleving van het taalgebruik kan nagaan.

3. De "*reguliere*" *onderwijsinspectie* is eveneens bevoegd voor de controle op het taalgebruik in lessen Godsdienst en niet-confessionele Zedenleer.

Dit kan worden afgeleid uit het feit dat de onbevoegdheid van de onderwijsinspectie wat Godsdienst en niet-confessionele Zedenleer betreft, enkel slaat op de pedagogische methodes voor alle vakken, en op de inhoud (eindtermen) met betrekking tot Godsdienst of niet-confessionele Zedenleer.

De inspectie op het taalgebruik is bijgevolg niet strijdig met de ratio van beide uitzonderingen.

4. Ten slotte is ook de *administratie* gehouden de taalwetgeving te doen naleven in de mate ze de personeelsdossiers opvolgt en de wet van 1963 inzake taalkennis van het personeel toepast.

Tegelijk moet worden vastgesteld dat er met betrekking tot de leraars Islamitische Godsdienst in de praktijk een probleem rijst. Die problemen doen zich trouwens niet alleen voor in het gemeenschapsonderwijs.

Mijn voorganger was de eerste om dit probleem aan te kaarten. Op 21 december 1991 verscheen een omzendbrief (akch/mv/myd.244) waarin voor de nieuwe aanwervingen een strikte naleving van de taalwetgeving werd geëist. De in dienst zijnde

leraars kregen nog een afwijking op de taalwetgeving. Ik heb die omzendbrief overgenomen, met dien verstande dat werd gespecificeerd dat onder "in dienst zijnde leraars" werd verstaan alle leraars die voor 21 december 1991, dit wil zeggen voor het verschijnen van de omzendbrief, in dienst waren.

1. Alle leraars die na 21 december 1991 in dienst zijn getreden, voldoen aan de taalwetgeving. Er werden daaromtrent ook afspraken gemaakt met de verantwoordelijken voor de voordracht van de godsdienstleraars, eerst met het Technisch Comité en sedert 1995 met de Executieve. Deze afspraken zijn helemaal nagekomen.
2. Voor de leraars die vóór 21 december 1991 in dienst waren is een overgangsregeling uitgewerkt, ingaand op een advies van de Vlaamse Onderwijsraad van 16 juni 1992. Op 30 september 1992 werd een nieuwe omzendbrief uitgegeven waarin wordt bepaald dat zij tot 1 september 1997 een afwijking krijgen op de taalwetgeving. Gedurende die tijd moeten zij via het behalen van een diploma in het Nederlands of het slagen voor het taalexamen "grondige kennis van het Nederlands" trachten te voldoen aan de taalwetgeving. Om die overgang mogelijk te maken heb ik op zes plaatsen in Vlaanderen bijkomende taalcurricula Nederlands georganiseerd, als een pre-module op de opleiding die leidt tot het getuigschrift van pedagogische bekwaamheid.
3. Vanaf 1 september 1997 zullen alle leraars Islamitische Godsdienst aan de taalwetgeving voldoen. De leraars die niet voldoen, zullen niet meer worden uitbetaald. Ik zal de onderwijsinspectie vragen daar nauwgezet op toe te zien.

Vraag nr. 56
van 17 oktober 1996
van de heer WILFRIED AERS

Universiteit Gent – Bevlagging

Op maandag 30 september werd in Gent het academiejaar 1996-1997 geopend.

Aan de aula waren er drie masten met vlaggen : in het midden de Belgische vlag en links en rechts de universiteitsvlag. Een leeuwenvlag was er niet te bespeuren. Ook op 1 mei 1996 ontbrak aan de aula de Vlaamse vlag.

Welke maatregelen werden er genomen om dergelijke "vergissingen" in de toekomst te vermijden ?

Antwoord

Teneinde in de toekomst vergissingen te vermijden, werd op 18 oktober jongstleden door de dienst Gebouwen, Beheer en Onderhoud van de universiteit een omzendbrief gestuurd aan alle huisbewaarders.

Deze omzendbrief bevat duidelijke onderrichtingen m.b.t. de bevestiging en de protocolaire volgorde ervan. Hierbij wordt een onderscheid gemaakt tussen de bevestiging op officiële feestdagen en buitengewone gebeurtenissen enerzijds, en de bevestiging op andere dagen anderzijds. Tevens werden contactpersonen aangewezen met wie de huisbewaarders, in geval van problemen of twijfels, contact kunnen opnemen teneinde zekerheid te verkrijgen over de correcte toepassing van de regels in specifieke gevallen.

Verder werden ook de nodige vlaggen besteld, teneinde steeds onmiddellijk de nodige vervangingen te doen.

Ten slotte zal er streng worden gewaakt over de toepassing van de bovenvermelde onderrichtingen.

Vraag nr. 57
van 17 oktober 1996
van de heer WILFRIED AERS

Inschrijvingsgeld hogescholen – Normen

In de hogescholen buiten de universiteit werd het inschrijvingsgeld voor niet-beursstudenten fors opgetrokken. In sommige gevallen stel ik in verband met dit inschrijvingsgeld een verschil vast : 10.000 frank voor het gemeenschapsonderwijs en tot 16.000 frank in het vrij gesubsidieerd onderwijs.

Moeten er voor vermelde bedragen bepaalde normen worden toegepast, of stelt iedere instelling vrij de bijdrage van de studenten vast ?

Antwoord

Sinds het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap bestaan er geen hogescholen van het gemeenschapsonderwijs meer. Er is enkel nog een onderscheid tussen autonome en gesubsidieerde hogescholen, maar dit onderscheid heeft hoofdzakelijk betrekking op de bestuursstructuur. De reglementering betreffende de inschrijvingsgelden is voor alle hogescholen identiek.

Volgens artikel 31 van het decreet stelt het hogeschoolbestuur de bedragen van het inschrijvingsgeld en het examengeld vast. Vandaar dat er verschillende bedragen zijn per hogeschool. De hogeschool dient hierbij echter rekening te houden met de bepalingen van de artikelen 32 tot 34 van hetzelfde decreet (zie **bijlage 1**).

De bedragen vermeld in het decreet zijn voor het academiejaar 1996-1997 de volgende :

- Inschrijvingsgeld basisopleidingen :

minimum	2.796 fr.
maximum	16.217 fr.
beursstudenten	2.460 fr.
- examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap : 5.599 fr.

Dat het verschil in inschrijvingsgeld niet automatisch gebonden is aan de bestuursstructuur van de hogeschool blijkt uit het overzicht (**bijlage 2**). Het inschrijvingsgeld wordt binnen de hogeschool niet gedifferentieerd.

Bijlage 1

Decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap

Afdeling 7. – Inschrijvingsgeld en examengeld

- Art. 31 Het hogeschoolbestuur stelt jaarlijks vóór 1 mei de bedragen van het inschrijvingsgeld en het examengeld vast.
- Art. 32 § 1. Voor de basisopleidingen bedraagt het jaarlijkse inschrijvingsgeld minstens 2.500 frank en hoogstens 14.500 frank.
Voor beursstudenten bedraagt het jaarlijkse inschrijvingsgeld ten hoogste 2.200 frank.
Voor bijna-beursstudenten bedraagt het jaarlijks inschrijvingsgeld ten hoogste twee derde van het bedrag vermeld in het eerste lid van deze paragraaf.
- § 2. Voor een student die in hetzelfde academiejaar een tweede inschrijving neemt, bedraagt het inschrijvingsgeld de helft van de bedragen vermeld in § 1.
- § 3. Voor de student die deeltijds studeert, bedraagt het inschrijvingsgeld de helft van de bedragen vermeld in § 1.
- Art. 33 § 1. Jaarlijks worden de bedragen vermeld in artikel 32 aangepast aan de evolutie van de index van de consumptieprijzen. De referentiedatum voor de jaarlijkse aanpassing van de evolutie van de index van de consumptieprijzen is 1 september 1990.
- § 2. Het in artikel 32 bepaalde maximumbedrag geldt niet voor de inschrijving van niet-financierbare studenten en vrije studenten. Het hogeschoolbestuur bepaalt hiervoor vrij het inschrijvingsgeld.
- Art. 34 Het bedrag van het examengeld wordt met ingang van het academiejaar 1995-1996 vastgelegd op hoogstens 2.000 frank. Dit bedrag wordt voor de beursstudenten vastgelegd op hoogstens 1.000 frank en voor de bijna-beursstudenten op hoogstens 1.500 frank. Dit bedrag mag slechts eenmaal per academiejaar aan de student gevraagd worden.
- Art. 35 De hogeschool beschikt over het inschrijvings- en examengeld. Zij gebruikt deze inkomsten om personeels- en werkingskosten te betalen die rechtstreeks of onrechtstreeks ten goede komen aan de studenten.
-

Bijlage 2**Inschrijvingsgeld hogescholen – Academiejaar 1996-1997**

Hogeschool	Inschrijving			Examen		
	NB	BB	B	NB	BB	B
Hogeschool Antwerpen – Vlaamse autonome hogeschool	10.250	6.660	2.460	1.000	1.000	1.000
Hogeschool van de Provincie Antwerpen	5.600	3.765	2.460	1.000	750	500
Karel de Grote-hogeschool – Katholieke Hogeschool Antwerpen	15.750	10.500	2.400	2.000	1.500	1.000
Katholieke Hogeschool Kempen	10.811	7.207	2.460	2.000	1.500	1.000
Katholieke Hogeschool Mechelen	15.600	10.400	2.460	2.000	1.500	1.000
Erasmushogeschool Brussel	10.000	6.500	2.460	1.500	1.500	1.000
Hogeschool Sint-Lukas Brussel	16.000	10.000	2.400	2.000	1.500	1.000
Hogeschool voor Wetenschap en Kunst	16.200	10.800	2.460	2.000	1.500	1.000
Katholieke Hogeschool Brussel	10.200	6.800	2.440	2.000	1.500	1.000
Katholieke Hogeschool Leuven	10.000	5.000	2.460	2.000	1.500	1.000
Katholieke Vlaamse Sociale Hogeschool Brussel en Parnas Dilbeek	10.200	6.800	2.460	2.000	1.500	1.000
Hogeschool Gent	10.250	6.800	2.460	1.000	1.000	1.000
Mercator Hogeschool Provincie Oost-Vlaanderen	10.200	6.800	2.460	1.000	1.000	1.000
Hogeschool voor Economisch en Grafisch Onderwijs	16.217	10.811	2.460	2.000	1.500	1.000
Katholieke Hogeschool Sint-Lieven	16.000	10.600	2.400	2.000	1.500	1.000
Katholieke Hogeschool voor Lerarenopleiding en Bedrijfsmanagement Oost-Vlaanderen	16.200	10.800	2.450	2.000	1.500	1.000
Katholieke Hogeschool voor Gezondheidszorg Oost-Vlaanderen	16.200	10.800	2.450	2.000	1.500	1.000
Hogeschool Limburg	10.000	6.600	2.460	2.000	1.300	1.000
Katholieke Hogeschool Limburg	10.100	6.700	2.450	2.000	1.500	1.000
Provinciale Hogeschool Limburg	10.000	6.600	2.200	2.000	1.500	1.000
Hogeschool West-Vlaanderen – Vlaamse autonome hogeschool	9.000	6.000	2.460	2.000	1.500	1.000
Katholieke Hogeschool Brugge-Oostende	14.200	9.350	2.460	2.000	1.500	1.000
Katholieke Hogeschool Zuid-West-Vlaanderen	14.200	9.350	2.460	2.000	1.500	1.000
Economische Hogeschool Sint-Aloysius	16.000	10.600	2.400	2.000	1.500	1.000
Katholieke Industriële Hogeschool Groep T Leuven	16.000	8.500	2.200	2.000	1.500	1.000
Sociale Hogeschool Katholiek Vormingscentrum voor Maatschappelijk Werk	16.200	8.100	2.500	2.000	1.500	1.000
Katholieke Vlaamse Hogeschool	12.500	9.200	2.400	2.000	1.500	1.000
Hogere Zeevaartschool	10.000	6.500	2.460	500	500	500
Handelshogeschool	16.000	10.600	2.400	2.000	1.500	1.000

NB : niet-beursstudent
BB : bijna-beursstudent
B : beursstudent

Vraag nr. 58
van 17 oktober 1996
van de heer WILFRIED AERS

Middagtoezicht – Uurloon

In het lager onderwijs, gesubsidieerde sector, dient het onderwijzend personeel over de middag geregeld toezicht uit te oefenen op de speelplaats over de kinderen die op school het middagmaal nemen en daarna al spelend het begin van de lessen afwachten.

Dit toezicht, op vrijwillige basis of bij gebrek eraan bij toerbeurt, wordt extra betaald.

Bestaan er richtlijnen over de minimumuurlonen die hiervoor moeten worden gehanteerd ?

Antwoord

Het koninklijk besluit van 10 maart 1977 betreffende het toezicht in het kleuter- en lager onderwijs werd met ingang van 1 januari 1991 opgeheven bij toepassing van artikel 10, 4° van het decreet van 31 juli 1990 betreffende het onderwijs-II.

De toelagen voor het middagtoezicht werden vanaf 1 januari 1991 opgenomen in de geglobaliseerde werkingsmiddelen die worden berekend en toegekend overeenkomstig de bepalingen van titel I, hoofdstuk I van voornoemd decreet.

In de werkingstoelagen verstrekt door de overheid is voor het basisonderwijs 175 fr. per leerling opgenomen voor de organisatie van het middagtoezicht. De scholen zijn echter niet verplicht dit bedrag hiervoor aan te wenden.

Er zijn geen richtlijnen voor de vergoeding van de leerkrachten die instaan voor het middagtoezicht. De inrichtende machten kunnen de vergoeding dus vrij vaststellen.

Vraag nr. 59
van 22 oktober 1996
van de heer MARC OLIVIER

Opleidingsprogramma sociale hogescholen – Adviezen Armoedeverlag

In het Algemeen Verslag over de Armoede blijkt dat OCMW's onvoldoende tijd, maar vooral ook onvoldoende kennis hebben om hulpbehoevenden

te ondersteunen op hun zoektocht naar een woning.

Volgens het vermelde verslag zijn maatschappelijke werkers van de OCMW's vaak niet op de hoogte van de wetgeving inzake huisvesting. Daardoor brengen ze hun cliënten soms op een dwaalspoor.

Als aanbeveling formuleert het verslag dat het domein van de wetgeving inzake (sociale) huisvesting dan ook zou worden opgenomen in de programma's van de sociale hogescholen en/of het onderwerp zou uitmaken van bijscholing.

1. Wat is de reactie van de minister terzake ?
2. Werden reeds stappen gezet tot uitvoering van deze aanbeveling en zo ja, welke ?

Antwoord

Artikel 36 van het hogescholendecreet stelt dat het hogeschoolbestuur zelf per opleiding het opleidingsprogramma bepaalt. De laatste alinea van artikel 36 stelt dat het hogeschoolbestuur hierbij rekening houdt met de bij of krachtens de wet, het decreet of de Europese richtlijn vastgelegde voorwaarden die de toegang tot bepaalde ambten of beroepen regelen, of die andere voorschriften m.b.t. de opleiding inhouden.

Opdat de hogescholen aangaande hun opleidingsprogramma's met elkaar overleg zouden plegen, heb ik aan de Vlaamse Onderwijsraad (VLOR) gevraagd om als overlegplatform te fungeren. Binnen dit overlegplatform moeten de hogescholen die eenzelfde opleiding organiseren, tot een consensus komen over het minimum dat zij zullen respecteren. De VLOR heeft reeds diverse beroepsprofielen afgeleverd, en heeft nu de procedure van de opleidingsprofielen opgestart.

Het beroepsprofiel van de opleiding "sociaal werk", in casu dat van de opties die leiden tot de graad van maatschappelijk assistent, werd mij tot op heden nog niet bezorgd. De werkzaamheden m.b.t. het opleidingsprofiel zijn dus nog niet opgestart.

Het lijkt mij echter niet opportuun om in deze werkzaamheden tussen te komen. Ik laat het aan de wijsheid van de leden van het Sectorcomité Beroepsprofiel en die van het Sectorcomité Opleidingsprofiel over om de respectieve profielen uit te werken. Als zij de sociale wetgeving als een noodzakelijk onderdeel beschouwen van het opleidingsprogramma, en bijgevolg de aanbeveling van het

Algemeen Verslag over de Armoede navolgen, zal dit onderdeel ook effectief deel uitmaken van het opleidingsprogramma. Als zij deze mening niet delen, zal ik mij echter niet verzetten tegen deze profielen.

Het decreet heeft een grote autonomie aan de hogescholen verleend. Tussenkomen in deze kwestie zou een aantasting van deze autonomie impliceren. Ik vertrouw in deze op de deskundigheid van de sectorcomités.

Vraag nr. 60
van 22 oktober 1996
van de heer CHRISTIAAN VANDENBROEKE

Spijbelen – Omvang en oorzaken

Sinds de verlenging van de schoolplicht tot achttien jaar ziet men zich in onderwijsmiddelen courant geconfronteerd met het fenomeen van de zogenaamde schoolmoeheid. Dat vertaalt zich onder meer in veelvuldige vormen van spijbelen in de derde graad van het secundair onderwijs. Veeleer occasioneel zou dit probleem trouwens ook reeds voorkomen bij kinderen van de tweede graad.

Tot voor kort was het spijbelen blijkbaar een probleem dat vooral in scholen in (groot)stedelijke agglomeraties voorkwam. Sinds kort zou het daarentegen aan veralgemening toe zijn, in die mate dat nu ook al in meer landelijke regio's daartegen moet worden opgetreden.

1. Klopt het dat, over de jaren heen, het probleem van spijbelen een koppige realiteit blijft die zelfs aan uitbreiding toe is ?

Klopt het dat het probleem van spijbelen niet langer eigen is aan (groot)stedelijke agglomeraties ?

2. Is het mogelijk voor dit probleemdossier tot een uitsplitsing van de gegevens te komen per arrondissement, per net en per onderwijstype ?

3. Werd er reeds basisonderzoek verricht naar de werkelijke achterliggende oorzaken van dit probleem en naar eventuele mogelijkheden om het maximaal te verhelpen ?

4. Werd er reeds basisonderzoek verricht naar de latere beroepskansen van spijbelaars ?

Antwoord

De problematiek van het spijbelen wordt door de vraagsteller gekoppeld aan de verlenging van de *leerplicht* (i.p.v. schoolplicht) en aan de stedelijke problematiek. In de vragen wordt gezocht naar gegevens over omvang, aard en oorzaken van het spijbelprobleem.

Vraag 1 : is spijbelen een koppige realiteit, die zich uitbreidt buiten de stedelijke context ?

Deze vraag valt uiteen in twee delen. Een eerste vraag is : staan we voor een hardnekkig probleem ? De tweede vraag luidt : wordt het probleem nog omvangrijker ?

Ten slotte wordt in vraag 2 gevraagd naar de graad van uitsplitsing van de beschikbare gegevens over de problematiek.

Een op cijfers gebaseerd antwoord op vraag 1 kan niet worden gegeven, aangezien er slechts recentelijk onderzoek is gebeurd vanuit mijn diensten naar dit fenomeen. Dit maakt dat het nog voorbarig is om **vergelijkingen in de tijd** te maken . Daarenboven zijn de verzamelde gegevens wat territorium betreft ook beperkt. Zij slaan enkel op een beperkt aantal scholen in Brussel, die in de voorbije twee schooljaren betrokken zijn geweest bij een spijbelpreventieproject.

Wat de **uitsplitsing van de gegevens over onderwijsvormen** betreft, is uit de verzamelde gegevens wel een en ander te leren dat relevant is.

In de projectscholen in Brussel bleek dat 12 % van de jongeren, die omschreven kan worden als " de B-stroom " in de eerste graad (met name de leerlingen in 1 B en het beroepsvoorbereidend leerjaar), reeds minstens 10 % van de schooltijd afwezig was (dit is meer dan 30 halve dagen).

Dit is maar het geval voor 5 % van de jongeren in de daartegenover te stellen A-stroom.

In de twee volgende graden blijft het percentage leerlingen met een afwezigheid van meer dan 10 % van de tijd beperkt in het ASO (algemeen secundair onderwijs) tot 5 respectievelijk 6 %. Dit geldt ook voor het TSO (technisch secundair onderwijs). Ook hier is er geen noemenswaardige groei, maar is de omvang van de groep leerlingen met afwezigheidsproblemen groter : 15 en 16 %. In het BSO (beroepssecundair onderwijs) is er een groei vastgesteld van de genoemde 12 %, over 17 % in de tweede graad naar 30 % in de derde graad.

In de tweede en derde graad BSO mist ongeveer 5 % van de leerlingen 1/4 van de onderwijstijd (dit is meer dan 70 halve dagen). Ook niet irrelevant is de vaststelling dat in de derde graad van het BSO in het eerste jaar nog 71 % van de jongeren leerplichtig zijn, terwijl er in het laatste jaar nog maar 26 % leerplichtigen zat.

Vraag 3 naar de **achterliggende oorzaak** is een uiterst belangrijke vraag. Daar is ook verkennend werk rond gebeurd in Brussel.

In het schooljaar 1994-1995 riep het spijbelpreventieteam van het departement directie en personeelsleden van zes scholen, onderwijsbegeleiders, PMS-centra en Brusselse welzijns- en jeugdwerkers bijeen voor een gezamenlijke analyse van het spijbelprobleem.

Alle mogelijke oorzaken van spijbelen werden verzameld.

Ze werden in drie categorieën onderverdeeld, naargelang zij leerling-, school- of oudergebonden waren.

In drie subgroepen werden de aangebrachte elementen onderzocht op oorzaak-gevolgrelaties en hiërarchisch geordend.

Op die manier konden een twintigtal clusters van problemen worden onderscheiden, die hier worden opgesomd.

Het zijn, wat de *leerlinggebonden oorzaken* van spijbelen betreft :

- een zwakke motivatie van de leerlingen in verband met de school,
- schoolloopbaangebonden problemen (bv. door frequente schoolwisselingen),
- een verstoorde relatie leerlingen - leerkrachten,
- een kloof tussen het schoolgebeuren en de leefwereld van de jongeren,
- familiale problemen,
- een fenomeen omschreven als "groepsdruk" vanuit de jongerencultuur,
- het werken van de jongeren.

De *gezins- of oudergebonden probleemclusters* verwezen naar :

- onmacht van de ouders m.b.t. de opvoedingssituatie,
- een gebrekkige inzet van ouders voor de school,
- kansarmoede in de gezinnen,
- een gebrek aan contact tussen ouders en school,
- een gebrek aan respect voor de regels en een gebrekkige controle van hun toepassing,
- het uit werken sturen van jongeren.

Schoolgebonden probleemclusters waren :

- een gebrek aan leerlingenbegeleiding en -ondersteuning,
- een gebrek aan vorming en ondersteuning van leerkrachten,
- een relatie van onbegrip tussen leerling en leerkracht,
- een te beperkte samenwerking tussen school en PMS-centrum,
- een manklopende schoolorganisatie,
- slechte controle- en wettigingsmechanismen.

Mocht er interesse zijn voor meer informatie, dan kan een ruimere toelichting van deze resultaten en de daarop aansluitende opties voor de aanpak van de problematiek zoals in Brussel genomen, worden verkregen. Er is een tekst voorhanden die op eenvoudige telefonische vraag ter beschikking kan worden gesteld (tel. 02/210. 50. 69) .

Ik denk dat vanuit de gegeven opsomming van de problemen achter spijbelen en terugkomend op de eerste vraag, voldoende blijkt dat de problematiek de stedelijke context overstijgt en dat we inderdaad te maken hebben met "een koppige realiteit" .

Deze opsomming toont ook aan dat een aanpak van het probleem nodig is op verschillende fronten.

Van onderwijszijde uit is, op basis van gegevens uit het Brusselse project, een evaluatie gemaakt van het eigen overheidsoptreden in deze materie en gebeurt er, zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger weet vanuit de besprekingen van onderwijsdecreet VII, beleidsvoorbereidend werk op het terrein van de controle van de inschrijving en het regelmatig schoolbezoek.

In zes steden (Antwerpen, Brugge, Genk, Gent, Hasselt en Brussel) loopt er terzake een experiment.

In dat experiment wordt ook doorgewerkt op de preventieve optiek die het Brussels project kenmerkte en blijft het zoeken van een positieve samenwerking van Onderwijs met de (ruim omschreven) welzijnswereld een belangrijk aandachtspunt.

Op het terrein van de opvolging en begeleiding van niet (meer) ingeschreven jongeren heeft de minister van Welzijn zich akkoord verklaard om mee te zoeken naar nieuwe samenwerkingsvormen tussen het departement Onderwijs en de Comités voor Bijzondere Jeugdzorg.

Wat ten slotte vraag 4 betreft naar de band tussen spijbelen en de **latere beroepskansen van de spijbelaars** : hierover kunnen geen gegevens worden verstrekt.

Het Brussels werk heeft wel getoond dat er een band is tussen spijbelen en voortijdig afhaken (en dus niet slagen op school). Als er dan een band is tussen geschoold zijn en beroepskansen hebben, dan zouden we ervan moeten uitgaan dat de kans groot is dat spijbelen een negatief effect kan hebben op de latere beroepskansen.

Vraag nr. 61
van 22 oktober 1996
van de heer CHRISTIAAN VANDENBROEKE

Franstalige leerlingen in Zuid-West-Vlaanderen – Evolutie

De voorbije jaren is het gebruikelijk geworden dat steeds meer jongeren uit de taalgrensstreek onderwijs komen volgen in Zuid-West-Vlaanderen.

Ooit is het wel eens anders geweest. Niet zo lang geleden was er immers nog sprake van een omgekeerde beweging, in die zin dat Vlaamse kinderen Franstalig onderwijs gingen volgen in de regio Komen-Moeskroen.

Gezien deze evolutie lijkt een punctuele inschatting van de samenstelling van de schoolpopulatie in Zuid-West-Vlaanderen, en dit op de diverse niveaus van het basis- en middelbaar onderwijs, absoluut aangewezen. Het laat zich namelijk aanzien dat het om een evolutie gaat die van jaar tot jaar aan belang wint. Per definitie houdt dit tevens in dat, teneinde voor een degelijke opvang te kunnen zorgen, voor een extra inzet van taalleraars moet (kunnen) gezorgd worden.

Vandaar alvast enkele concrete vragen.

1. Hoeveel kinderen uit Wallonië volgden, per schooljaar en dit sinds het schooljaar 1988-1989, basis- en/of middelbaar onderwijs in Zuid-West-Vlaanderen, met een uitsplitsing van de inschrijvingen per niveau ?
2. Is het mogelijk om de precieze herkomst van die kinderen te omschrijven door aan te geven waar de ouders gedomicilieerd zijn ?
3. Kan de minister een overzichtelijke synthese geven van waar precies en in welke scholen (per

net onderverdeeld) deze Franstalige kinderen school lopen in Vlaanderen ?

4. In welke mate werd, gezien de evolutie van het toenemend aantal inschrijvingen van Franstaligen in Zuid-West-Vlaamse scholen, sinds 1988-1989 voor de inzet van extra (taal)leraars gezorgd ?

Antwoord

Aangezien de gewenste informatie moet slaan op Zuid-West-Vlaanderen, zonder dat deze regio precies wordt afgebakend, bezorg ik hierbij gedetailleerd statistisch materiaal voor de ganse provincie West-Vlaanderen.

1. Vanaf het schooljaar 1995-1996 worden aan de Vlaamse basisscholen gegevens opgevraagd per ingeschreven leerling, die in een leerlingendatabank worden opgeslagen. Vandaar dat de gevraagde gegevens (tot op het niveau van de woonplaats van de leerling) slechts vanaf dat schooljaar (teldatum 1 februari 1996) beschikbaar zijn. Als **bijlage 1** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een tabel met het aantal kleuters en leerlingen lager onderwijs gedomicilieerd in Wallonië en ingeschreven in een Vlaamse basisschool, opgesplitst per school en per net.
2. Voor het niveau voltijds gewoon secundair onderwijs, worden als **bijlage 2** gegevens ter beschikking gesteld teruggaand tot het schooljaar 1992-1993, zijnde het schooljaar waarin door het onderwijsdepartement werd gestart met de geautomatiseerde opvraging van de leerlingenkenmerken.

Concreet gaat ingesloten, voor elk van de schooljaren 1992-1993 tot en met 1995-1996 en per net, respectievelijk per individuele onderwijsinstelling, een overzicht van de ingeschreven leerlingen gedomicilieerd in Wallonië.

Daarnaast wordt per schooljaar het desbetreffend globaal aantal leerlingen uitgesplitst per gemeente van herkomst.

Samengevat gaat het voor het schooljaar 1995-1996 in het basisonderwijs over 676 kinderen verspreid over 48 scholen.

In het secundair onderwijs gaat het over 325 leerlingen verspreid over 75 scholen. In het secundair

onderwijs zijn de bedoelde leerlingen vrij regelmatig verdeeld over alle scholen, zodat zich daar allicht geen problemen voordoen.

In het basisonderwijs tel ik in de regio twee scholen waar meer dan 25 % van de leerlingen gedomicilieerd zijn in Wallonië.

Op basis van de bepalingen van het onderwijsdecreet II van 31 juli 1990 en een uitvoeringsbesluit van dezelfde datum, is de lerarenformatie van een secundaire school gebaseerd op een jaarlijks toegekende pakket uren-leraar, overeenkomstig het studieaanbod en de regelmatige schoolbevolking op de referentiedatum (nl. 1 februari van het voorafgaand schooljaar).

Dit impliceert dat elke leerling in de school waarin ingeschreven, afhankelijk van gekozen leerjaar of studierichting, een bepaald aantal uren-leraar genereert.

De aanwending van het finaal berekende totaal-aantal uren-leraar is, binnen bepaalde grenzen, vrij; uren-leraar kunnen bijvoorbeeld in de eerste vijf leerjaren van het secundair onderwijs worden besteed aan inhaallessen.

De aanwezigheid van leerlingen van Franstalige origine geeft echter geen recht op extra taalleraars

De regeling voor anderstaligen in het basisonderwijs is niet van toepassing op onder meer anderstaligen van Belgische nationaliteit. Er kunnen daarvoor dus geen aanvullende of extra lestijden worden toegekend.

Ook voor het basisonderwijs werden dus geen extra leraars ingezet. Ik ben er echter van overtuigd dat in een groot aantal van de betrokken scholen de bedoelde leerlingen binnen de normale zorgbreedte van de school vallen.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 62
van 28 oktober 1996
van de heer FELIX STRACKX

Reaffectatie – Vakken en scholen

Vastbenoemde leerkrachten in het secundair onderwijs die lesuren verliezen, worden gereffecteerd naar andere scholen. Dit heeft soms tot gevolg dat ze in drie, vier andere scholen terechtkomen, dikwijls voor slechts enkele lesuurtjes, en dat ze vakken moeten onderwijzen die ze nog nooit hebben gegeven.

In sommige gevallen wonen de leerkrachten ook helemaal niet in de regio waarin ze worden gereffecteerd, wat vaak absurde verplaatsingen meebrengt. Zo wordt bijvoorbeeld een leerkracht die in Sterrebeek woont voor enkele uren naar Keerbergen gestuurd, terwijl een collega die in Tremelo woont voor twee lesuren naar Anderlecht moet.

1. Gebeurt de reaffectatie systematisch in de regio waarin de hoofdschool is gelegen?
Wordt hierbij rekening gehouden met de woonplaats van de leerkracht?
Wat indien de hoofdopdracht volledig verdwijnt?
Wat kan de leerkracht doen om uit die reaffectatieregio "weg te geraken"?
2. Welke vakken kan hij verplicht worden te onderwijzen?
Wordt hierbij rekening gehouden met het feit dat hij bepaalde vakken reeds tientallen jaren niet meer of zelfs nog helemaal nooit heeft onderwezen?
3. Hoeveel bedraagt de verplaatsingstijd die als een maximum wordt aangezien?
Moet deze reistijd worden geïnterpreteerd als louter de duur van de verplaatsing, of als de tijd die verloopt tussen het tijdstip van het vertrek en de aanvang van het eerste te onderwijzen lesuur?
Hoeveel verplaatsingen per dag naar de verschillende scholen worden geacht menselijk haalbaar te zijn?

Antwoord

De door de Vlaamse volksvertegenwoordiger aan de orde gestelde problematiek is geregeld bij het besluit van de Vlaamse regering van 29 april 1992 betreffende de terbeschikkingstelling wegens ontstentenis van betrekking, de reaffectatie, de wedertewerkstelling en de toekenning van een wachtgeld of wachtgeldtoelage, en de omzendbrieven die ter uitvoering van voorgaande bepalingen werden getroffen.

Hierna volgt een overzicht van het deel van de reglementering dat betrekking heeft op elk van de gestelde vragen.

1. Een ter beschikking gesteld personeelslid moet een reaffectatie of wedertewerkstelling opnemen in de school van vaste benoeming en vervolgens in een school van de scholengemeenschap of van de omschrijving. Het gaat hier om scholen die gelegen zijn in een regio rond de

school van vaste benoeming. Zo wordt iemand die vast benoemd is in een school in Anderlecht, in die regio een betrekking aangeboden bij het verlies van een gedeelte of van de volledige betrekking in Anderlecht.

Is er in de onmiddellijke regio van de school van vaste benoeming geen betrekking, dan wordt het dossier van betrokkene voorgelegd aan de zonale reffectatiecommissie bevoegd voor de school van vaste benoeming (regio Brussel of Brabant) en vervolgens aan de interprovinciale reffectatiecommissie (Vlaanderen).

Bij het uitwerken van een reffectatie of een wedertewerkstelling kan het personeelslid een beroep doen op de bepalingen inzake afstand tussen de woonplaats en de plaats van tewerkstelling.

Onder bepaalde voorwaarden kan een personeelslid een reffectatie of een wedertewerkstelling vragen aan een andere zonale reffectatiecommissie (zone B) dan de commissie bevoegd voor de school van vaste benoeming (zone A).

De personeelsleden ter beschikking gesteld in een school die behoort tot de zone B hebben voorrang voor een reffectatie of wedertewerkstelling binnen de eigen regio B. De principes van gelijkwaardigheid gelden bij het overstappen van de zonale reffectatiecommissie A naar de zonale reffectatiecommissie B. Dit betekent bijvoorbeeld dat een personeelslid geen opdracht van 10 uur in de zone A kan laten vallen voor een opdracht van 8 uur in de zone B. De inrichtende macht waar het personeelslid via de zonale reffectatiecommissie B een reffectatie of wedertewerkstelling zou krijgen, kan een bezwaar formuleren.

Naast de werkzaamheden van de zonale reffectatiecommissie is het mogelijk dat het personeelslid zelf op zoek gaat naar een reffectatie of wedertewerkstelling in een regio die onmiddellijk aansluit bij zijn woonplaats. Hier gelden ook de principes van gelijkwaardigheid. Een personeelslid kan niet, zelfs op vrijwillige basis, een betrekking verlaten in een school van de eigen regio A, voor een mindere betrekking in de regio B.

2. De vakken die een personeelslid verplicht is aan te nemen, zijn bepaald in het voormelde besluit van de Vlaamse regering van 29 april 1992. Het gaat om vakken die tot "hetzelfde ambt" beho-

ren. De definitie van "hetzelfde ambt" bevat verschillende elementen. In het gewoon secundair onderwijs met volledig leerplan waarvoor de eenheidsstructuur geldt, gaat het om de hierna vermelde vakken.

- a. Het vak gegeven op 30 juni en waarvoor het personeelslid vast benoemd is. Het personeelslid bezit het vereiste of het voldoende geachte bekwaamheidsbewijs.
- b. Elk vak, behalve het vak vermeld sub a, waarvoor het personeelslid een vereist bekwaamheidsbewijs heeft. Hierbij geldt een uitzondering voor het vak niet-confessionele Zedenleer.
- c. Elk vak, behalve de vakken vermeld sub a en b, waarvoor het personeelslid het voldoende geachte bekwaamheidsbewijs bezit. Hierbij zijn wel duidelijk voorwaarden gesteld. Het personeelslid dient vastbenoemd te zijn voor het hier vermelde vak en moet het in de laatste 5 jaar gedurende een ononderbroken periode van 6 maanden gegeven hebben.

Al de opgesomde vakken hebben ten minste een gelijke weddeschaal en zijn gesitueerd binnen het studieniveau LSO (lager secundair onderwijs) of HSO (hoger secundair onderwijs).

Voor een leraar secundair onderwijs kunnen de vakken die tot "hetzelfde ambt" behoren, verschillen vertonen per schooljaar. Het is evenwel zo dat bij elke wijziging van de vakken, enkel die vakken behoren tot "hetzelfde ambt" van het personeelslid die aan de definitie beantwoorden.

Voorbeeld ter illustratie van de definitie van "hetzelfde ambt".

Een regent Nederlands-Geschiedenis is reeds jaren belast met een volledige opdracht Nederlands. Bij een daling van het aantal leerlingen is er geen volledige opdracht Nederlands meer voorhanden in de school van vaste benoeming. Betrokkene heeft het vereiste bekwaamheidsbewijs voor de vakken Geschiedenis. Volgens de definitie van "hetzelfde ambt" moet het personeelslid worden belast met vakken Geschiedenis in de eigen school of in de school van reffectatie.

3. De inrichtende machten zijn bij het uitwerken van reffectaties en wedertewerkstellingen niet verplicht rekening te houden met het criterium

afstand tussen de woonplaats en de werkplaats. Wel is het zo dat het betrokken personeelslid een beroep kan doen op de bepalingen inzake afstand voor het niet-aanvaarden van een reafectatie of wedertewerkstelling. Zonder negatieve gevolgen voor de administratieve en geldelijke loopbaan kan het personeelslid een aangeboden betrekking weigeren zo deze te verafgelegen is.

De regelgeving van het departement Onderwijs is in deze materie dezelfde als die van de RVA (Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening). Een dienstbetrekking is niet passend indien er een gewone dagelijkse afwezigheid uit de gewone verblijfplaats is van meer dan 12 uur, of indien de dagelijkse duur van de verplaatsing gewoonlijk meer dan 4 uur bedraagt. Er wordt rekening gehouden met het openbaar vervoer en eventueel met de persoonlijke vervoermiddelen die de werknemer normaal kan gebruiken. Indien de afstand tussen de verblijfplaats van de werknemer en de plaats van het werk 25 km niet overschrijdt, wordt geen rekening gehouden met de duur van de afwezigheid en van de verplaatsing.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 54
van 8 oktober 1996
van de heer JOHAN MALCORPS

Vlarem II – Passage over emissiegrenswaarden

Hoofdstuk 4 van Vlarem II heeft betrekking op bedekkingmiddelen, kleurstoffen en pigmenten. In artikel 5.5.2.3., § 2 wordt gesteld : "Tenzij anders vermeld in de milieuvergunning en in afwijking van de algemene emissiegrenswaarden bepaald in hoofdstuk 4.4., zijn de hierna genoemde emissiegrenswaarden (...) van toepassing op het geloosde afvalgas : ...".

Er lijkt bij bedrijven, milieuadviesbureaus en ambtenaren nogal wat onduidelijkheid te zijn over deze passage. Wordt door deze formulering de hele lijst parameters en emissiegrenswaarden in hoofdstuk 4.4 buiten spel gezet, of blijft die gelden behalve voor de vermelde parameters ? Dit is uiteraard bijzonder belangrijk.

Verder rijst ook de vraag welke gevolgen dit heeft voor de meetstrategie.

Ik wil opmerken dat men de geciteerde passage uit artikel 5.5.2.3., § 2 ook op andere plaatsen in Vlarem II aantreft (5.5.0.6., § 1 ; 5.11.0.5., § 2 ; 5.19.1.4., § 2, enz.), wat dus nog het belang van deze kwestie verhoogt.

1. Betekent de geciteerde passage dat voor de betrokken inrichting de parameters en emissiegrenswaarden uit 4.4. niet meer gelden ?
2. Houdt dit eventueel ook een beperking van de meetverplichtingen in ?
3. Welke maatregelen heeft de minister genomen om alle betrokken partijen in te lichten over de correcte interpretatie van deze passages ?

Antwoord

In artikel 5.4.3.4., § 2 (i.p.v. artikel 5.5.2.3., § 2), wordt gesteld : "Tenzij anders vermeld in de milieuvergunning en in afwijking van de algemene emissiegrenswaarden bepaald in hoofdstuk 4.4., zijn de hierna genoemde emissiegrenswaarden (...) van toepassing op het geloosde afvalgas : ..."

Dit betekent dat alleen voor de parameters die zijn vermeld in dit artikel, de algemene emissiegrenswaarden in hoofdstuk 4.4. niet gelden. Voor de overige parameters die niet zijn vermeld in dit artikel maar wel in hoofdstuk 4.4., blijven de emissiegrenswaarden zoals bepaald in hoofdstuk 4.4. gelden. Diezelfde redenering geldt ook voor de andere aangehaalde artikels uit titel II van het Vlarem waarin men dezelfde geciteerde passage aantreft. Met betrekking tot de meting en evaluatie van de meetresultaten van de in artikel 5.4.3.4., § 2 bedoelde emissiegrenswaarden, gelden overeenkomstig artikel 5.4.3.4., § 3 de bepalingen van de meetstrategie vastgesteld in hoofdstuk 4.4.. Dit houdt dus geen beperking van de meetverplichting in.

Totnogtoe werden geen omzendbrieven of dergelijke gemaakt aangaande bovengenoemde interpretaties. Indien dit in de toekomst toch noodzakelijk zou blijken, zal dit wel worden overwogen.

Vraag nr. 76
van 22 oktober 1996
van de heer JAAK GABRIELS

Bosgebied – Ontbossing voor rietbeplanting – Ruilverkaveling

1. In het Vlaams landsgedeelte worden door de afdeling Bos en Groen naar het schijnt verschillende bosgebieden ontbost om aan rietbeplanting te doen.

Is deze informatie juist ?

2. Er zouden ook verschillende ruilverkavelingen in verband met bosgebieden worden doorgevoerd waarbij de vertegenwoordiging van boseigenaars en houtproducenten geen inspraak heeft.

Welke werkwijze wordt terzake gevolgd ?

Antwoord

1. Het is niet juist dat de afdeling Bos en Groen ontbossing uitvoert ten behoeve van rietbeplanting.

Voorstellen tot ontbossing in het kader van natuurontwikkeling of milieubeheer worden individueel onderzocht. De afdeling Bos en Groen zal pas akkoord gaan met een ontbossing indien de voorgestelde bodembezetting een aantoonbare meerwaarde betekent ten aanzien van het bestaande bos.

In uitvoering van het richtplan Landinrichting Noord-Oost Limburg wordt momenteel de ontbossing van 4,8 ha in het domeinbos Lozerheide in Bree onderzocht ten behoeve van het herstel van een deel van een vroegere vloeiveide. Gezien het ecologisch en cultuurhistorisch belang van deze vloeiveide, kan de afdeling Bos en Groen akkoord gaan met deze ontbossing. Wel ziet het Bosbeheer toe op het strikt naleven van de voorgeschreven procedures.

2. Vertegenwoordigers van de afdeling Bos en Groen zijn niet systematisch vertegenwoordigd in het ruilverkavelingscomité, soms wel als plaatsvervanger.

De ruilverkavelingswet voorziet evenwel in meerdere openbare onderzoeken waarbij alle belanghebbende eigenaars en gebruikers hun opmerkingen en bezwaren met betrekking tot de herverkaveling en de voorgenomen werken en maatregelen kunnen formuleren.

Bij de ruilverkaveling-nieuwe-stijl wordt reeds tijdens het onderzoek naar het nut van een ruil-

verkaveling elke belanghebbende per aangetekende brief uitgenodigd om kennis te nemen van de op het ruilverkavelingsplan opgenomen werken en maatregelen. Dit ruilverkavelingsplan wordt opgesteld door mijn administratie en de Vlaamse Landmaatschappij, onder begeleiding van een coördinatiecommissie waarin onder meer de vertegenwoordigers van de minister bevoegd voor ruimtelijke ordening, de minister bevoegd voor natuurbehoud en de minister bevoegd voor landschapszorg zetelen. Eventuele bezwaren kunnen leiden tot het uitsluiten van bepaalde percelen uit het ruilverkavelingsblok en/of het aanpassen van de geplande werken en maatregelen.

Na de nuttigverklaring van een ruilverkaveling hebben nog openbare onderzoeken plaats met betrekking tot de aanpassing van het openbaar domein van de wegen en de waterlopen, de bouwvergunningsplichtige werken, de waarde-bepaling van de gronden en het herverkavelingsplan. Voor de individuele boseigenaars zijn er dus meerdere inspraakmomenten in de ruilverkavelingsprocedure.

Vraag nr. 79 van 22 oktober 1996 van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Natuurreservaten – Erkenningen 1995-1996

Vlaanderen heeft heel wat natuurgebieden. Belangrijk is ook dat deze natuurgebieden als natuurreservaat worden erkend : dit houdt kwalitatieve garanties in.

1. Welke aanvragen voor erkenningen werden er in 1995-1996 ingediend ?
2. Welke gebieden van deze lijst kregen een erkenning ?
3. Welke financiële middelen krijgen ze hierdoor ?

Antwoord

1. In 1995 en tot nu toe werden 29 aanvragen ingediend voor erkenning als "erkend natuurreservaat", conform artikel 18 van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud.

Aanvragen voor erkenning als "erkend natuurreserveaat" in 1995

Indiening	Naam	Locatie	Erkenning
Februari 95	Het Dal	Oudenaarde	MB 11/12/95 (1)
Februari 95	Bos 't Ename	Oudenaarde	MB 20/03/96
Maart 95	't Zuur Bemke	Mechelen	MB 30/07/96
Maart 95	De Putten	Merelbeke	MB 16/02/96
April 95	De Lokerse Moervaart-meersen	Lokeren	MB 30/07/96
April 95	Het Steenbergbos	Brakel	Aanvulling
Mei 95	Het Hayesbos	Brakel	Aanvulling
Mei 95	Reservaatzone Donkmeer	Berlare	MB 30/07/96
Mei 95	De Kevie	Tongeren	Erk. com. VHRN (2)
December 95	Overbroek-Egoven	St.-Truiden/Heers	MB 8/11/96
December 95	Mombeekvallei	Alken/Hasselt	SERV & provincie (3)
December 95	Kastanjebos	Herent	MB 8/11/96
December 95	Schor van Doel	Beveren	Aanvulling
December 95	De Latemse Meersen	St.-Martens-Latem	Erk. com. VHRN
December 95	Uitkerkse Polder	Blankenbergen/ Zuienkerke	Fase planontwerp
December 95	De Markvallei	Galmaarden/Geraardsbergen	SERV & provincie
December 95	Bois Joly	Ronse	SERV & provincie
December 95	Schulensbroek	Herk-de-Stad/Lummen/ Halen	SERV & provincie
December 95	Cassenbroek-Mispeldonk	Bonheiden/Mechelen	Erk. com. VHRN

(1) MB : ministerieel besluit

(2) Erk. com. VHRN : Erkenningscommissie van de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud

(3) SERV & provincie : adviesverlening door Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen en bestendige deputatie van de provincie

Aanvragen voor erkenning als "erkend natuureservaat" in 1996

Indiening	Naam	Locatie	Erkenning
Januari 96	Vallei van de Molenbeek te Kalfort	Puurs	SERV & provincie (1)
Februari 96	d'Achtentwintig Roeden	Dendermonde-Appels	Erk. com. VHRN (2)
April 96	Wijvenheide	Heusden-Zolder	Erk. com. VHRN
Juni 96	De Buylaers	Lokeren	Erk. com. VHRN
Juli 96	Buckenslinde-Demervallei	Hoeselt	Fase planontwerp
Augustus 96	Het Steengelaag	Stekene	Erk. com. VHRN
Augustus 96	De Cramp	Hamme	Aanvulling
September 96	d'Heide	Wetteren	Fase planontwerp
September 96	De Vloeiweiden in de Watering	Lommel-Kolonie	Fase planontwerp

(1) SERV & provincie : adviesverlening door Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen en bestendige deputatie van de provincie

(2) Erk. com. VHRN : Erkenningscommissie van de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud

2. Op grond van de 29 ingediende dossiers werden er bij ministerieel besluit reeds 8 gebieden erkend.

Normaliter worden er nog 5 andere gebieden dit jaar erkend. Daarbij werden ernstige inspanningen geleverd om de dossiers zo snel mogelijk en op een kwaliteitsvolle manier af te handelen in overeenstemming met het "charter van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap". Zo werd de termijn voor erkenning gereduceerd van ongeveer 15 maanden naar een gemiddelde termijn van 11 maanden.

3. Het koninklijk besluit van 3 februari 1981 tot regeling, voor het Vlaams Gewest, van de erkenning en de subsidiëring van natuureservaten, gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 20 juli 1994, kent een subsidie van 6.000 fr./ha toe en een gedeeltelijke tussenkomst bij eventuele huurkosten.

Het uitreiken van milieuvergunningen voor dancings is een gevoelige materie. Het gebeurt dan ook geregeld dat dergelijke vergunningen door het gemeentebestuur worden geweigerd wegens de hinder voor de omwonenden.

In zulke gevallen kan de zaakvoerder bezwaar aantekenen bij het provinciebestuur, meer bepaald bij de bestendige deputatie.

Is het juist dat het beroep automatisch ingewilligd is indien de bestendige deputatie er niet over beraadslaagt ?

Zo ja, dan kan dit toch aanleiding geven tot manipulatie van het dossier ? Waarom is er dan geen sluitende regeling terzake uitgewerkt ? Is een decretale regeling niet aangewezen om alle eventuele willekeur uit te sluiten ?

Is het overigens juist dat zulke vergunning zelfs tot twintig jaar kan worden ingeroepen ?

Vraag nr. 80
van 22 oktober 1996
van mevrouw NELLY MAES

Milieuvergunning dancings – Stilzwijgende vergunning

Antwoord

De artikelen 50, 5° en 52, 5° van titel I van het Vlaem bepalen dat wanneer de bevoegde overheden niet binnen de vastgestelde termijnen een uit-

spraak hebben gedaan over beroepen tegen beslissingen inzake milieuvergunningaanvragen, de aanvrager van de milieuvergunning over een stilzwijgende vergunning beschikt.

Deze stilzwijgende vergunning wordt verkregen voor een termijn van twintig jaar.

Het doel van deze bepalingen is de aanvrager van de milieuvergunning de nodige rechtszekerheid te geven tegen een eventueel "stilzitten" van de bevoegde overheid.

In de praktijk blijkt echter dat stilzwijgende vergunningen zeer weinig voorkomen. Er zijn dan ook geen aanwijzingen om te spreken van een eventuele willekeur.

Vraag nr. 81
van 22 oktober 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Genetisch behandelde planten – Verkoop

Door het Amerikaans Milieubeschermingsbureau werd toestemming gegeven om genetisch beïnvloede maïs op de markt te brengen in de Verenigde Staten.

Hoe staat het in het Vlaams Gewest met de verkoop van genetisch behandelde planten ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Antwoord

De verkoop van genetisch gemodificeerde planten wordt gereguleerd door de Europese richtlijn 90/220/EEG.

De omzetting van deze richtlijn in intern Belgisch recht is een bevoegdheid van de federale overheid. Voor het in de handel brengen van genetisch gemodificeerde planten is het federale ministerie van Middenstand en Landbouw bevoegd, meer bepaald de Inspectie-generaal voor Grondstoffen en Verwerkte Producten. Deze administratie is gevestigd in de WTC Toren 3, Simon Bolivarlaan 30 te 1000 Brussel.

Vraag nr. 82
van 28 oktober 1996
van de heer MARC OLIVIER

Bodemattest – Fusie bouwmaatschappijen

Geregeld rijzen er vragen m.b.t. concrete toepassingen inzake het bodemattest.

Zo onder meer en met name in geval van fusie van bouwmaatschappijen.

1. Moet in geval van fusie door overname tussen bouwmaatschappijen een bodemattest worden aangevraagd voor de percelen van de overgenomen vennootschap en voor de percelen van de overnemende vennootschap ?
2. Quid indien enkel de overnemende vennootschap gronden bezit ? Moet in dit geval een bodemattest worden aangevraagd voor de percelen van de overnemende vennootschap, vermits er hier geen sprake is van een "overeenkomst betreffende de overdracht van gronden" in de zin van artikel 36 § 1 van het bodemsaneringsdecreet ?

Is deze materie expliciet geregeld ? Zo ja, op welke wijze ?

3. Welke informatie-initiatieven met betrekking tot de diverse concrete toepassingen inzake het bodemattest zijn er geweest of worden er gepland ?

Antwoord

Ik verwijs vooreerst naar mijn antwoord op de vraag nr. 42 van 4 oktober 1996 (blz. 483).

Ik herneem en vul mijn antwoord op de vraag nr. 42 als volgt aan.

1. Krachtens art. 36 § 1 van het decreet dd. 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering moet de overdrager voor het sluiten van een overeenkomst betreffende de overdracht van gronden bij de OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) een bodemattest aanvragen en de inhoud ervan meedelen aan de verwerfer.

Het begrip "overdracht van gronden" wordt gedefinieerd in art. 2, 18° van het decreet. Het artikel somt op een limitatieve wijze een reeks van rechtshandelingen op die als overdracht van gronden worden beschouwd.

Zo wordt de fusie van vennootschappen waarvan één eigenaar is van verontreinigde grond, als een overdracht van gronden gekwalificeerd.

Ingevolge fusie door overneming gaat het gehele vermogen – actief (inclusief gronden) en passief – van de overgenomen vennootschap van rechtswege over op de overnemende vennootschap (art. 174/1 van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen).

In de door de vraagsteller geschetste fusie-operatie, een fusie door overneming waarbij beide betrokken vennootschappen eigenaar zijn van gronden, dient enkel de overgenomen vennootschap als overdrager van gronden in de zin van art. 36 § 1 van het decreet te worden beschouwd.

Dit houdt in dat uitsluitend de overgenomen vennootschap een bodemattest dient aan te vragen voor elk kadastraal perceel waarvan de eigendom ingevolge de fusie overgedragen wordt aan de overnemende vennootschap.

Het aanvragen van bodemattesten voor de gronden van de overnemende vennootschap kan eventueel wel gewenst zijn, maar is geenszins verplicht krachtens art. 36 § 1 van het bodemsaneringsdecreet.

2. In geval van fusie door overneming waarbij enkel de overnemende vennootschap gronden bezit, is er geen sprake van een overdrager en een verwerver van gronden in de zin van art. 36 § 1 van het bodemsaneringsdecreet. De fusie heeft geen enkele weerslag op het eigendomsstatuut van de gronden van de overnemende vennootschap. De gronden blijven eigendom van dezelfde rechtspersoon. Deze fusieverrichting geeft bijgevolg geen aanleiding tot de toepassing van art. 36 van het bodemsaneringsdecreet.
3. De regeling van het bodemsaneringsdecreet van 22 februari 1995 en het Vlaams reglement betreffende de bodemsanering van 5 maart 1996 werden op een overzichtelijke en verstaanbare wijze naar een breed publiek toe vertaald in de brochure "Bodemsaneringsdecreet – Beschermt u ten gronde". Dit voorjaar werden een 250.000-tal exemplaren van de brochure verstuurd naar de notarissen en de gemeenten van

het Vlaams Gewest, waar zij ter beschikking liggen van belangstellenden. De brochure kan trouwens nog steeds bij de OVAM worden aangevraagd en ze wordt gratis toegestuurd.

Bovendien heeft de OVAM sinds de publicatie van het bodemsaneringsdecreet deelgenomen aan een 300-tal seminaries, workshops en informatie-avonden georganiseerd rond het thema "bodemsanering" door provincies, gemeenten, beroepsorganisaties (vastgoedmakelaars, ...) en andere instanties die beroepsmatig te maken hebben met de nieuwe regeling.

Nu het bodemsaneringsdecreet en het uitvoeringsbesluit sinds 1 oktober 1996 volledig in werking zijn, vinden wekelijks gemiddeld nog een tweetal informatievergaderingen plaats waaraan de OVAM medewerking verleent.

Wat de nog geplande initiatieven betreft, vermeld ik een informatieve tekst die binnenkort aan de gemeenten zal worden toegestuurd en waarin stapsgewijs wordt uitgelegd welke procedure krachtens het decreet moet worden gevolgd bij de overdracht van gronden. Aan de gemeenten zal worden gevraagd de tekst op te nemen in het gemeentelijk informatieblad.

**Vraag nr. 90
van 29 oktober 1996
van de heer MARC OLIVIER**

Grensoverschrijdende waterlopen met Frankrijk – Waterkwaliteit

Vijf waterlopen overschrijden de grens tussen Frankrijk en Vlaanderen : het kanaal Duinkerke-Veurne-Oostende, de Bergenvaart, de IJzer, de Heidebeek en de Leie.

1. Wat is de biologische en fysico-chemische waterkwaliteit van elk van deze waterlopen bij het overschrijden van de grens Frankrijk-Vlaanderen ?
2. Bestaan er minimumkwaliteitsnormen voor de waterlopen ter hoogte van de grens ? Zo ja, voldoen vermelde waterlopen aan deze normen ?
3. Wordt in Frankrijk een gelijkaardig beleid gevoerd inzake de uitbouw van waterzuiveringsstations, het leveren van vergunningen en sanering van de waterbodem ? Werd daarover reeds overleg gevoerd met de verantwoordelijke beleidsinstanties in Frankrijk ?

4. Werd er een gezamenlijke procedure uitgewerkt met betrekking tot eventuele calamiteiten ?

Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

5. Welke projecten werden in dit kader vanuit het Interreg-programma voor de grensoverschrijdende samenwerking van de Europese Unie in het verleden opgezet ? Aan welke projecten wordt gedacht voor de toekomst ?

Antwoord

1. Een overzicht van de analyseresultaten en de waterkwaliteitsindexen van de door de VMM (Vlaamse Milieumaatschappij) bemonsterde meetpunten bij de grens tussen Frankrijk en Vlaanderen voor het kanaal Duinkerke-Veurne-Oostende, de Bergenvaart, de IJzer, de Heidebeek en de Leie, wordt gegeven in onderstaande tabel.

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese

Waterloop	Gemeente	PIb95		BBI95	
Leie	Wervik	7,3	verontreinigd	3	slechte kwaliteit
K. Duinkerke-Nieuwpoort	Adinkerke	5,4	verontreinigd	5	matige kwaliteit
Bergenvaart	Houtem-Hondschoote	4,9	verontreinigd	4	slechte kwaliteit
IJzer	Roesbrugge	5,2	verontreinigd	7	goede kwaliteit
Heidebeek	Poperinge	9,5	zwaar verontreinigd	3	slechte kwaliteit

De basis-prati-index (PIb) is een maat voor de zuurstofhuishouding in de waterloop, de Belgische biotische index (BBI) weerspiegelt de biologische waterkwaliteit.

2. Bij besluit van de Vlaamse regering houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne van 1 juni 1995, werden de waterkwaliteitsdoelstellingen voor alle waterlopen van het Vlaams Gewest vastgelegd.

Daarnaast werden door de Vlaamse regering op 21 oktober 1987 de oppervlaktewateren aangegeven bestemd voor de productie van drinkwater, als zwemwater, viswater en schelpdierwater (Belgisch Staatsblad 6 januari 1988).

Voor het kanaal Duinkerke-Veurne-Oostende, de Bergenvaart en de Leie gelden de basiskwaliteitsnormen. Voor de Heidebeek gelden naast de basiskwaliteitsnormen ook de normen van oppervlaktewater met bestemming drinkwater. Voor de IJzer gelden zowel de basiskwaliteitsnormen, de normen van oppervlaktewater met bestemming drinkwater, als de normen voor viswater.

Door de Vlaamse Milieumaatschappij wordt jaarlijks de waterkwaliteit gerapporteerd en wordt dit jaarverslag maximaal naar alle geïnteresseerden, waaronder alle Vlaamse volksvertegenwoordigers, verspreid. De individuele meetresultaten zijn consulteerbaar in de meetdatabank via Internet (<http://www.vmm.be>) of kunnen rechtstreeks worden opgevraagd bij de Vlaamse Milieumaatschappij.

Voor de in punt 1 vermelde meetpunten vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger als **bijlage** het overzicht van de meetresultaten met de toetsing aan de kwaliteitsdoelstellingen.

3. Het beleid met betrekking tot de uitbouw van waterzuiveringsinstallaties is gelijkaardig in heel de Europese Unie, daar dit wordt bepaald door de EU-richtlijn 91/271 "Zuivering stedelijk afvalwater".

Aangezien de Leie tot het bekken van de Schelde behoort, kan voor de afstemming van het beleid worden verwezen naar de activiteiten van de verschillende werkgroepen in de Internationale Commissie ter Bescherming van de Schelde, samengesteld uit vertegenwoordigers van Nederland, het Vlaams Gewest, het Waals

Gewest, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en Frankrijk.

Bovendien wordt met de verantwoordelijke instanties in Noord-Frankrijk regelmatig overleg gepleegd. Dit leidde tot een aantal Interreg-projecten met als doel de verbetering van de waterkwaliteit en de sanering van de waterbodems.

4. In de Internationale Commissie ter Bescherming van de Schelde werd reeds een procedure uitgewerkt aangaande een calamiteitenregeling. Deze procedure zal in de loop van 1997 verder worden uitgetest en zal dus ook gelden voor calamiteiten op de Leie.

Wat de waterlopen gelegen in het bekken van de IJzer betreft, werd in het bekkencomité van de IJzer deze problematiek reeds besproken. Momenteel is echter nog geen uitgewerkte calamiteitenregeling voorhanden. De huidige regeling houdt in dat de VMM "la police des eaux" in Lille verwittigt.

5. In het kader van het Interreg-programma I (programma '91-'93, met uitvoering tot in '96) werden volgende projecten uitgevoerd :
- de IJzer : "Ruilverkaveling Beveren-IJzer : waterzuivering landelijke gebieden in het IJzerbekken" tussen de VLM (Vlaamse Landmaatschappij) en de Syndicat Intercommunal à Vocation Multiple (Sivom) van het canton Hondshoote ;
 - de Heidebeek : "Verbetering waterkwaliteit van de Heidebeek : bouw van een waterzuiveringsstation Watou/Houtkerkque" tussen de Vlaamse regering en le Syndicat Intercommunal d'Assainissement du Nord (SIAN) ;
 - het Scheldebekken : "Naar een geïntegreerde aanpak van het Spierekanaal : fase 1", waarbij er overleg werd op gang gebracht tussen Vlaamse partners en de Communauté Urbaine de Lille en "Sanering van de Spiere", waar er overleg was met de Groupement Régional des Industries Textiles (vertegenwoordiger van de wolwasserijen) ;
 - het Leiebekken : "Berging giftig slib : experiment op de Marque, bijrivier van de Deule" en "Herkwalificering van de Leie", met de Conseil Régional Nord-Pas de Calais en de Communauté Urbaine de Lille.

Wat projecten voor de toekomst betreft, werd nog geen officiële oproep gedaan aan eventuele projectleiders voor de projecten van Interreg II.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.).

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER
VAN OPENBARE WERKEN, VERVOER EN
RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag nr. 68 van 14 oktober 1996 van de heer PIETER HUYBRECHTS

Garzebekeveld De Panne – Zandwinning

Reeds geruime tijd wordt in het Garzebekeveld in De Panne – een van de oudste duingebieden aan onze kust – illegaal zand gewonnen. Dat zand moet dienen voor de aanleg van de A18-autosnelweg.

Het Garzebekeveld wordt echter door het recente duinendecreet beschermd, waardoor zandwinning verboden is.

Heeft de minister, eveneens in zijn hoedanigheid van toezichthoudende overheid, de nodige maatregelen genomen om te voorkomen dat deze illegale zandwinning wordt voortgezet ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

In verband met het optreden van de afdeling AROHM (administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen) voor West-Vlaanderen en de afdeling Bouwinspectie, naar aanleiding van de in de vraag bedoelde handelingen en werken op percelen gesitueerd in beschermd duingebied, kan ik het volgende medelen.

Op 30 april 1987 verkreeg de NV Florizoone in het kader van administratief beroep een vergunning voor de exploitatie van een zandgroeve op de percelen, 3° afdeling, sectie E., nrs. 1047/G10, 1068,

1068/2, 1069 en 1072. Het gewestplan Veurne-Westkust bestemt deze gronden tot ontginningsgebied.

Op 31 augustus 1987 verkreeg de NV Florizoone een vergunning tot reliëfwijziging. Op het bouwplan is naast de aanduiding van de bestaande vijver en de geplande uitbreiding eveneens aan de oostzijde van de Vijverstraat op perceel 1048 een depot voor opspuiting vermeld.

Tijdens een onderzoek omtrent de in de vraag bedoelde feiten is gebleken dat binnen het jaar na afgifte van de vergunning enkel afgravingswerken van de bovenste laag werden uitgevoerd, alsmede de aanleg van een berm. Op geen enkel ogenblik is er sprake geweest van eigenlijke en systematische zandontginningswerken.

In september 1993 werd het gebied als duingebied beschermd. Dit houdt in dat geen vergunning tot reliëfwijziging nog kan worden verleend.

Naar aanleiding van de aanleg van de A18 in de onmiddellijke nabijheid, werd tijdens de eerste maanden de effectieve uitbating van de zandwinning voorbereid. Meer bepaald werden werken uitgevoerd om het opspuitingsdepot aan te leggen. Dit ging gepaard met een gedeeltelijke ontzanding van het perceel aan de oostzijde van de Vijverstraat.

De NV Florizoone was van oordeel de in 1987 vergunde reliëfwijziging verder te mogen uitvoeren op grond dat bepaalde werken waren aangevat voor opname van de terreinen in beschermd duingebied.

Op basis van een uitgebreid administratief onderzoek werd besloten dat de op 31 augustus 1987 verleende vergunning tot reliëfwijziging als vervallen te beschouwen was.

Op grond daarvan werd op 2 mei 1996 stopzetting van de werken bevolen en proces-verbaal opge maakt wegens uitvoering van niet door een geldige vergunning gedekte werken.

Het door de gemachtigde ambtenaar gegeven stopzettingsbevel werd betwist voor de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne.

In een beschikking van 26 juni 1996 oordeelde de voorzitter dat in casu de door de kabinetschef via de afdeling Bouwinspectie aan de gemachtigde ambtenaar gegeven opdracht op te treden indien er sprake is van een bouwovertreiding, onmogelijk kan worden beschouwd als een onvoorwaardelijk verzoek of als een onvoorwaardelijke instructie

van de bevoegde minister waaraan niet te ontkomen viel. Door de NV Florizoone werd met name geponeerd dat de gemachtigde ambtenaar via de afdeling Bouwinspectie werd verhinderd zijn soevereine appreciatiebevoegdheid uit te oefenen ten aanzien van de zaak.

In zijn beschikking sloot de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne zich aan bij de in een bepaalde rechtspraak aangekleefde basisprincipes inzake het verval van een bouwvergunning, die door de voorzitter geacht worden eveneens te gelden ten aanzien van het verval van de vergunning tot reliëfwijziging. Deze basisprincipes zijn de volgende.

1. De verzending van het bericht van de aanvang der werken kan niet als een werkelijke aanvang der werken in aanmerking worden genomen.
2. Wanneer het motief van het stopzettingsbevel uitsluitend het verval van de bouwvergunning is, dient de bouwheer – gelet op het van rechtswege werken van het verval – omstandig aan te tonen welke werken hij eventueel heeft uitgevoerd tijdens de vergunde uitvoeringstermijn van één jaar. Van de bouwheer wordt geen negatief bewijs verwacht, maar het bewijs dat de reële aanvang van de ontginnings- en reliëfwijzigingswerken binnen het jaar gebeurde.
3. Het verval van een bouwvergunning is niet afhankelijk van het feit dat de bevoegde overheid dit verval onmiddellijk officieel vaststelt. In feite wordt er slechts in strijd met een vervallen bouwvergunning gehandeld wanneer na verval opnieuw voorheen vergunde werken worden uitgevoerd.
4. De aanvang van sommige voorbereidende werken kan slechts worden beschouwd als een reële aanvang der werken voorzover zonder onderbreking op het terrein ook verdere activiteiten volgden die de uitdrukking waren van de werkelijke wil om het project te realiseren. Een geveinsd begin der werken dat niet wordt gevolgd door een ononderbroken en regelmatige voortzetting van de vergunde werken, kan een verval van rechtswege van de bouwvergunning tot gevolg hebben.
5. Volgens de rechtspraak van het Hof van Cassatie kan de geldingstermijn van een jaar in principe door "overmacht" niet worden geschorst.

Ingevolge het hoger beroep ingesteld door de NV Florizoone, sprak het hof van beroep te Gent zich

uit bij arrest van 10 september 1996 en verwierp alle rechtsgrievan van gezegde vennootschap.

In verband met de problematiek van het verval van de geldigheidsduur van de vergunning, oordeelde het hof dat geen enkele wettekst aan de bevoegde overheid oplegt het verval van de vergunning, aan de vergunninghouder te betekenen binnen een bepaalde termijn en/of het verval in rechte te doen vaststellen.

Het hof van beroep besliste eveneens dat de via de afdeling Bouwinspectie aan de gemachtigde ambtenaar meegedeelde zienswijze van de bevoegde minister niet slaafs wordt gevolgd door de gemachtigde ambtenaar, wanneer deze aan de hand van de hem overgelegde gegevens heeft kunnen beslissen en zich een eigen oordeel heeft kunnen vormen over het verval van de vergunning. Dit blijkt uit het feite dat tussen het proces-verbaal opgemaakt door een ambtenaar van de administratie voor Natuurbeheer en het stopzettingsbevel, de gemachtigde ambtenaar ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad een eigen zienswijze te vormen omtrent het probleem.

Verder besliste het hof van beroep dat het stopzettingsbevel van de werken geen foutieve schending vormt van subjectieve rechten wanneer :

- a) de appellante zelf bij brief van 30 april 1996 schriftelijk erkent dat de aangelegenheid delicaat is ;
- b) binnen een jaar na de afgifte van de vergunning dd. 31 augustus 1987 enkel bescheiden werken van begin van uitvoering werden verricht ;
- c) in antwoord op schriftelijke vragen van het bestuur over de uitvoering van de bij de aanvang van de ontginning door de exploitatievergunning voorgeschreven verrichtingen, de bouwheer bij brief van 30 september 1988 meedeelt geenszins van plan te zijn verder te werken ;
- d) uit geen enkel stuk blijkt dat voor het perceel waarop de werken voorwerp van het stopzettingsbevel werden uitgevoerd, daadwerkelijk een bouwaanvraag is ingediend.

Bij het prima facie-onderzoek van de rechten van de partijen kwam het hof van beroep tot het besluit dat, indien de zandwinning doorgang zou vinden, een toestand wordt gecreëerd die praktisch niet recht te zetten is, zodat het inwilligen van de gevorderde opheffing onomkeerbare gevolgen heeft.

Uit het feit dat alle rechtsgrievan van de NV Florizoone tegen het optreden van de afdeling Bouwinspectie en het uiteindelijk door de gemachtigde ambtenaar autonoom gegeven stopzettingsbevel werden verworpen, mag worden besloten dat in de loop van de eerste maanden van 1996 uitvoerde werken niet door een in de tijd geldige vergunning waren gedekt.

Uit deze gegevens moet worden besloten dat het bestuur op succesvolle wijze de voortzetting van een illegale zandwinning in beschermd duingebied heeft weten te verhinderen.

**Vraag nr. 69
van 14 oktober 1996
van de heer CHRISTIAN VEROUGSTRAETE**

Verbindingsweg Kennedyplein-De Bolle Oostende – Realisatie

Reeds jaren belooft de bevoegde minister een verbindingsweg te realiseren tussen het President Kennedyplein (eindpunt autoweg A10 in Oostende) en de wijk De Bolle (haven van Oostende), teneinde het centrum van Oostende van zwaar wegverkeer te ontlasten.

Geruchten doen de ronde dat thans de eerste voorbereidingen zouden gebeuren voor de realisatie van deze verbinding.

Kan de minister dit bevestigen ?

Zo ja, wanneer beginnen de werken ?

Wat is het tracé van deze verbindingsweg ?

Welke termijn is er gepland voor de uitvoering van de werken ?

Antwoord

Hierbij kan ik bevestigen dat ik de administratie opdracht heb gegeven de ontwerpplannen van de realisatie van de verbindingsweg Kennedy-De Bolle in Oostende uit te voeren, dit in samenwerking met de NMBS.

Een krediet zou worden ingeschreven op de begroting van 1997.

De werken zouden drie jaar duren. Het tracé komt in het verlengde van de huidige aftakking vanaf de Kennedyrotonde, gaat vervolgens onder de spoor-

wegenbundel, komt langs de andere zijde tussen het Houtdok en het Vlotdok terug op het huidige niveau en volgt verder het tracé van de Tweebruggenstraat tot aan het kruispunt De Bolle.

Vraag nr. 71
van 14 oktober 1996
van de heer MARC OLIVIER

Afbraakvorderingen – Vervolgingsbeleid

1. Hoeveel procent van het totaal aantal vorderingen tot afbraak door de gemachtigde ambtenaren ingesteld tijdens de periode 1 januari 1995 tot 30 juni 1996, gaf effectief aanleiding tot vervolging door het parket? Hoeveel procent van deze vorderingen werd geseponeerd?

2. Zijn er belangrijke regionale verschillen vast te stellen in het vervolgingsbeleid van de parketten? Kan de minister daarover cijfers ter beschikking stellen?

Zijn de regionale verschillen van die aard dat er sprake is van een ernstige aantasting van de rechtszekerheid en het gelijkheidsbeginsel?

3. Worden de gemachtigde ambtenaren steeds op de hoogte gebracht van het feit dat een vordering tot afbraak door het betrokken parket werd geseponeerd?

Antwoord

1. Tijdens de periode van 1 januari 1995 tot 30 juni 1996 werden door de onderscheiden provinciale afdelingen de hiernavolgende afbraakvorderingen ingeleid bij het openbaar ministerie:

Antwerpen	680
Limburg	252
Oost-Vlaanderen	224
Vlaams-Brabant	243
West-Vlaanderen	–

Voor de provinciale afdeling West-Vlaanderen zijn de gegevens nog niet beschikbaar. Die zullen achteraf worden bezorgd.

Tussen het inleiden van de vordering en een rechterlijke uitspraak verloopt circa een periode van meer dan één jaar, zodat voor de meeste aangebrachte vorderingen nog geen conclusies kunnen worden genomen.

2 en 3. De gemachtigde ambtenaren werden in het verleden niet steeds op de hoogte gebracht van de seponeringen door het parket.

Hierbij zijn er inderdaad wel regionale verschillen vast te stellen. Alhoewel hieromtrent geen globale cijfergegevens voorhanden zijn, is vastgesteld dat de parketten in Oost-Vlaanderen de administratie hoegenaamd niet op de hoogte brengen van enige seponering.

In de provincie Limburg worden de seponeringen ook niet systematisch meegedeeld.

Daartegenover staat dat wat Vlaams-Brabant betreft de administratie meestal wel op de hoogte wordt gebracht indien een parket seponeert. Ook in de provincie Antwerpen worden de seponeringen door parketten gemeld, alhoewel niet steeds op regelmatige basis.

Om dit te verhelpen en om een degelijk en een zo gelijkvormig mogelijk handhavingsbeleid te bewerkstelligen, werd overleg ingesteld tussen parket en kabinet / administratie.

Om de samenwerking tussen de administratie en de parketten vlotter te laten verlopen, werden bovendien bepaalde afspraken gemaakt.

Eén van deze afspraken is dat voortaan bij het beëindigen van het onderzoek door het parket, de resultaten aan de administratie worden meegedeeld, in casu seponering.

Hiervoor worden door de administratie nu inlichtingsformulieren aan het parket aangeboden, die tezamen met de herstellvordering worden overgemaakt.

Dit overleg en deze uitwisseling van informatie zullen in de loop van 1997 kunnen worden geëvalueerd.

Vraag nr. 73
van 15 oktober 1996
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Openbaar vervoer en maatschappelijke functies – Lijn 355 Ternat-Asse

Op schriftelijke vraag nr. 265 van collega Mandus Verlinden antwoordt de minister dat De Lijn "prioritair weekdiensten dient aan te bieden. Inderdaad kan daardoor iedereen, mits enige regelingen worden getroffen, aan alle maatschappelijke functies deelnemen, zoals werk, school, winkelen, admi-

nistratie, ziekenhuis- en doktersbezoek, familiebezoek, ontspanning, enzovoort" (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 17 van 8 juli 1996, blz. 957-958 – red.*).

Waarom is dit niet van toepassing op de verbinding van Ternat naar Asse ?

Er rijdt slechts één bus heen en terug ten behoeve van de *scholen*.

De *administratie* in Asse (vredegerecht, belastingen, VDAB, 7 interimkantoren, ...) is onbereikbaar. Idem voor de *kliniek*, die in 1994 nochtans 593 patiënten opnam uit Ternat (en 103 uit Liedekerke), de ambulante behandelingen nog buiten beschouwing gelaten. Allicht zouden nog meer mensen uit deze regio naar Asse komen indien die met het openbaar vervoer bereikbaar was.

Inzake *woon-werkverkeer* kan de industriezone tussen Ternat en Asse alleen met de auto worden bereikt. Volgens cijfers van het NIS (Nationaal Instituut voor de Statistiek) – cijfers van 1991 ! – waarop De Lijn zich baseert, is er alleen al hiervoor een potentieel van 128 reizigers.

Een interimkantoor (Sicom) stelt vast dat zeven op tien kandidaten afhaken bij gebrek aan openbaar vervoer. En een ander interimkantoor (Creyf) stelt vast dat veel mensen, hoofdzakelijk arbeiders en arbeidsters, aangewezen zijn op openbaar vervoer en hoogst verbaasd zijn dat De Lijn daar geen oog voor heeft.

Ook People Interim is al jaren vragende partij.

Ten slotte zijn er in die industriezone ook *winkels* die veel publiek trekken (GB, Ikea, ...).

In 1981 werd de bestaande verbinding nagenoeg opgedoekt. Sindsdien heeft de industriezone een grote vlucht genomen en namen de centrumfuncties in Asse toe.

In 1992 werd ons gezegd dat "openbaar vervoer kan aangeboden worden indien de bereikbaarheid van het industrieterrein derwijze verbetert dat een snelle doorstroming mogelijk wordt". Inmiddels werden al ruim een jaar geleden de werken daar toe op de Assesteenweg voltooid.

Maar voor De Lijn blijft alles bij het oude (brief van 14 september 1995).

Kan de minister mij meedelen of aan de voorwaarde inzake opvang van de maatschappelijke functies, waarnaar hij verwijst in zijn antwoord op bovenvermelde vraag nr. 265, is voldaan voor de lijn 355 van Ternat naar Asse ?

Antwoord

Een bediening van het industrieterrein in Ternat is niet aangewezen, enerzijds wegens de moeilijke bereikbaarheid via de Morettestraat (aanschuiven met belangrijk oponthoud) en anderzijds wegens reeds bestaand personeelsvervoer georganiseerd door de aldaar gevestigde bedrijven.

De Vlaamse Vervoermaatschappij is ervan overtuigd dat de bestaande structuren van openbaar vervoer in de regio beantwoorden aan de noden van het grootste deel van de inwoners.

Een uitbreiding van het aanbod is weinig zinvol en laat geen compenserende inkomsten verwachten.

Daarom wordt de aandacht toegespitst op het leerlingenvervoer in openbare dienst.

De toestand wordt echter regelmatig geëvalueerd en indien nodig wordt de bediening bijgestuurd.

Vraag nr. 74 van 15 oktober 1996 van de heer LEO GOOVAERTS

Sensibiliserings- en informatiecampagnes – Overzicht

Geregeld voeren de leden van de Vlaamse regering in het kader van hun bevoegdheden sensibiliserings- en informatiecampagnes over diverse onderwerpen naar het publiek toe.

1. Welke campagnes, over welk onderwerp en met welke doelstelling, werden gevoerd in 1995 en 1996 ? Welke campagnes staan op stapel ?
2. Werd/wordt het advies van de parlementaire controlecommissie betreffende de verkiezingsuitgaven en de boekhouding van de politieke partijen vooraf ingewonnen, en dit voor elke campagne ?
3. In welke vorm werden/worden de campagnes gevoerd ?
4. Welk publiciteitsmedium werd/wordt hiervoor gebruikt (brochures, pers, TV-spots enzovoort) ?
5. Hoe werden de campagnes uitbesteed en aan wie werden ze toegekend ?
6. Hoeveel bedragen de uitgaven per gevoerde sensibiliserings- of informatiecampagne ? Welke

bedragen zijn reeds vastgelegd voor op stapel staande campagnes ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Vraag nr. 75 van 16 oktober 1996 van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Ring Willebroek – Tijdelijk traject

Aansluitend op de antwoorden van de minister op de vragen nr. 124 en nr. 237 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 10 van 18 maart 1996, blz. 473 en nr. 15 van 10 juni 1996, blz. 798-800 – red.*), kreeg ik graag antwoord op de volgende vragen.

Allereerst spreken buurtbewoners de stelling van de minister tegen dat de verkeerstoestand sinds de tijdelijke aansluiting van de ring rond Willebroek niet is gewijzigd. Het toegenomen aantal opstoppingen wijst op een extra verkeerslast, terwijl er in elk geval meer zwaar vrachtverkeer zou zijn, ook 's nachts. Bovendien doet de vaststelling dat er ook tevoren reeds veel verkeer voorbij reed weinig terzake, aangezien dat er alleen maar op wijst dat de ontlasting van de weg reeds veel eerder had moeten gebeuren.

Ten tweede stelt de minister dat er hem geen klachten bekend zijn over schade aan woningen wgens de toestand van de weg.

Heeft de minister de omwonenden te velde onderzocht over de situatie ? De werkelijkheid is dat er wel degelijk schade aan en in woningen wordt veroorzaakt door het vele zware verkeer, terwijl de kosten van een rechtsgeding en de zware bewijslast van die aard zijn dat een klacht weinig vooruitzichten biedt. De ontstentenis van klachten volgt daar vanzelfsprekend uit.

Ten derde bestaat er ernstige twijfel over de representativiteit van de aangehaalde aantallen (aangegeven) ongevallen en doden. Gezien de vele ongevallen en de dagelijkse oversteek van talrijke schoolgaande kinderen, lijkt de plaatsing van een

enkel verkeerslicht even voorbij de Zennebrug dan ook veeleer een druppel op een hete plaat.

Ten vierde meent de minister dat van de betrokken streek moeilijk kan worden gesteld dat ze uit de boot valt bij politieke beslissingen allerlei, aangezien het bewuste baanvak zich op grondgebied van de stad Mechelen bevindt. Niet alleen beschouwt de minister daarbij het grondgebied van de gemeente Mechelen in zijn geheel, maar ook laat hij het grondgebied van Willebroek buiten beschouwing. Uit de feiten blijkt de achterstelling van de streek. Zo wordt onder meer de aanleg van de riolering langs de N16 in Willebroek en Mechelen langs beide zijden niet doorgetrokken tot aan de gemeentegrens.

Ten slotte bevestigt de minister het belang van een oostwestverbinding, maar lijkt hij geen begin te willen maken met de aanleg ervan.

1. Wanneer gebeurde de laatste meting van de verkeersdrukte ? Werd daarbij ook rekening gehouden met de aard van het verkeer, bijvoorbeeld door de weging van het aantal rekening houdend met het vrachtverkeer ? Wanneer is de drukte volgens de minister voldoende groot om het paralleltracé toch te realiseren ? Kan de minister toelichting geven bij het aantal ongevallen, zwaargewonden en doden van de laatste jaren op de provincieweg ?
2. Heeft de minister reeds bij de omwonenden rondvraag laten doen naar de schade aan woningen ten gevolge van het zware vrachtverkeer ? Heeft de minister in het verlengde daarvan de schade aan het steunvlak onder de weg en aan de Zennebrug ten gevolge van het zware vrachtverkeer reeds laten nagaan ? Heeft hij reeds stappen gedaan om toe te zien op mogelijke overschrijdingen van het toegelaten gewicht van de vele voorbijrijdende vrachtwagens ? Wordt daarbij ook gepeild naar andere schade, zoals aanslepende slapeloosheid, die zelfs kan leiden tot het uiteenvallen van gezinnen ?
3. Wordt er werk gemaakt van de opvolging en evaluatie van de nieuwe toestand ? Is er al besloten tot overleg met alle betrokken partijen over maatregelen ter ontlasting van de provincieweg ? Zo ja, wie wordt daarbij beschouwd als betrokken partij ? Wordt het wegcomité als volwaardige partij betrokken bij het overleg ?

Zijn er andere maatregelen dan de aanleg van het oorspronkelijk geplande tracé onderzocht ?

4. Kan de minister ten slotte intussen reeds uitsluitsel geven omtrent de doortrekking van het geplande tracé en over het tijdstip van uitvoering ?

Antwoord

Gezien de aard van de vraag is het niet mogelijk binnen de gestelde termijn een antwoord te verstrekken.

Zodra de gegevens beschikbaar zijn, zal ik ze via de diensten van het Vlaams Parlement bezorgen.

Vraag nr. 76 van 17 oktober 1996 van de heer JOS GEYSELS

Kolonie van Wortel en strafinrichting Merksplas – Bestemming

Kan de minister, in opvolging van vraag nr. 260 van 16 juni 1996 met betrekking tot de bestemming van de voormalige "kolonies" van Wortel en Merksplas (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 16 van 24 juni 1996, blz. 891-892 – red.*), meer informatie verschaffen over de stand van zaken in het dossier ?

Hoe verlopen de contacten met de federale regering ?

Welke stappen heeft de minister reeds gezet ?

Is er terzake contact gelegd met de bestendige deputatie van de provincie Antwerpen en/of de geïnteresseerde gemeentebesturen ?

Antwoord

De bestendige deputatie van de provincie Antwerpen is, naar ik verneem, op zoek naar nieuwe gebruiksmogelijkheden voor de voormalige kolonie in Wortel en de strafinrichting in Merksplas. Tot dusver blijkt dit nog niet te resulteren in voorstellen voor gewestplanaanpassingen. Ikzelf heb daartoe ook nog geen contacten gelegd.

Gewestplanwijzigingen worden thans niet meer ad hoc doorgevoerd maar volgens een meer globale aanpak, en het gewestplan Turnhout behoort niet tot de gewestplanwijzigingen die op dit ogenblik in voorbereiding zijn.

Vraag nr. 77 van 17 oktober 1996 van de heer WILFRIED AERS

De Lijn – Criminaliteitspreventie

Geregeld ontvang ik klachten van burgers over stijgende criminaliteit op bussen en trams.

Kan de minister mij meedelen welke preventie-maatregelen er werden getroffen om de criminaliteit tegen te gaan ?

Met het oog op de preventie zal De Lijn wel over statistieken beschikken. Ik zou graag deze gegevens ontvangen, indien mogelijk voor de laatste drie jaar, voor de steden Gent, Antwerpen en Mechelen.

Antwoord

De maatregelen die door De Lijn worden toegepast om criminaliteit in de voertuigen te voorkomen, zijn zowel van materiële als van menselijk-psychologische aard.

Maatregelen van materiële aard

1. Op vandalismegevoelige plaatsen in de voertuigen worden materialen gebruikt die vandalisme ontmoedigen (bv. antigraffitirugleuning van de zetels gemaakt van aluminium, semi-antivandalismebeekleding van de zetels) ;

2. De Lijn zal tegen 1998 haar voertuigenpark uitgerust hebben met een radiofoniesysteem waardoor de chauffeur via de dispatching in contact kan treden met de ordediensten. Dit zal de reële veiligheid evenals het veiligheidsgevoel bij de klanten ten goede komen. In Limburg werd het systeem in 1995 voltooid, in Oost-Vlaanderen en Vlaams-Brabant is het nagenoeg volledig operationeel, West-Vlaanderen en Antwerpen zullen respectievelijk in 1997 en in 1998 volledig uitgerust zijn (zie vraag nr. 315 van 9 augustus 1996 van de heer Marc Olivier, Bulletin van Vragen en Antwoorden nr 18 van 20 september 1996, blz. 1048).

Maatregelen van menselijk-psychologische aard

1. Er wordt gestreefd naar een zo groot mogelijke aanwezigheid van controleurs en van inspecteurs in burger.

2. Zowel voor controleurs als voor chauffeurs worden specifieke opleidingen georganiseerd waarin extra aandacht wordt besteed aan het omgaan met en het voorkomen van agressie.
3. De Lijn streeft goede en nauwe contacten met de ordediensten na. Een recent initiatief is bijvoorbeeld de samenwerkingsovereenkomst die De Lijn West-Vlaanderen afsloot met de rijks-wacht.
4. De Lijn pleit bij de steden en gemeenten voor het inzetten van stadswachten met opdracht in het openbaar vervoer, in overeenstemming met Technische fiche 5 van de Specifieke Richtlijnen met betrekking tot de stadswacht van het ministerie van Binnenlandse Zaken en van het ministerie van Tewerkstelling en Arbeid van 29 november 1995, gericht aan de burgemeesters van de steden en gemeenten waarmee een veiligheidscontract werd afgesloten.
5. Beschadigingen worden systematisch opgespoord en zo snel mogelijk hersteld, vermits beschadigd materiaal uitnodigt tot verdere beschadiging.
6. Er worden contacten gelegd met scholen die worden bezocht door scholieren die eerder zijn betrappt op vandalisme.

Vraag nr. 78
van 17 oktober 1996
van de heer WILFRIED AERS

De Lijn – Locatie bushokjes

Bushokjes zijn zeer nuttig voor de reizigers maar kunnen hinderlijk zijn voor de bewoners.

In de Phoenixstraat in Gent vecht een restaurant-houdster reeds jaren om een bushokje dat pal voor de deur van haar restaurant staat, iets verder te laten plaatsen.

Zelfs na een petitieactie met meer dan 500 handtekeningen van burens weigerde De Lijn op haar verzoek in te gaan.

Welke procedure wordt er gevolgd voor het plaatsen van bushokjes en met welke omstandigheden moet De Lijn rekening houden ?

Antwoord

Bedoeld schuilhuisje werd in mei 1987 gebouwd na het verkrijgen (in januari 1987) van een tolerantiebesluit van de stad Gent. Dit besluit houdt in dat De Lijn het wachthuisje kan plaatsen.

Ook De Lijn ontving, evenals het stadsbestuur van Gent, een afschrift van de petitie gehouden door de uitbaatster van het betrokken restaurant, voor wier zaak het schuilhuisje staat.

Na overleg met alle betrokken partijen diende De Lijn eind oktober 1996 een bouwvergunning voor het verplaatsen van het betrokken schuilhuisje in bij de stad Gent, die dit reeds goedkeurde.

Zodra Stedenbouw (Arohm – administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen) zich akkoord verklaart met de verplaatsing, zal De Lijn zo vlug mogelijk overgaan tot de uitvoering hiervan. Het schuilhuisje zal verplaatst worden naar de zijgevel van het pand in de Phoenixstraat 101.

Hierdoor wordt tegemoet gekomen aan de vraag van de restauranthoudster.

Wat de procedure voor het plaatsen van bushokjes betreft, wordt in eerste instantie de noodzaak nagegaan op basis van de frequentie van lijnen en opstappers aan de betrokken halte.

Indien De Lijn een schuilhuisje wil plaatsen op een bepaalde locatie, dan vraagt zij daartoe een bouwvergunning aan bij Arohm en – in casu – de stad Gent.

Naast de bouwaanvraagformulieren (in dubbel) stuurt De Lijn mee : plans met een vestigingsplaats, een drietal foto's van de bouwplaats, een statistisch formulier (model 2) en een begeleidend schrijven waaruit de motivatie blijkt.

Na onderzoek en akkoord van de stad Gent en Arohm kan De Lijn opdracht geven tot de eigenlijke plaatsing.

Plaatsing gebeurt :

- op openbaar domein ;
- na het verkrijgen van weg- of bouwvergunning,
- na onderzoek ter plaatse m.b.t. de plaatsingsmogelijkheden : op het voetpad moet voor het schuilhuis minstens 1,20 m overblijven voor passerende voetgangers (rolstoelen, kinderwagens) en achter het schuilhuis minstens 0,5 m omwille van bereikbaarheid voor onderhoud ; in het

onderhavige geval was de plaatsing gebeurd op de door de stad aangebrachte uitbouw van het voetpad, zodat het volledige voetpad vrijbleef.

Vraag nr. 79
van 17 oktober 1996
van de heer WILFRIED AERS

Reclame op Lijnvoertuigen – Taalgebruik

In de Vlaamse gordel rond Brussel aanvaardt De Lijn eentalig Franse reclameteksten, zoals bijvoorbeeld "Gardina fait le beau jardinage".

Met dergelijke boodschappen in eentalig Vlaamse gemeenten rondrijden is beledigend voor de inwoners.

Welke maatregelen werden er genomen om dit in de toekomst te vermijden ?

Antwoord

De aangehaalde feiten hebben zich voorgedaan op één enkele autobus met op de dakafroning van de buitenkant een oude reclametekst die dateerde van vóór de oprichting van De Lijn. Deze reclame is intussen verwijderd.

Sinds 1992 is de reclame op de voertuigen van De Lijn toevertrouwd aan de NV Streep, die toeziet op het taalgebruik van de reclameontwerpen.

Vraag nr. 80
van 17 oktober 1996
van de heer WILFRIED AERS

Blaisantvest Gent – Verlichting

In mei 1995 kon men in een Gentse krant lezen dat er extra verlichting zou worden geplaatst op de gewestweg nr. 430 (Blaisantvest-Opgeëistenlaan) in Gent.

Tot op heden is er nog niets gewijzigd. Het betreft hier een zeer onveilige wijk en een betere verlichting zou een eerste stap zijn naar meer veiligheid.

Tegen welke datum komt er extra verlichting op deze gewestweg ?

Antwoord

In het kader van de moderniseringswerken van de gewestweg N430 werd de wegverlichting op de Blaisantvest/Opgeëistenlaan vernieuwd. De nieuwe wegverlichting werd in bedrijf gesteld op 12 januari 1994.

De opstelling van de verlichtingsinstallaties bestond hoofdzakelijk uit verlengde steunen op de trampalen, behalve ter hoogte van de kruispunten waar de klassieke verlichtingspalen van 12,5 meter lengte werden gebruikt.

Deze wegverlichting voldoet aan de geldende normen inzake lichtsterkte. Een bijkomende wegverlichting is niet aangewezen.

Vraag nr. 81
van 17 oktober 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Herziening gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse – BPA Hoog Jezus-Eik

Het BPA nr. 44 – Hoog Jezus-Eik (bijzonder plan van aanleg), goedgekeurd bij ministerieel besluit van 14 april 1989, geeft dit gebied de bestemming natuurgebied. Heel wat inwoners van Overijse en Jezus-Eik vinden dat deze bestemming moet behouden blijven.

Het gebied omsluit drie straten (Witherendreef, Rozenlaan, Leeuwerikenlaan) en is in wezen een verlengstuk van het Zoniënwoud, met inheemse boomsoorten (loofhoutbos) aansluitend op dit Zoniënwoud.

De gedeeltelijke herziening van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse botst met het algemeen belang, is in strijd met het provinciaal structuurplan Vlaams-Brabant (wet van 29 maart 1962), is tegen de logica van de ruimtelijke ordening, strookt niet met het gemeentelijk ontwikkelingsplan en is in strijd met het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen, omdat Jezus-Eik tot een "woongemeente" behoort en niet tot een stedelijke gemeente.

1. Wat is de beleidsreactie van de minister terzake ?
2. Bestaat het gevaar niet dat, door van dit natuurgebied een woonpark (residentieel) te maken, zoals in het verleden heel wat kapitaalkrachtige

Franstaligen en EU-ambtenaren zich in deze streek komen vestigen ?

3. De Vlaamse regering heeft een actieplan voor de Vlaamse rand rond Brussel goedgekeurd.

Is de goedkeuring van dit BPA niet strijdig met de beleidsintenties van de Vlaamse regering in de rand rond Brussel ?

Antwoord

Bij de vaststelling van het ontwerp-gewestplan tot wijziging van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse voor het gebied Witherendreef, heeft de Vlaamse regering de opportuniteit van de voorgestelde wijziging getoetst aan haar beleid ten aanzien van de Vlaamse rand rond Brussel en het groene-gordel-beleid.

Thans is de periode van openbaar onderzoek reeds voorbij en loopt de periode van advisering door gemeenten en bestendige deputatie. Na een advies hierover door de regionale commissie van advies, zal het dossier mij opnieuw worden voorgelegd. Pas aan de hand van het volledige dossier zal de Vlaamse regering dan een definitieve beslissing nemen. Hierbij dienen alle adviezen te worden aanvaard, of gemotiveerd te worden weerlegd.

Vraag nr. 82
van 22 oktober 1996
van de heer CARL DECALUWE

Kruispunt N43-Bruyningstraat Kortrijk – Rotonde

Men spreekt al lange tijd over de eventuele aanleg van een rotonde aan de N43, waar deze de Bruyningstraat en de Engelse Wandeling in Kortrijk kruist.

Met de aan de gang zijnde uitbouw van het grote handelscentrum Pottelberg (themapark rond bouwen en wonen langs de Engelse Wandeling), verwacht men in de toekomst nog meer verkeer op het stuk van de N43 tussen de afrit van de R8 en de N43 en het betrokken kruispunt. Daardoor zal het voor het verkeer uit de Bruyningstraat en de Engelse Wandeling nog moeilijker worden om op de N43 te raken. Ook wie in de toekomst het handelscentrum wil bereiken, zal het moeilijk krijgen.

1. Zijn er reeds concrete plannen voor de aanleg van een rotonde op het kruispunt van de N43 met de Bruyningstraat en de Engelse Wandeling

in Kortrijk ? Zo ja, hoe zien deze plannen er uit ?

2. Is er reeds een timing voor de aanleg van deze rotonde ? Zo ja, voor wanneer is de aanleg ervan gepland ?
3. Wat is de geraamde kostprijs voor de aanleg van deze rotonde ?

Antwoord

1. De aanleg van de rotonde is gepland op het voorstel van programma 1997. Er werd een schetsontwerp opgemaakt dat momenteel wordt uitgetekend in het tekenbureau.
2. De aanbesteding is gepland in 1997. Vermits er bijna zeker twee gebouwen zullen moeten worden onteigend, zal de aanbesteding waarschijnlijk in september-oktober plaatshebben. De werken zullen dan vermoedelijk in maart-april 1998 kunnen aanvangen.
3. Op het voorstel van programma is er 8 miljoen frank ingeschreven.

Vraag nr. 83
van 22 oktober 1996
van de heer JAN PENRIS

N117 Brasschaat-Essen – Veiligheidswerken

Een aantal jaren geleden kwam de N117, de gewestweg die van Brasschaat over Kalmthout naar Essen loopt, wegens zijn gebrekkige staat in een zeer slecht daglicht te staan. Eind 1993 lieten er niet minder dan zeven mensen het leven.

Intussen werden kredieten vrijgemaakt om het wegdek te herprofilieren. Daarbij werd, tegen advies van de omwonenden in, gekozen voor de asfalteringsmethode.

De weg zou daarenboven niet erg verkeersveilig zijn aangelegd. Met name het ontbreken van een fietspad en de te snelle doorgang door de dorpskom van Achterbroek-Kalmthout maken dat de investeringen wellicht niet het gewenste effect zullen ressorteren.

Heeft de minister reeds bijkomende kredieten vrijgemaakt om de N117 volledig verkeersveilig te maken ?

Antwoord

De recentelijk uitgevoerde asfalteringswerken bestonden uit een structureel onderhoud aan de bestaande betonverharding, die zich in een slechte staat bevond.

Herstelling of vervanging van de bestaande betonplaten had, zoals het verleden heeft aangetoond, niet het gewenste resultaat, vermits de herstelde betonplaten na een vrij korte periode weer scheurden.

Een volledige renovatie door middel van een nieuwe betonverharding met een aangepaste opbouw zou verkeerstechnisch niet te verantwoorden zijn, gelet op een al te lange verkeersonderbreking. Die werd tot een minimum beperkt.

Het nog niet herstelde gedeelte van de betonverharding zal in 1997 aan bod komen.

Dat de tot op heden uitgevoerde werken geen oplossing bieden voor de fietsers is mij bekend. Teneinde de fietsers toch op een veilige manier op hun bestemming te kunnen brengen, werd recentelijk door mijn administratie, in samenwerking met de betrokken gemeentebesturen, een alternatieve fietsroute bewegwijzerd langs rustige gemeentewegen.

Een definitieve oplossing bestaat erin, mits aanzienlijke onteigeningen, fietspaden aan te leggen, vrijliggend doch evenwijdig met de gewestweg. Die zullen worden aangelegd naargelang de hiervoor benodigde kredieten beschikbaar komen. Op korte termijn is zulks niet mogelijk.

Vraag nr. 84
van 22 oktober 1996
van de heer JOHNNY GOOS

Kustramverbinding De Panne-Adinkerke – Stand van het dossier

Vanaf het einde van de jaren zeventig namen de eerste plannen inzake doortrekking van de kusttramlijn van De Panne naar Adinkerke vaste vorm aan.

Het doortrekken van de tramlijn tot het station van De Panne (Adinkerke) zal ongetwijfeld zorgen

voor een betere ontsluiting van de Westkust met het openbaar vervoer.

Voor bestemmingen tot en met Koksijde zullen treinreizigers sneller zijn via De Panne en de kusttram, dan via Oostende en de kusttram.

De recente elektrificatie van lijn 73 heeft reeds tijdens het toeristische seizoen 1996 het aantal treinreizigers naar De Panne fors doen toenemen.

Willen we het openbaar vervoer geloofwaardig maken, dan moet De Lijn hier zo snel mogelijk op inspelen door een degelijke overstap naar de tram te realiseren.

Ook de verkeersdruk en de parkeerdruk in het centrum van De Panne zullen afnemen.

Ten slotte zal een tramverbinding in eigen bedding meer comfort bezorgen aan de reizigers, een grotere capaciteit verzekeren en de exploitatie zonder twijfel ook een flink stuk milieuvriendelijker maken, zeker aan de rand van het beschermde Oosthoekreservaat.

Voor de oversteek aan het pretpark Meli liggen plannen voor om de doortocht van de tram te ondertunnelen in zijn kruising met de N34 (gewestweg De Panne).

Wat is de stand van zaken in dit dossier ?

Wat is de precieze planning voor de realisatie van het project ? Met name ook voor de bovenvermelde ondertunneling van de doortocht ?

Antwoord

Het dossier voor de verlenging van de tramlijn Adinkerke-De Panne is onderverdeeld in 4 aannemingen : wegenwerken, spoorwerken, bovenleiding en signalisatie.

Wegenwerken

Deze werken zijn aanbesteed op 4 oktober en zijn toegewezen aan de firma Aswebo uit Drongen, voor een totaalbedrag van 124.305.561 frank. De uitvoeringstermijn bedraagt 250 werkdagen. Deze werken zijn gestart op 15 april 1996. Van de 7 fasen zijn reeds 2 fasen uitgevoerd, namelijk de verschuivingen van de N34 en de aanleg van riolering in de Westhoeklaan tussen de Kerkstraat en de Groene Biezenlaan. De volgende fase, de riolering vanaf de Esplanade tot de Maskenslaan, is eveneens reeds aangevat.

Spoorwerken

De spoorwerken zijn aanbesteed op 20 februari 1996. In de zitting van 17 april 1996 heeft de raad van bestuur van de VVM (Vlaamse Vervoermaatschappij De Lijn) voorgesteld om de werken toe te wijzen aan de firma Denys uit Wondelgem.

De nodige kredieten voor deze werken zijn op 22 april 1996 aangevraagd. Deze kredieten zullen vermoedelijk eind 1996 worden vastgelegd. De uitvoeringstermijn bedraagt 200 werkdagen.

Bovenleiding

De bovenleidingswerken zijn aanbesteed op 3 september 1996. Op 23 oktober 1996 heeft de raad van bestuur het voorstel goedgekeurd om deze werken toe te wijzen aan NV CEI-Electrotec voor een bedrag van 63.726.170 frank. De uitvoeringstermijn bedraagt 150 werkdagen.

Signalisatie

Het dossier voor de signalisatie (overwegsignalisatie en toegangsignalisatie voor de parking) wordt opgemaakt door de VVM. Begin 1997 zal het definitieve ontwerp ter goedkeuring aan de minister worden voorgelegd.

Oversteek aan het Melipark

Op vraag van het college van burgemeester en schepenen heeft de VVM De Lijn de mogelijkheid onderzocht de oversteek van de tramlijn met de De Pannelaan ter hoogte van Meli met een onder-tunneling uit te voeren.

Hiervoor werd een voorontwerp gemaakt en een voorlopige kostenraming opgesteld.

Er werden twee mogelijke uitvoeringsmethoden onderzocht :

- met damplanken,
- met beschoeide sleuven.

Voor de uitvoering met damplanken bedraagt de raming 307.788.650 frank, zonder ereloon voor de stabiliteitsstudie. Voor de uitvoering in beschoeide sleuven bedraagt de raming 287.594.355 frank. Het ereloon voor de stabiliteits- en betonstudie bedraagt 15 miljoen frank.

Het aanleggen van een tunnel heeft eveneens tot gevolg dat er bijkomend moet worden onteigend, aangezien de totale breedte, gelet op het veilig-

heidspad en de tunnelwanden, met minimum 2 m zal toenemen.

Een tunnel brengt eveneens extra exploitatiekosten mee zoals :

- verlichting tijdens de exploitatie,
- stroomverbruik en onderhoud van de pompen,
- het kuisen van de tunnel,
- het vervangen van lampen,
- het nazicht van de pompen,
- periodieke controle op de grond- en waterdichtheid,
- algemeen periodiek onderhoud.

Door het aanleggen van een tunnel vervalt eveneens de halte aan het Melipark, of dient deze halte 250 à 300 m te worden verplaatst, tenzij men zou overwegen een ondergrondse halte aan te leggen, wat tot een meeruitgave van circa 250 miljoen frank zou leiden.

Gezien de hoge kostprijs voor de aanleg van een ondergrondse kruising en gezien de hoge exploitatiekosten van een tunnel, wordt momenteel een afweging gemaakt m.b.t. een overweg 2de categorie (rode en witte knipperlichten aangevuld met slagbomen), die eveneens een hoge veiligheid biedt doch het verkeer om de 10 minuten (bij een 20-minutenfrequentie) gedurende 25 seconden zal ophouden.

Vraag nr. 85
van 22 oktober 1996
van mevrouw NELLY MAES

Bouw Verrebroekdok – Toewijzing

De toewijzing van de bouw van het Verrebroekdok in de Antwerpse haven (kostprijs 4,5 miljard over 6 jaar) aan de tijdelijke vereniging Roegiers leidde tot een klacht bij de Raad van State van de firma De Nul uit Hofstade.

De uitspraak werd verwacht tegen eind augustus, volgens antwoord van de bevoegde minister in het Vlaams Parlement (*Handelingen 1996-1997 – Nr. 1, blz. 43 – red.*).

Inmiddels hebben de beide firma's elkaar gevonden in een samenwerkingsovereenkomst. De klacht bij de Raad van State werd ingetrokken. Nochtans gaf het bestek volgens een auditeur van de Raad van State aanleiding tot speculaties en bleek het niet mogelijk voor bouwondernemers om op een eerlijke manier in te schrijven.

Heeft de Vlaamse regering dat bestek formeel goedgekeurd ?

Op welke grond hebben de aannemers een overeenkomst gesloten ?

Werd de Vlaamse regering bij deze overeenkomst betrokken ?

Zijn aan de overeenkomst implicaties voor de Vlaamse overheid en financiële gevolgen verbonden ?

Heeft de Vlaamse regering, de opmerkingen van het Rekenhof bij Liefkenshoektunnel indachtig, de grootste zorgvuldigheid in acht genomen om de belangen van de gemeenschap te vrijwaren ?

Antwoord

Het contract voor de toewijzing van de bouw van het Verrebroekdok in de Waaslandhaven werd voor een bedrag van 3.269.208.799 frank met mijn instemming dd. 19 december 1995 betekend door de stad Antwerpen aan de Tijdelijke Vereniging (TV) NV P. Roegiers & Co, CEI Construct NV en de TV Strabag België.

De Vlaamse regering heeft het bestek, dat door haar administratie zelf werd opgemaakt in samenwerking met de stad Antwerpen, goedgekeurd op 13 oktober 1994. Er is in het kader van de klachten bij de Raad van State, nooit ten gronde uitgesproken dat dit bestek aanleiding zou kunnen geven tot speculaties.

Op welke grond de aannemers, de TV NV P. Roegiers & Co, CIE Construct NV en de TV Strabag België, en de firma De Nul uit Hofstade een overeenkomst hebben afgesloten, is mij niet bekend. Het contract met de overheid, stad Antwerpen en het Vlaams Gewest, werd afgesloten met de Tijdelijke Vereniging NV P. Roegiers & Co, CIE Construct NV en de TV Strabag België, en geen enkele andere.

De Vlaamse regering noch de administratie werd bij deze mogelijke overeenkomst onder de aannemers betrokken, zoals ook de overheid niet wordt betrokken bij elke onderaannemingsovereenkomst die de aannemers voor het uitvoeren van werken afsluiten (behalve controle dat het (onder)aannemers zijn die een vereiste erkenning hebben en geregistreerd werden).

Een mogelijke overeenkomst tussen de voornoemde aannemers kan voor de Vlaamse regering geen implicaties of financiële gevolgen hebben, aangezien de opdracht werd toegewezen aan de oorspronkelijk laagste inschrijver en niet aan een andere combinatie van aannemers.

De Vlaamse regering en de betrokken administraties nemen de grootste zorgvuldigheid in acht om de belangen van de gemeenschap te vrijwaren. Ik wens echter te benadrukken dat een verwijzing naar de procedure toegepast voor de Liefkenshoektunnel hier niet relevant is, vermits de toewijzing van het Verrebroekdok geschiedde volgens de meest klassieke toewijzingsprocedure van de openbare aanbesteding, nationaal en in het Bulletin van de Europese Unie vooraf bekendgemaakt. De toewijzing gebeurde louter op basis van de inschrijvingsprijs en niet volgens een contract, dat voor de Liefkenshoektunnel ook de voorfinanciering en de exploitatie van de infrastructuur inhield.

Vraag nr. 86 van 22 oktober 1996 van de heer PIETER HUYBRECHTS

Pleziervaart – Zondagsdienst bruggen en sluizen

In tegenstelling tot Wallonië kunnen pleziervaarders in Vlaanderen slechts gedurende een beperkte periode en enkel op bepaalde waterwegen op zondag uitvaren.

Nochtans werd de pleziervaart op zondag toegelaten in het kader van de toeristische ontwikkeling. Bovendien is de opbrengst van het waterwegennet ruim voldoende om de kosten van het bedienen van bruggen en sluizen te dekken.

Heeft de minister reeds maatregelen genomen die het mogelijk maken om ook in Vlaanderen pleziervaart op de binnenwateren de hele zomer te verzekeren ?

Antwoord

In de huidige regeling is de pleziervaart in Vlaanderen op een aantal waterwegen mogelijk gedurende vijftien zon- en feestdagen in de zomerperiode. Deze bediening is tot acht uur per dag beperkt, met name tussen 10 uur en 18 uur.

De hieraan verbonden kostprijs wordt gecompenseerd door de opbrengst van het waterwegennet. Ondanks het feit dat het inzetten van perso-

neel tot een minimum wordt beperkt, slaagt de administratie er amper in de kosten van de persoonsdienst te compenseren met de gerealiseerde ontvangsten van de verkoop van het waterwegenvignet.

Het openstellen naar bijkomende waterwegen en dagen toe is derhalve een kwestie van personeel.

Op vraag van de pleziervaartsector wordt thans onderzocht om het openstellen met tien zondagen uit te breiden, met name in de ganse periode vanaf 1 juni tot 30 september.

Vraag nr. 88
van 22 oktober 1996
van de heer CARL DECALUWE

Leegstaande en verwaarloosde bedrijfsruimten – Inventaris

De Vlaamse regering nam op 19 april 1995 de beslissing om maatregelen te nemen tegen leegstand en verwaarlozing van bedrijfspanden. Met het besluit van 10 mei 1995 werd gesteld dat de gemeenten tegen 1 maart 1996 een eerste keer de inventarisatielijst moesten opmaken van de leegstaande en verwaarloosde bedrijfspanden. Blijkbaar was die termijn te krap, want in het staatsblad van 18 juli 1996 verscheen het besluit dat de gemeenten tegen 1 maart 1997 de inventarisatielijst moeten afwerken.

1. Kan de minister mij meedelen welke initiatieven werden genomen (en wanneer) om de gemeentebesturen informatie te verlenen in verband met de opmaak van een inventarisatielijst ?
2. Welke gemeenten hebben reeds positief gereageerd vóór de oorspronkelijke datum in het besluit van 10 mei 1995 ?
3. Kan de minister mij meedelen of dit uitstel verlies aan inkomsten van gemeenten en/of gewest heeft veroorzaakt en zo ja, voor welke respectieve bedragen ?
4. Moeten de gemeenten vermeld in het antwoord op vraag 2 hun reeds ingediende lijst actualiseren, of blijft hun oorspronkelijke inventaris gehandhaafd ?

Antwoord

1. Teneinde de gemeente zoveel mogelijk van dienst te zijn bij de opmaak van de gemeentelijke lijst van leegstand en/of verwaarlozing, werd door de diensten van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap een softwarepakket ontwikkeld dat de gemeenten in staat stelt op een eenvormige wijze een gemeentelijke lijst samen te stellen en door te sturen naar de bevoegde administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen. Tevens werd bij dit softwarepakket een omstandige handleiding gevoegd, teneinde de begeleiding van de gemeenten te optimaliseren.
2. Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een lijst met de gemeenten die vóór 1 maart 1996 hun lijst inzake leegstand en/of verwaarlozing hebben ingediend.
3. Als gevolg van het uitstel met 1 jaar zijn de inkomsten uiteraard ook met 1 jaar uitgesteld. De grootte van de inkomsten is op dit ogenblik niet te ramen. De administratie heeft immers momenteel geen cijfers over het aantal leegstaande en/of verwaarloosde bedrijfsruimten in Vlaanderen.
4. Het is vanzelfsprekend dat de gemeenten die reeds een lijst inzake leegstand en/of verwaarlozing hebben ingediend vóór 1 maart 1996, ook in de loop van de volgende jaren deze lijst moeten actualiseren en derhalve ook indienen bij de bevoegde administratie. Van de andere gemeenten wordt verwacht dat ook zij tegen uiterlijk 1 maart 1997 hun lijst inzake leegstand en/of verwaarlozing zullen insturen.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 90
van 28 oktober 1996
van de heer JACQUES DEVOLDER

Haven Zeebrugge – Reddingsboeien

Bij controle in Zeebrugge werd er vastgesteld dat op de voor het publiek toegankelijke kaaien en rond de vissershaven geen of weinig reddingsboeien aanwezig zijn.

Bij navraag op verschillende diensten (afdeling Waterwegen Kust, stadsbestuur Brugge, provincie West-Vlaanderen en verschillende veiligheidsinstellingen) werd er meegedeeld dat er nergens richtlijnen en/of reglementen bestaan die deze onveilige situatie reglementeren.

1. Welke dienst is bevoegd voor de veiligheid op de kaaien, c.q. voor het aanbrengen van reddingsboeien ? Wie moet er toezien op de staat van de boeien en met welke frequentie moeten deze controles geschieden ?
2. Welke reglementering is van toepassing op de plaatsing van boeien, meer bepaald : waar moeten reddingsboeien worden opgesteld, op hoeveel meter afstand van elkaar, hoe moet de opmerkingsgraad en toegankelijkheid van de kasten gewaarborgd worden ?
3. Aan welke voorschriften (drijfvermogen, opmerkingsgraad, gebruiksvriendelijkheid, leeflijn, ...) moeten de reddingsboeien voldoen ?

Antwoord

1. Voor de niet voor het publiek toegankelijke kaaien is normaal de havenbeheerder bevoegd, dit is naargelang het geval de vergunninghouder of de concessiehouder.

Voor de wel voor het publiek toegankelijke kaaimuren is de gemeente bevoegd in het kader van de taken die de gemeentewet haar oplegt, onder meer op het vlak van de "(...) veiligheid (...) op openbare wegen en plaatsen (...)" (artikel 135).

2. Zoals de vraagsteller zelf reeds vermeldt in zijn vraag, bestaat er met betrekking tot de plaatsing van reddingsboeien enerzijds geen algemene reglementering die het gemeentelijk vlak overstijgt. Anderzijds is het weinig waarschijnlijk dat de gemeente een lokale reglementering gaat uitvaardigen die bepaalt waar zijzelf reddingsboeien moet plaatsen, hoeveel zij er moet plaatsen, en hoe de toegankelijkheid en opmerkingsgraad moeten zijn.
3. Evenmin zijn er voorschriften aangaande drijfvermogen, opmerkingsgraad en gebruiksvriendelijkheid van reddingsboeien.

Vraag nr. 91 van 28 oktober 1996 van de heer JEAN-MARIE BOGAERT

N368 doortocht Ruddervoorde – Veiligheidswerken

Hierbij wil ik de aandacht van de minister vragen voor de doortocht van de N368 door Ruddervoorde.

Deze gewestweg door het centrum van Ruddervoorde (daar Sint-Elooistraat en Sijlostraat genaamd) heeft door de nabijgelegen oprit van de A17 en het steeds toenemend vrachtvervoer in het algemeen, een zware verkeersbelasting. De situatie is daardoor zeer onveilig. Sinds jaar en dag dringt het gemeentebestuur van Oostkamp bij het Vlaams Gewest aan op ingrijpende maatregelen.

De directie van de afdeling Wegen West-Vlaanderen heeft aan de minister de volgende werken voorgesteld :

- voor 1997 : herinrichting van de kruispunten Sint-Elooistraat/Zandstraat en Sijlostraat/Veldegemsestraat, plus het realiseren van poorteffecten in de Sijlostraat ;

aanleg van fietspaden in de Sint-Elooistraat tussen de Zandstraat en de N50 Kruiskalsijde ;

- voor 1998 en 1999 : respectievelijk de eerste en de tweede fase van de aanleg van fietspaden in de Sijlostraat, richting A17.

1. In welke mate heeft de minister bij de opmaak van de begroting 1997 met deze voorstellen rekening gehouden ?
2. In welke mate werden reeds beslissingen genomen om gefaseerd in 1998 en 1999 de nodige maatregelen te treffen ?

Antwoord

De werken zoals opgegeven in de vraag worden inderdaad in overweging genomen via de voorstellen in het programma 1997 en het driejarenprogramma 1997-1998-1999, die mij door de administratie werden overgemaakt.

Deze programma's worden thans besproken en getoetst op hun haalbaarheid in het licht van de budgettaire middelen.

Ik zal niet nalaten de Vlaamse volksvertegenwoordiger op de hoogte te houden van de verdere evolutie.

Vraag nr. 92
van 28 oktober 1996
van mevrouw RIA VAN DEN HEUVEL

Militaire Baan Mortsel – Maximumsnelheid – Fietspad

De R11, beter bekend als de Militaire Baan, doorkruist binnen de agglomeratie Antwerpen enkele dichtbebouwde gemeenten.

De voorganger van de minister besliste dat in Mortsel een maximumsnelheid van 70 gehandhaafd zou blijven, dit tegen het advies van de gemeente in.

Dit jaar waren er weer enkele ernstige ongevallen; bijna elk jaar vallen er doden.

1. Waarom wordt op deze weg zo'n snelheid toegelaten (Mortsel is de dichtstbebouwde gemeente van Vlaanderen) ?
2. Al enkele tientallen jaren wordt er voor de R11 een behoorlijk fietspad beloofd tussen Mortsel en Wijnegem. De betonstrook is al enkele generaties lang verwaarloosd. Dit jaar viel er al een dode fietser te betreuren.

Welke stappen heeft de minister terzake reeds ondernomen ?

Antwoord

1. De snelheidsbeperking tot 70km/uur op de R11/Militaire Baan in Mortsel werd ingevoerd op unaniem voorstel van de Raadgevende Commissie voor het Wegverkeer, waarin ook een vertegenwoordiger van de gemeente Mortsel zitting heeft.

Bovendien moet er worden gesteld dat de dodelijke ongevallen veeleer te wijten zijn aan het niet respecteren van de maximumsnelheid van 70 km/uur, dan wel aan aan de eigenlijke snelheidsbeperking van 70 km/uur zelf.

2. De uitvoeringsplannen voor de aanleg van een verhoogd fietspad langs de R11 zijn momenteel in opmaak.

Tijdens een auditvergadering dd. 18 oktober 1996 met vertegenwoordigers van mijn kabinet, de administratie, de gemeentebesturen van Wommelgem, Borsbeek, Mortsel en externe deskundige werd beslist, op suggestie van de gemeente Mortsel, om het fietspad slechts aan te leggen ter hoogte van de bebouwde kommen van Wommelgem en Borsbeek en niet ter hoogte van het onbebouwde gedeelte aan het vliegveld van Deurne en het viaduct over de spoorlijn Antwerpen-Brussel. Door Mortsel wordt een fietspad gepland dat door landbouwgebied naar het Fort van Borsbeek loopt, in plaats van langs de drukke gewestwegen.

Vraag nr. 93
van 28 oktober 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Schelde – Stormvloedkering

In het kader van een discussie tijdens de vorige legislatuur omtrent de Scheldeverdieping vestigde ik de aandacht van de toen bevoegde minister op de ongerustheid die er bij de inwoners van de stroomopwaarts gelegen gemeenten bestaat omtrent het toenemend overstromingsgevaar.

De bevoegde minister sprak toen geruststellende woorden.

Zopas verneem ik evenwel uit een artikel in een Klein-Brabants weekblad dat de dijkgraaf van polder Willebroek van oordeel is dat een stormvloedkering de enige echte garantie biedt tegen nieuwe overstromingen.

De dijkgraaf verwijst naar de afdamming van zee-gaten door Nederland, de stormvloedkering op de Oosterschelde, de verdieping van de vaargeulen en het rechte trekken van rivieren, naast nog andere ingrepen die samen aan de basis liggen van de steeds talrijker hoge waterstanden.

De dijkgraaf insinueert dat de gecontroleerde overstromingsgebieden niet volstaan om het overstromingsgevaar tegen te gaan en eigenlijk maar als alternatief zouden mogen fungeren voor het geval de stormvloedkering niet werkt.

Bevestigt de regering nog altijd dat, ondanks de jongste ingrepen (o.m. de voor de haven noodzakelijke Scheldeverdieping), de bouw van een stormvloedkering niet echt prioritair is ?

Antwoord

De afdamming van de zeegaten in Nederland, de stormvloedkering op de Oosterschelde en de verdieping van de vaargeulen hebben geen significante invloed op de hoogte van de stormvloedhoogwaterstanden in de Schelde.

Deze gecumuleerde meerhoogte ten gevolge van de sluiting van de Oosterschelde en ten gevolge van de verdieping van de Westerschelde bedraagt hoogstens enkele centimeters.

De verwezenlijking van het Sigmaplan bestaat uit drie luiken, namelijk :

- het verhogen en het verzwaren van de dijken ;
- de bouw van gecontroleerde overstromingsgebieden ;
- de bouw van een stormvloedkering in Oosterweel.

Deze drie luiken zijn duidelijk complementair en het is pas na de verwezenlijking van de drie luiken dat hetzelfde veiligheidspeil wordt bereikt als met het Deltaplan in Nederland.

In deze optiek blijft de bouw van de stormvloedkering in Oosterweel nog steeds nodig.

Ondertussen wordt nog steeds voortgewerkt aan de verwezenlijking van de twee andere luiken van het Sigmaplan.

**Vraag nr. 94
van 28 oktober 1996
van de heer MANDUS VERLINDEN**

Stadsherwaardering en vestiging handelszaken – Beleid

Met mijn schriftelijke vraag nr. 161 van 19 februari 1993 (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 11 van 19 april 1993, blz. 591 – red.*) vestigde ik de aandacht van de toen bevoegde minister Theo Kelchtermans op de noodzaak tot bescherming van de oorspronkelijke functie van de stadscentra.

In het antwoord stelde de minister dat in studies uit het verleden inzake stadsherwaardering werd gewezen op het belang van de vermenging van functies en van de herwaardering van de woonfunctie in de stedelijke kernen. Ook werd mij meegedeeld dat binnen het kader van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen aan deze problematiek aandacht zou worden geschonken. Ten slotte werd

ook gesteld dat het versterken van de stedelijke kernen reeds was vastgelegd in de oriëntatienota "Vlaanderen in Vorm", die door de Vlaamse regering was goedgekeurd.

1. Wat werd er in dit verband reeds concreet verwezenlijkt ? Welke wettelijke en interne reglementaire voorschriften bestaan er terzake ?
2. Bestaat er in dit verband een absolute coördinatie tussen het kabinet van de minister en dit van zijn collega Leo Peeters ? Zo ja, in welke vorm ?
3. Welke wettelijke en reglementaire maatregelen werden er getroffen om de golf van handelsvestigingen aan de rand van steden, ten nadele van een van de belangrijke functies van de stadscentra, tegen te gaan ?
4. Worden er in Vlaanderen nog bouwvergunningen afgeleverd voor de bouw van handelszaken, al dan niet gecombineerd met een woning, aan de stadsranden ?
5. Hoeveel dergelijke bouwvergunningen werden in 1996 per stad afgeleverd voor de provincie Vlaams-Brabant ?
6. Werden er ook dergelijke bouwvergunningen afgeleverd in strijd met de beslissingen van de Vlaamse regering en zo ja, welke maatregelen heeft de minister in dit verband getroffen ?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting.

Antwoord

Ik deel de visie van de Vlaamse volksvertegenwoordiger dat de multifunctionaliteit en de aantrekkelijkheid van de stadscentra moet worden bevorderd. Steden zijn de plaatsen waar mensen moeten kunnen wonen, werken, zich ontpannen, enzovoort.

Handel speelt hierbij een belangrijke rol en dient inderdaad bij voorkeur in de stedelijke gebieden te worden geconcentreerd.

Nieuwe kleinhandelslinten langs de invalswegen aan de rand van de steden zijn dan ook niet gewenst. Ze tasten de leefbaarheid van de stadscentra aan.

Specifieke wettelijke en reglementaire maatregelen terzake op het vlak van de ruimtelijke ordening werden er (nog) niet getroffen. Wel werd de omzendbrief die vestiging van handelszaken toeliet (3 januari 1992) reeds een aantal maanden ingetrokken.

Tevens wordt er bij de behandeling van de BPA's (bijzonder plan van aanleg) zeer strikt op toegezien dat de handelsvestigingen niet verder uitzwermen. Dit kan momenteel immers enkel via een systematische wijziging van de gewestplannen of met een decreet gebeuren. Eens het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen zal zijn goedgekeurd, kunnen de nodige reglementaire maatregelen veel gefundeerder worden uitgewerkt.

Ik merk op dat het verlenen van de socio-economische machtiging om tot uitbating van een handelsvestiging over te gaan nog steeds een federale bevoegdheid is.

Wat de stads- en dorpsherwaardering betreft, kan ik meedelen dat de omzendbrief van 1 april 1993 betreffende het besluit van de Vlaamse regering van 1 april 1993 tot regeling van de tegemoetkoming van het Vlaams Gewest voor de uitvoering van stads- of dorpsherwaarderingprojecten, in de toelichting bij het begrip "beoogde operatie" vermeldt: "Het geheel van werken met het doel de woon- en leef functie te behouden, te bevorderen of te herstellen binnen een herwaarderinggebied, rekening houdend met de eigen ruimtelijke, maatschappelijke, esthetische en socio-economische kenmerken" en dat de initiatiefnemers, binnen het raam van de verbetering van de gemeenschapsvoorzieningen op buurtniveau, winkels kunnen oprichten in de vorm van een woon/winkelproject. Van deze mogelijkheid is reeds in een aanzienlijk aantal herwaarderingprojecten gebruik gemaakt.

Op vraag vier, vijf en zes kan ik helaas geen antwoord verstrekken. Vooreerst moet ik opmerken dat dergelijke informatie niet systematisch wordt verwerkt en bijgehouden. Ook is er geen enkele duidelijkheid omtrent de door de Vlaamse volksvertegenwoordiger gehanteerde begrippen. Zo is er mijns inziens een belangrijk verschil tussen een kleine winkel van 100 m² en een handelszaak van 700 m². Ook is niet duidelijk wat onder het begrip "stadsrand" dient te worden begrepen. Iedere betrokkene zal aan dit begrip een eigen invulling geven.

Mag ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger erop wijzen dat in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen is bepaald dat de stedelijke gebieden zullen worden afgebakend. Zodra dat zal gebeurd zijn, zal er geen onduidelijkheid meer bestaan over de

vraag of een bepaalde aanvraag in het stedelijk gebied of in het buitengebied is gelegen.

Ondertussen heb ik geen redenen om eraan te twijfelen dat de administratie de huidige bouwvoorvragen met de nodige omzichtigheid behandelt.

Vraag nr. 95
van 28 oktober 1996
van de heer CARL DECALUWE

Onbemande camera's – Stand van zaken

In zijn antwoord op mijn mondelinge vraag met betrekking tot de plaatsing van onbemande camera's stelde de minister dat reeds 18 kruispunten uitgerust (of in uitvoering) zijn met onbemande roodlichtcamera's en dat er verschillende pilootprojecten zijn voor het onbemand controleren van de snelheid aan kruispunten (*Beknopt Verslag nr. 7 van 23 oktober 1996, Bijlage, blz. 44-45 – red.*).

1. Op welke plaatsen in Vlaanderen staan nu reeds onbemande roodlichtcamera's ?
2. Wat zijn de eerste resultaten ?
3. Op hoeveel plaatsen zijn er pilootprojecten om ook de snelheid aan de kruispunten te controleren ? Op welke plaatsen gebeurt dit ?
4. Wat zijn de eerste resultaten van deze pilootprojecten voor snelheidscontrole ?

Antwoord

1. Op volgende plaatsen in Vlaanderen staan onbemande roodlichtcamera's opgesteld :

Antwerpen

Aartselaar	A12 – Cleydallaan
Mechelen	R6 – N1
Willebroek	A12 – Breendonkstraat
Wilrijk	N177 – Terbekehoflaan – Atomiumlaan

Vlaams-Brabant

Halle	N28 – N203a
Lennik	N8 – N285
Londerzeel	A12 – Kerkhofstraat
Steenokkerzeel	N21 – N227

Limburg

Houthalen N74 kmpt. 12,1
 Maasmechelen N 78 – Ringlaan
 St.-Lambrechts-Herk N80 – Steenbergstraat

2. Aangezien het verbaliseren met deze camera's nog niet legaal is, zijn er nog geen officiële resultaten. In de proef- en afregelfase werden opnamen gemaakt van voertuigen die het rode licht voorbijreden en/of te snel reden, zonder dat hieraan gevolg werd gegeven.
3. De geïnstalleerde camera's geven bij een roodlichtovertreding de snelheid van het voertuig. Zij kunnen eveneens worden ingesteld voor detectie van snelheidsovertreders. Voor het verbaliseren dient echter te worden gewacht op de uitvoeringsbesluiten waarin de specificaties zijn opgenomen.
4. Zie antwoord vraag 2.

Vraag nr. 96
van 28 oktober 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Binnenscheepvaart – Reinigingsplaatsen

Binnenschepen die bulkgoederen of aardolieproducten vervoeren op de kanalen in het Vlaams landsgedeelte blijken problemen te ondervinden bij het ledigen van hun ruimen, vooral met betrekking tot de restafval van gereinigde ruimen.

Beschikken de binnenschippers in Vlaanderen over locaties waar ze hun scheepsruimen kunnen ledigen en reinigen ?

Zo ja, waar zijn die gelegen ?

Zijn de schippers daarover voldoende geïnformeerd ?

Zo neen, zijn er al initiatieven genomen om voor zo'n reinigingsplaatsen te zorgen, teneinde milieuverontreiniging te vermijden ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Op 9 september 1996 werd het verdrag inzake de verzameling, afgifte en inname van afval in de Rijn- en binnenvaart ook door België ondertekend.

Dit verdrag bepaalt dat de verdragslanden zich ertoe verplichten om een voldoende dicht net van voorzieningen te bouwen waar scheepsafval kan worden afgegeven en verzameld.

De kosten voor het reinigen en wassen van het schip, evenals de kosten verbonden aan de inname en verwijdering van afval voor de lading, vallen volledig ten laste van de schipper of de ladingontvanger.

In Vlaanderen zijn de door het verdrag bedoelde voorzieningen voor de inname en verzameling van afval van de lading nog niet aanwezig. Evenwel dienen ze binnen vijf jaar te worden opgericht.

Vraag nr. 97
van 28 oktober 1996
van de heer JOHAN DE ROO

Carpooling – Initiatieven

De minister heeft nieuwe maatregelen aangekondigd voor alle carpoolparkings in Vlaanderen, om kostendelend rijden vanaf veilige parkeerplaatsen aan te moedigen.

1. Is er al beslist hoe de nieuwe carpoolparkings eruit zullen zien ? Worden er verbeteringen aangebracht aan de bestaande parkings ? Wordt er in bepaalde vormen van comfort voorzien (bijvoorbeeld een overdekte fietsenstalling, enkele banken, een telefooncel, een toilet, ...) ?
2. Wat wordt er concreet ondernomen om het onveiligheidsgevoel te verminderen (bijvoorbeeld meer verlichting, een omheining, patrouilles door de wegenspolitie van de rijkswacht, ...) ?
3. Waarom zijn er geen carpoolparkings gepland in de regio Gent-Meetjesland, bijvoorbeeld langs de expresweg (N49) Maldegem-Zelzate of aan de oprit van de autosnelweg in Drongen ? Mensen van deze regio die willen carpoolen,

zullen beslist niet tot in Gentbrugge of Merelbeke rijden.

4. Zijn er plannen uitgewerkt voor een grote sensibiliseringscampagne (cf. de Bob-campagne, Week van de Hoffelijkheid) ? Er zijn nog steeds mensen die niet weten wat carpooling is, of die het begrip wel kennen maar niet op de hoogte zijn van de mogelijkheden in hun buurt.

Antwoord

1. De uitrusting van de carpoolparkings moet op individuele basis worden uitgewerkt in samenspraak met de lokale (politie) overheden. Op basis van besprekingen met de administratie is gebleken dat het niet mogelijk is om een algemeen "typeplan" op te stellen dat zonder meer voor alle carpoolparkings kan worden gebruikt.

Zo is het bij wijze van voorbeeld in sommige gevallen om veiligheidsredenen aangewezen om een omheining te plaatsen en in andere gevallen dan weer niet. Wel is het zo dat er steeds naar wordt gestreefd om een overdekte fietsenstalling te plaatsen. Het plaatsen van een openbare telefooncel door Belgacom is eveneens aan te bevelen. Wegens slechte ervaringen met betrekking tot sanitaire installaties (vandalisme, wansmakelijkheden, enzovoort) en vuilnisbakken (sluikstorten) is het niet aangewezen om die op carpoolparkings te plaatsen. Het is immers niet mijn bedoeling om carpoolparkings te laten uitgroeien tot kleine nevenbedrijven. Echter, wanneer de carpoolparking wordt gecombineerd met een picknickzone, zoals bijvoorbeeld aan de afrit A8 te Veurne, wordt wel in banken en vuilnisbakken voorzien.

2. Ik heb reeds in 1996 een krediet van 18 miljoen ingeschreven op mijn begroting dat kan worden gebruikt om specifieke voorzieningen te plaatsen om het onveiligheidsgevoel op carpoolparkings te verminderen. Ik heb dit initiatief genomen om in te spelen op een specifiek proefproject van de rijkswacht van Limburg hieromtrent. De conclusies die hieruit zullen worden getrokken, kunnen later worden gebruikt om de bestaande carpoolparkings nog te verbeteren indien dit nodig blijkt.

De infrastructurele maatregelen bestaan onder meer in het aanbrengen van een (verbeterde) verlichting en het plaatsen van praatpalen. Via deze praatpalen kunnen de weggebruikers

onmiddellijk contact opnemen met de rijkswacht.

Er worden op lokaal vlak ook afspraken gemaakt met de rijkswacht en de politie om te patrouilleren in de omgeving van de carpoolparkings.

3. In eerste instantie wordt, wat de geplande carpoolparkings langs de autosnelwegen en belangrijke gewestwegen betreft, gestreefd naar een georganiseerde parkeermogelijkheid op strategisch gunstige plaatsen, teneinde het wildparkeren op de meest onmogelijke plaatsen op te vangen.

Momenteel zijn er geen aanwijzingen dat er op basis van het voorgaande noodzaak is aan carpoolparkings langs de N49. Bovendien zal deze gewestweg nog worden omgebouwd tot autosnelweg, zodat de aanleg van carpoolparkings moet worden gezien in het licht van de nog te bouwen infrastructuur (met onder meer de juiste plaats van de toekomstige op- en afritten).

Wat de oprit aan de autosnelweg E40 in Drogen betreft, wordt nu reeds gebruik gemaakt van de bestaande parking langs beide baanvakken van de autosnelweg om aan carpooling te doen. Op korte termijn is het niet mogelijk en ook niet de bedoeling om ter hoogte van elke aansluiting een carpoolparking aan te leggen. De overstapplaatsen in Gentbrugge en Merelbeke liggen op maximum 5 minuten rijafstand van de oprit in Drogen.

4. Onder de slogan "Samen rijden, files vermijden" werd van 1 september 1996 tot 15 oktober 1996 een affichecampagne gevoerd rond carpooling. Deze campagne wordt hernomen van 15 januari 1997 tot 1 maart 1997.

Gezien de criteria die worden gebruikt om carpoolparkings aan te leggen, hebben de weggebruikers weet van de geboden mogelijkheden. Ter plaatse zijn er bovendien aanduidingen aangebracht.

Vanaf 1998 zal ik per provincie jaarlijks 50 miljoen inschrijven op de begroting voor de aanleg van carpoolparkings, wat een aanzienlijke verhoging is ten opzichte van het verleden. Pas vanaf het ogenblik dat deze bijkomende carpoolparkings niet automatisch volzet geraken, denk ik dat het noodzakelijk is om kredieten te besteden aan informatiecampagnes die enkel

gericht zijn op het meedelen van de lokale overstaplocaties.

Vraag nr. 98
van 29 oktober 1996
van de heer CARL DECALUWE

Kanaal Bossuit-Kortrijk – Afwerking

Het kanaal Bossuit-Kortrijk is reeds voor het grootste deel op Europees gabariet gebracht (1.350 ton).

Op dit ogenblik staat in Zwevegem een half afgeWERKTE sluis, die een belangrijke volgende stap vormt bij de volledige uitbouw van dit kanaal op Europees gabariet.

1. Welke aanpassingswerken moeten nog gebeuren om het hele kanaal Bossuit-Kortrijk bruikbaar te maken voor schepen van 1.350 ton ? Hoe zal de verbinding van dit kanaal met de Leie in Kortrijk worden gemaakt ?
2. Wat is de geschatte kostprijs van deze werken en de nog uit te voeren onteigeningen ?
3. Welke watergebonden bedrijven uit de omliggende regio gebruiken nu reeds het kanaal Bossuit-Kortrijk ?
4. Wat is de kostprijs van de totnogtoe uitgevoerde aanpassingswerken om het kanaal Bossuit-Kortrijk op Europees gabariet te brengen ?
5. Wat zal er gebeuren met het oude en recentelijk gerestaureerde sluiswachtershuis langs het betrokken kanaal in Kortrijk ?

Antwoord

1. Voor de onmiddellijke toekomst is de ontsluiting gepland van de reeds gebouwde nieuwe sluis in Zwevegem. Concreet houdt dit in dat, na deze werken, het kanaal volledig bevaarbaar wordt voor 1.350 ton-scheepvaart vanaf de Bovenschelde in Bossuit tot aan sluis nr. 19 (t.h.v. de Stasegemstraat in Kortrijk). Een eerste fase van deze ontsluitingswerken wordt aanbesteed op 22 november 1996. Na een tweede en derde fase moeten alle werken kunnen voltooid zijn tegen eind 1999. De totale kostprijs van voorgaande drie fasen wordt geraamd op 300

miljoen. Deze voltooiingsdatum is uiteraard afhankelijk van de beschikbaar gestelde financiële middelen.

Teneinde het volledig kanaal bevaarbaar te maken voor 1.350 ton-scheepvaart resten, na de uitgevoerde werken in Zwevegem, nog de bouw van een nieuwe sluis in Kortrijk (in de omgeving van sluis 10), met inbegrip van de nodige verbredingswerken aan het kanaal tussen de sluisen 9 en 11. Deze nieuwe sluis moet toelaten de nog resterende oude sluisen 9, 10 en 11 af te schaffen. Deze werken in Kortrijk zijn niet gepland voor de nabije toekomst en kunnen worden geraamd op circa 1 miljard frank (werken + onteigening).

Besluitend kan worden gesteld dat, tegen het jaar 2000, het kanaal Bossuit-Kortrijk kan worden gezien als een groot insteeddok vanaf de Bovenschelde dat bevaarbaar is voor 1.350 ton-scheepvaart tot aan de sluis 9 in Kortrijk. De aansluiting van dit insteeddok met de Leie is, door de aanwezigheid van de sluisen 9, 10 en 11, alleen geschikt voor 300 ton-scheepvaart.

2. Zie punt 1.
3. Door de obstructies in Zwevegem kunnen momenteel slecht 300-tonners de watergebonden bedrijven bereiken. Deze bedrijven zijn immers gelegen tussen de Otegemstraat in Zwevegem (= bestaande sluis nr. 6) en de sluis nr. 9 in Kortrijk : onder andere Bekaert, Despriet, Picora, Stadsbader. Deze kleine toegangstonnage maakt de aanvoer via het binnenschip niet of toch te weinig rendabel, zodat momenteel enkel de firma's Bekaert in Zwevegem en Picora in Kortrijk gebruik maken van deze waterweg, zij het sporadisch.

Eens toegankelijk voor 1.350 ton-scheepvaart zal de bedrijvigheid langs het kanaal alleen maar toenemen.

4. Tot op heden zijn voor circa 1,8 miljard frank investeringswerken uitgevoerd op het kanaal.
5. Aangezien de aansluiting van het kanaal naar de Leie toe (= aanpassingen tussen de sluisen 9 en 11 te Kortrijk) niet wordt gepland voor de nabije toekomst, zal de woning ter hoogte van sluis nr. 11 in zijn huidige staat behouden blijven.

Vraag nr. 99
van 31 oktober 1996
van de heer MARC CORDEEL

Scheldebrug Temse – Geluidshinder

Uit de vele reacties van ontelbare automobilisten, betrokken firma's en omwonenden blijkt dat inzake de problemen met de Scheldebrug in Temse de pijngrens bereikt is.

In afwachting van een ingrijpende en duurzame oplossing is er de plaatselijke zoektocht naar een indamming van het steeds toenemende sluisverkeer door de dorpskom van de gemeente. Tevens worden maatregelen gevraagd om de geluidsoverlast voor de omwonenden binnen draagbare perken te houden.

Hebben de bevoegde technische diensten reeds metingen gedaan op de aanrijstroken van de brug ?

Welke maatregelen worden er uitgewerkt ? Wordt er gedacht aan de montage van een doorzichtige wand als geluidsscherm om de leefbaarheid van de directe omgeving toch enigszins te vrijwaren ?

Antwoord

Klachten van ernstige geluidshinder voor de omwonenden in de omgeving van de aanrijstroken naar de Scheldebrug zijn mij tot op heden niet bekend.

Derhalve zijn er nog geen geluidsmetingen uitgevoerd.

Ik heb opdracht gegeven om in die omgeving geluidsmetingen te laten uitvoeren, teneinde de ernst van de hinder te kunnen bepalen.

Vraag nr. 100
van 31 oktober 1996
van de heer PIETER HUYBRECHTS

Ecoducten en ecotunnels – Stand van zaken

In Vlaanderen bestaan er reeds enkele ecoducten en/of ecotunnels om dieren veilig te kunnen laten oversteken. Het huidige aanbod van deze tunnels is echter lang niet voldoende.

Zo moeten dringend de twee delen van het natuurreservaat De Mechelse Heide – over de E314 heen – met elkaar worden verbonden. Hetzelfde

geldt voor het Meerdaalwoud in Bierbeek, overbruggen van de N25 en onder de N223 als verbinding tussen het Troostemborgbos en het Walenbos.

1. Waar zijn er in Vlaanderen reeds ecoducten en/of ecotunnels gerealiseerd ?
 Wat is de kostprijs hiervan ?
2. Heeft de minister reeds maatregelen genomen om nog bijkomende ecoducten en/of ecotunnels te realiseren in Vlaanderen ? Zo ja, waar en tegen wanneer ?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

1. Wat de wegen betreft die onder de bevoegdheid vallen van de administratie Wegen en Verkeer, werden volgende ecoducten en/of -tunnels gebouwd.

Provincie West-Vlaanderen

Twee ecotunnels op de A18 ter hoogte van de kruising met de Ringsloot rond de Moeren in Adinkerke.

Deze tunnels zijn aangelegd ter gelegenheid van de verwezenlijking van een wachtbekken en zijn gelegen naast de duikers van de kruising van de Ringsloot met de A18 en de Moeresteenweg.

Kostprijs : ongeveer 300.000 fr.

Provincie Vlaams-Brabant

Op de N223 : vak Aarschot-St.-Joris-Winge werden op het grondgebied Houwaart (Tielt-Winge) drie paddentunnels geplaatst in 1996.

Kostprijs : tunnelementen en bijhorende schermen = 1.800.000 fr. (geleverd door Aminal) ; plaatsing : 500.000 fr. (door Wegen Vlaams-Brabant).

Provincie Limburg

Momenteel zijn er twee dassentunnels in uitvoering.

Deze tunnels zijn gelegen onder de N79 vak St.-Truiden-Tongeren in Tongeren (Kolmont).

Kostprijs : aanbestedingsprijs = 1.008.656 fr.

2. In de werken van de R27 – zuidelijke ring om Tienen, die aanvangen begin 1997, is ook in twee tunnels voor amfibieën voorzien.

Kostprijs : 870.000 fr.

Momenteel is er een onderzoek voor de bouw van één of meer ecoducten over de N25 Leuven-Waver in Oud-Heverlee (Blanden) en Bierbeek in het Meerdaalwoud.

Er is eveneens een onderzoek bezig om een dassentunnel aan te leggen onder de N784 vak Borgloon-Heers op het grondgebied van Borgloon.

Aangezien beide projecten nog in onderzoek zijn, kan er nog niet worden bepaald of, waar en wanneer deze constructies precies zullen worden gebouwd.

**Vraag nr. 102
van 4 november 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Kanaal Dessel-Turnhout-Schoten – Staat van dijken en oevers

In het oktobernummer van De Stroomversnelling, de krant voor de binnenvaartvervoerder, wordt een beeld geschetst van de erbarmelijke toestand waarin het kanaal van Dessel naar Schoten zich zou bevinden.

Op sommige plaatsen zouden de dijken zijn ingekalfd of afgekald en in het kanaal zijn gegleden, waardoor het kruisen van een ander schip geen sinecure zou zijn. De bermen zijn overwoekerd zodat het niet gemakkelijk is om een meerpaal te vinden. Ontwortelde bomen worden niet uit het water verwijderd en vormen obstakels voor de scheepvaart. Sommige wachtplaatsen zijn niet verlicht en de bediening van de kunstwerken zou te wensen overlaten.

Dit alles staat natuurlijk in schril contrast met het belang dat de regering aan de binnenscheepvaart beweert te hechten.

Kan de minister beaamen dat de hierboven geschetste toestand op zijn minst een grond van waarheid bevat ?

Bestaan er al concrete plannen om dat te verhelpen ?

Indien dat zo is, tegen wanneer mag dan een verbetering van de huidige toestand worden verwacht ?

Antwoord

Hoewel niet kan worden ontkend dat op een aantal plaatsen langs het kanaal Dessel-Turnhout-Schoten dringende onderhoudswerken aan de oevers noodzakelijk zijn, geeft het persartikel in De Stroomversnelling toch een eenzijdig negatief beeld van het kanaal, dat zeker niet mag worden veralgemeend.

Sinds het tijdstip waarop het interview werd afgenomen, werden de kanaalbermen gemaaid, zodat het "onkruid" nagenoeg overal is verwijderd. Overigens valt op te merken dat overeenkomstig het zogenoemde bermbesluit met het maaien van de bermen dient te worden gewacht tot na 15 juni, waardoor omstreeks dat tijdstip op sommige plaatsen al overvloedige plantengroei op de kanaalbermen voorkomt.

Snouwerwerken aan bomen zijn inmiddels op de meest cruciale plaatsen ook uitgevoerd ; bomen die een gevaar opleveren voor de scheepvaart worden telkens binnen de kortste keren uit het kanaal verwijderd.

Langs het kanaal zijn wel degelijk een aantal geschikte afmeerplaatsen voor de scheepvaart beschikbaar ; er mag uiteraard niet worden verwacht dat elke schipper op elke plaats met zijn schip zou kunnen afmeren !

Op elk kunstwerk (sluis, brug) kunnen de schippers in een zogenoemd klachtenboek hun op- of aanmerkingen kwijt in verband met de bediening van de kunstwerken. Wanneer blijkt dat de bediening te wensen overlaat, worden de betrokken personeelsleden met deze situatie geconfronteerd en wordt indien nodig ingegrepen.

Zoals hierboven is vermeld, zijn de bemerkingen m.b.t. de slechte toestand van de oevers op sommige plaatsen terecht. De Dienst voor de Scheepvaart heeft echter op korte termijn verschillende onderhoudswerken gepland.

- Op 21 juni 1995 vond de aanbesteding plaats voor herstellingswerken aan de oevers in Arendonk, Ravels, Turnhout en Schoten. De kredieten voor de uitvoering van deze werken konden evenwel pas onlangs worden vastgelegd ; de werken zelf zullen nog dit jaar worden aangevat.

- Op 14 november 1996 hebben weerom twee aanbestedingen plaats, met name voor de herstelling van oevers in Dessel, Retie en Arendonk en voor de aanleg van een afmeerplaats in Sint-Lenaerts.

De uitvoering van deze werken zal kunnen gebeuren in 1997.

- De aanleg van een afmeerplaats ter hoogte van brug 2 in Retie is momenteel in uitvoering door de regie van de Dienst voor de Scheepvaart.

Door de beperkte middelen die op de begroting van mijn departement beschikbaar konden worden gesteld, konden in het verleden niet al de gewenste onderhoudswerken worden uitgevoerd. Het ligt in mijn bedoeling in de nabije toekomst deze middelen voor de noodzakelijke onderhoudswerken vrij te maken.

Vraag nr. 103
van 5 november 1996
van de heer MARC OLIVIER

Openbare werken – Hinderregeling

Grote infrastructuurwerken veroorzaken vaak, zij het tijdelijk, hinder voor de omwonenden. Om die ongemakken tot een absoluut minimum te beperken heeft NV Aquafin begin dit jaar haar "Minder Hinder-programma" opgestart. Dit programma bestaat hoofdzakelijk uit de introductie van nieuwe bestekbepalingen enerzijds, en een gedragscode voor de uitvoering van werken anderzijds.

De nieuwe bestekbepalingen werden vanaf 1 april laatstleden in de aanbestedingen van de NV Aquafin opgenomen en hebben tot doel de werken beter te organiseren en te waken over de veiligheid van de weggebruikers. Zo wordt de signalisatie voortaan geweerd als concurrentievervalsend element en voor dichtbebouwde buurten bepaalt het bestek dat de werken in verschillende fasen moeten worden uitgevoerd.

De gedragscode werd vastgelegd in een akkoord tussen de NV Aquafin, de Belgische Federatie van Aannemers van Wegenwerken en de Vlaamse Confederatie Bouw. De aannemer verbindt zich ertoe de werf dermate te organiseren dat de hinder voor buurtbewoners tot een minimum wordt beperkt en steeds aangepast materiaal te gebruiken. De werfleiding en de werknemers van de aannemer staan

garant voor goede contacten met de omwonenden, onder andere door informatieverstrekking bij de aanvang en tijdens de uitvoering van de werken. Indien omwonenden toch nog met vragen blijven zitten, kunnen zij terecht bij de ombudsman.

1. Worden gelijkaardige bestekbepalingen reeds opgenomen in de aanbestedingen van het Vlaams Gewest en zo neen, heeft de minister terzake reeds een initiatief genomen ?
2. Bestaat er reeds een duidelijk vastgelegde gedragscode voor de uitvoering van openbare werken door het Vlaams Gewest en zo ja, waaruit bestaat die gedragscode ? Zo neen, heeft de minister reeds een initiatief genomen voor het opstellen van een dergelijke gedragscode ?

Antwoord

1. Er is reeds een grondig vergelijkend onderzoek gebeurd naar de bestekbepalingen van Aquafin (gedragscode) en die welke worden gebruikt bij de administratie Wegen en Verkeer.

Wel moet ik erop wijzen dat de aard van de uit te voeren werken sterk bepalend is voor de op te nemen bestekbepalingen. Dit wil zeggen dat het aanleggen van rioleringencollectoren nogal fundamenteel verschilt met het uitvoeren van wegenwerken of een combinatie wegenwerken/collectoren in geval van gecombineerde dossiers.

Als dusdanig kunnen de bestekbepalingen Aquafin (gedragscode) niet zomaar klakkeloos worden overgenomen in de lastenboeken voor wegenwerken.

Wel moet ik eraan toevoegen dat ook bij wegenwerken bepalingen worden opgenomen naar klantvriendelijkheid toe, informatieverstrekking naar de bevolking, eenduidigheid naar bestekopmaak teneinde concurrentieproblemen te voorkomen, enzovoort.

2. Een vastgelegde gedragscode (cfr. Aquafin gedragscode) bestaat er niet expliciet bij de administratie Wegen en Verkeer. Wel zijn er initiatieven genomen om aan de ontwerpers en bestekopstellers een lijst met aandachtspunten te bezorgen, die moet worden ingevuld geval per geval, en die tegemoet moet komen aan de gestelde problemen.

ERIC VAN ROMPUY

VLAAMS MINISTER
VAN ECONOMIE, KMO, LANDBOUW EN
MEDIA

Vraag nr. 23
van 15 oktober 1996
van de heer FELIX STRACKX

BRTN-televisie – Ontvangst

Een flink aantal Vlamingen beschikt niet over een kabelaansluiting en ontvangt de TV-programma's met een (binnenhuis)antenne. Met wisselend succes, naargelang hun woonplaats, trachten zij de openbare omroep te ontvangen.

Op bepaalde plaatsen, onder meer in Vlaams-Brabant, is de ontvangst van TV2 zo goed als onmogelijk. In Brussel is zelfs TV1 niet om aan te kijken. Opvallend is wel dat de RTBF overal perfect te ontvangen is.

1. Hoeveel procent van de Vlaamse huisgezinnen bezit een TV ? Hoe worden deze cijfers verkregen ?
2. Hoeveel procent van de TV-bezitters is aangesloten op de kabel ?
3. Hoeveel procent van de TV-bezitters betaalt zijn kijk- en luistergeld ? Beschikt de minister over cijfers die aangeven dat het percentage zwartkijkers groter is bij de "antennekijkers" ?
4. Vindt de minister het normaal dat een deel van de belastingbetalers verstoken blijft van ontvangst van een deel van of de volledige Vlaamse openbare omroep ?
5. Heeft de minister reeds maatregelen genomen om de ontvangst van de openbare omroep voor alle Vlamingen mogelijk te maken ?

Antwoord

Uit inlichtingen ingewonnen bij de BRTN blijkt dat er sinds de ingebruikname van de zender te Sint-Pieters-Leeuw in Vlaams-Brabant en Brussel geen problemen meer zijn m.b.t. ontvangst van de BRTN-programma's, voorzover de signalen worden opgevangen door dakantennes. Wat binnenantennes betreft, is het niet mogelijk om een goede ontvangst te garanderen.

1. Uit een onderzoek dat werd uitgevoerd in opdracht van de BRTN blijkt dat in 1993 97,5 % van de Vlaamse gezinnen beschikte over een kleurentelevisietoestel en 1,4 % over een zwart-wittoestel.
2. Op 31 oktober 1995 waren er in Vlaanderen 2.176.155 aansluitingen op de kabel. De Beroepsvereniging van de Radio- en Televisiedistributie schat het aantal aansluitingen op 92 %.
3. Uit de gegevens die door Belgacom aan mijn administratie werden bezorgd, blijkt dat de gemiddelde fraude met betrekking tot het betalen van kijk- en luistergeld ongeveer 5 % bedraagt. Er werden geen cijfers meegedeeld die zouden kunnen aangeven dat het percentage zwartwitkijkers groter zou zijn bij niet-kabelabonnees.

Zoals reeds blijkt uit de inleiding van mijn antwoord, werden inspanningen geleverd om de ontvangst van het signaal van de BRTN-televisie-uitzendingen te optimaliseren.

Vraag nr. 24
van 17 oktober 1996
van de heer WILFRIED AERS

BRTN-medewerkers – Politieke neutraliteit

Op 1 juni 1996 werd in het Kielpark in Antwerpen het 25-jarig bestaan gevierd van Geneeskunde voor het Volk (Partij van de Arbeid). Ik verneem dat twee journalisten van de BRTN-radio op dit PVDA-feest aanwezig waren.

Vindt de minister het normaal dat bekende BRTN-mensen op dergelijke viering aanwezig zijn ?

Welke maatregelen werden er getroffen ?

Antwoord

Er bestaan geen algemene verbodsbepalingen die de BRTN-medewerkers verbieden zich in het openbaar uit te spreken over politieke aangelegenheden of aanwezig te zijn op politieke manifestaties.

Zulks zou volledig in strijd zijn met de door de Grondwet en het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens gewaarborgde vrijheid van mening en meningsuiting, en met het

principeel verbod van preventieve maatregelen in dat verband.

Er was in dit geval geen reden om maatregelen te nemen.

Vraag nr. 27
van 22 oktober 1996
van de heer JOS GEYSELS

VN-conferentie hernieuwbare energie – Aanwezigheid

Onlangs werd door de Verenigde Naties een wereldconferentie georganiseerd met als thema "hernieuwbare energie". Het verwachte succes bleef uit, aangezien er maar zeven staatshoofden vertegenwoordigd waren op deze conferentie.

Niemand twijfelt vandaag nog aan het belang van investeren in hernieuwbare energie en van de onderzoeken die reeds op dit domein werden verricht.

Het is bijzonder ontmoedigend te moeten vaststellen dat op de vooravond van de 21ste eeuw zo weinig landen belangstelling tonen voor een toch zeer belangrijk dossier. Bij mijn weten was er zelfs geen enkele Belgische delegatie aanwezig.

Was de Vlaamse regering door de Belgische regering op de hoogte gebracht en/of uitgenodigd voor deze wereldconferentie ?

Zo ja, was Vlaanderen vertegenwoordigd ?

Antwoord

1. De Unesco World Solar Summit vond plaats op 16 en 17 september 1996 in Harare, Zimbabwe.
2. Op vraag van het ministerie van Buitenlandse Zaken onderzocht het CCIM (federaal Coördinatiecomité voor het Internationaal Milieubeleid) tijdens de vergadering van 2 juli 1996 de mogelijkheid van een Belgische standpuntbepaling terzake. Uiteindelijk wenste dit comité dat haar Stuurgroep Energie-Leefmilieu zich voor deze aangelegenheid zou groeperen met Enover (Energieoverleg Staat-Gewesten).

Als lid van Enover heeft de administratie Economie op 21 augustus 1996 de Stuurgroep Ener-

gie-Leefmilieu schriftelijk meegedeeld dat de ambtenaar die betrokken is bij de problematiek van de zonne-energie deze top niet zou bijwonen.

Vraag nr. 28
van 22 oktober 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Genetisch behandelde planten – Verkoop

Zie :

Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling
 Vraag nr. 81
 van 22 oktober 1996
 van de heer Francis Vermeiren
 Blz. 427

Antwoord

Ik beschik over geen gegevens omtrent de verkoop van genetisch behandelde planten in Vlaanderen. De toelating van genetisch gemodificeerde organismen behoort tot de bevoegdheid van de federale minister van Landbouw en KMO, en de leefmilieuaspecten tot die van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Het lijkt mij aangewezen dat het gebruik van genetisch gemodificeerd materiaal met de nodige nuchterheid wordt benaderd, steunend op wetenschappelijk gefundeerde argumenten. Aan deze materie zijn immers ook economische gevolgen verbonden voor de bevolking, en niet in het minst voor de landbouwers.

Vraag nr. 30
van 6 november 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

BRTN Teletekst – Federatie Werkgroepen Homoseksualiteit

Op de boekenbeurs "Het andere boek" in Antwerpen werd op 28 en 29 september 1996 een brochure verspreid onder de titel "Pedoseksualiteit".

De brochure noemt pedofilie een goede zaak ("afkeer van pedofilie is antiseksueel"), beschrijft gedetailleerd het seksuele contact tussen jongetjes en een volwassene en bevat enkele foto's die ronduit kinderpornografisch zijn.

De brochure werd door de politie in beslag genomen na klachten van verontwaardigde bezoekers. Op 15 oktober 1996 werd klacht neergelegd tegen de verspreider van deze kinderpornografie, de verantwoordelijke van de VZW Roze Actiefront.

Deze VZW wordt door de VZW Federatie Werkgroepen Homoseksualiteit (FWH) op Internet vermeld als een bij haar aangesloten regionaal centrum. De VZW FWH beschikt over bladzijden op BRTN Teletekst, waarop propaganda wordt gemaakt voor de activiteiten van de VZW Roze Actiefront.

1. Vindt de minister het gepast dat via de Teletekstdienst van de openbare omroep reclame wordt gemaakt voor organisaties die kinderporno verspreiden ?

Wie is verantwoordelijk voor de inhoud van de door de VZW FWH op Teletekst gezette teksten ?

Heeft de minister maatregelen genomen om ervoor te zorgen dat geen propaganda meer wordt gemaakt via BRTN Teletekst voor de activiteiten van de VZW Roze Actiefront ?

2. Aan welke criteria moeten verenigingen voldoen om te kunnen beschikken over Teletekstpagina's ? In welke reglementering worden deze criteria beschreven ?

Waarom zijn op Teletekst homogroepen wel en gezinsverenigingen als de Bond van Grote en Jonge Gezinnen niet vertegenwoordigd ?

Tot wie moeten groepen die geïnteresseerd zijn in pagina's op Teletekst zich wenden ?

Indien besloten wordt een bepaalde groep tot Teletekstpagina's toe te laten (homo's, bejaarden, ...), hoe wordt dan bepaald welke verenigingen als representatief worden beschouwd om deze pagina's inhoudelijk in te vullen ?

Antwoord

De BRTN-teletekst is ingegaan op een verzoek van mevrouw Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijk-Kansenbeleid, dat past in haar beleid zoals het werd goedgekeurd in het Vlaams Parlement.

De minister vroeg meer aandacht te besteden aan drie groepen : gehandicapten, homoseksuelen en vrouwen. Voor elk van deze groepen heeft het

kabinet een organisatie uitgekozen die de sector overschouwt en kan zorgen voor een verantwoorde selectie van agendapunten en nieuwsberichten. Voor de gehandicapten is dit de VZW Toegankelijkheidsbureau, voor homo's en lesbiennes de VZW Federatie Werkgroepen Homoseksualiteit, voor de vrouwen is het VZW RoSa (Rol en Samenleving).

De genoemde organisaties leveren dagelijks teksten, in de drie gevallen voor een agenda- en een nieuwspagina, volgens normen bepaald door Teletekst, onder meer inzake objectiviteit. De eindredactie en controle berusten bij de BRTN.

De VZW Roze Actiefront (RAF) waarvan sprake in de parlementaire vraag, is op de Teletekstpagina's slechts één keer aan bod gekomen, namelijk naar aanleiding van de boekenbeurs "Het andere boek" in Antwerpen. Het bericht luidde als volgt :

"Relletjes bij RAF op "Het andere boek". Zondag is er een relletje ontstaan op de alternatieve boekenbeurs "Het andere boek" in Antwerpen. Op het info-standje van het Roze Actiefront lag onder andere het "Rooie Vlinderschrift", een blad rond pedofilie. Extreem-rechtse militanten vatten zondag post aan de ingang van de beurs en deelden pamfletten uit met de titel "Ban pedofilie uit de Stadsfeestzaal". Ze probeerden ook met geweld het blad van de RAF-stand te verwijderen. Het kwam tot een bescheiden handgemeen".

Dit bericht kan niet worden beschouwd als "reclame voor organisaties die kinderporno verspreiden".

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 24
van 14 oktober 1996
van de heer MARC OLIVIER

Experiment sociale vernieuwing – Projecten

Om de afstand tot de doelgroep van het welzijnsbeleid te verkleinen, probeert de Vlaamse regering het lokale beleid te responsabiliseren.

In Leuven, Gent, Antwerpen, Genk en Mechelen is daartoe in 1995 het experiment "sociale vernieu-

wing" van start gegaan. Dat wil in kansarme wijken de buurtontwikkeling bevorderen, samen met de bewoners. De Vlaamse regering trok daarvoor 192 miljoen frank uit, waarover de stadsbesturen vrij kunnen beschikken.

1. Welke projecten werden door vermelde steden met het ter beschikking gestelde budget opgezet ?
2. Werden deze projecten reeds geëvalueerd en zo ja, wat is het resultaat van deze evaluatie ?
3. Worden deze projecten in de toekomst voortgezet en eventueel uitgebreid naar andere steden of gemeenten ?
4. Worden deze projecten naar de toekomst toe gefinancierd via het Sociaal Impulsfonds ?

Antwoord

1. In *Antwerpen* loopt het project "sociale vernieuwing" in de wijken Antwerpen-Noord en Oud-Borgerhout. Het project bouwt voort op het wijkontwikkelingsplan dat reeds bestond voor Antwerpen-Noord. Voor Oud-Borgerhout werkt men aan een wijkontwikkelingsplan. Er worden acties opgezet rond volgende thema's : wonen/huisvesting (intensief renovatieprogramma, hertekening stedelijke reglementering), werkgelegenheid (wijkgerichte bemiddeling, begeleiding en opleiding), economie (winkelstraatmanagement), infrastructuur voor culturele- en welzijnsinstellingen en participatie van de doelgroep.

In *Genk* is als actieterrein voor sociale vernieuwing cité 2 en 4 van Winterslag gekozen. Er is een wijkanalyse gebeurd. Van het beschikbare budget is een wijkmanager en een buurtopbouwwerker aangesteld. Verder worden volgende initiatieven gefinancierd : inrichting wijkbureau, speelpleinwerking, opruimactie vallende bladeren, Winterslag werkt, Winterslag sport, bebloemingsactie en het muurschrijfproject.

In *Gent* is Muide-Meulestede uitgekozen tot werkgebied voor het experiment "sociale vernieuwing". Er werd een integraal plan opgesteld. Dit document geeft een aantal aanzetten om tot een wijkontwikkelingsplan te komen, maar de stad Gent oordeelde dat het werkgebied Muide-Meulestede te klein is om er een wijkontwikkelingsplan voor op te stellen. In

Gent is de LENS-methode (leefbaarheid nieuwe stijl) toegepast om te komen tot participatie van de bewoners. In dit kader hebben de bewoners een hele reeks acties voorgesteld.

In *Leuven* loopt het project "sociale vernieuwing" in vier sociale woonwijken, waar er heel wat spanningen tussen de bewoners zijn. Dit wegens concentratie van risicogroepen in de wijken en de afwezigheid van een voorzieningenaanbod. Op korte termijn wil men een proces met de bewoners in de vier wijken op gang brengen. De vier wijkmanagers zijn in dit proces de spilfiguur. In een tweede fase werkt men aan de opmaak van wijkontwikkelingsplannen in samenspraak met de bewoners.

In *Mechelen* is de uitvoering van het experiment "sociale vernieuwing" gestart in augustus 1996. Deze laattijdige start is het gevolg van een late beslissing omtrent de middelen die Mechelen zou krijgen. Er werd gekozen voor de wijk Nekkerspoel. Inhoudelijk is het de bedoeling een wijkontwikkelingsproces op gang te brengen. De keuze van de wijk werd mee ingegeven door het feit dat er zich geen urgente problemen op buurtniveau aandienen die een hypotheek zouden kunnen leggen op het verdere proces. Er werd gekozen voor een beleid waarbij de wijk de invalshoek is waarlangs beleidsuitvoering verloopt. Concreet werd de aankoop en inrichting van een wijkhuis gepland. Er werd een wijkmanager aangeworven, een maatschappelijk werker en een straathoekwerker. Hun opdracht in een eerste fase is het inventariseren van de concrete verwachtingen van de bewoners (via totnogtoe ruim 150 huisbezoeken), het in kaart brengen van de mogelijke antwoorden daarop (welke diensten organisaties kunnen in het proces betrokken worden) en het onderzoeken van onderhuidse problemen (door de straathoekwerker).

2. Het experiment wordt in de verschillende steden begeleid door een externe procesevaluator, die geregeld met de overkoepelende rapporteur van de Koning Boudewijnstichting tussentijdse evaluatierapporten publiceert. Tot nu toe zijn er twee trimestriële rapporten aan de VICA-themagroep "experiment sociale vernieuwing" verschenen (Vlaamse Intersectoriële Commissie Armoede). Een eerste eind januari 1996, een tweede in mei 1996. Verder heeft de Koning Boudewijnstichting ook het "tussentijds verslag aan de VICA-themagroep sociale vernieuwing :

een conceptverkenning" gepubliceerd in juni 1996.

Buiten deze algemene evaluaties is er in Antwerpen nog geen evaluatie geweest.

De externe procesbegeleider van *Genk* heeft een eerste evaluatie van het experiment gemaakt in maart 1996. Zijn bevindingen zijn neergeschreven in "Project sociale vernieuwing Genk : eerste tussentijdse evaluatie". Eind juni 1996 heeft de dienst Sociale Vernieuwing van Genk een stand van zaken van het project opge maakt.

Het "Eerste tussentijdse verslag over het procesmatig verloop van het programma sociale vernieuwing op het werkgebied Muide-Meulestede" is in Gent uitgebracht in januari 1996.

In Leuven is totnogtoe geen evaluatie gehouden op lokaal niveau. Men wil het experiment op korte termijn wel evalueren in het licht van de meerjarenplanning 1997-1999 van het Sociaal Impulsfonds.

Gezien de late start van het experiment in *Mechelen* is de evaluatie ten gronde nog niet gebeurd.

3. Het experiment "sociale vernieuwing" wordt via het Sociaal Impulsfonds de facto voortgezet. Betekenisvolle projecten worden door de administratie gepromoot naar andere gemeenten toe. In dit kader heeft de Koning Boudewijnstichting de opdracht gekregen een ideeënboek samen te stellen ten behoeve van het Sociaal Impulsfonds.
4. Het beleidsplan 1996 van de gemeente *Antwerpen* in het kader van het Sociaal Impulsfonds wordt volgende maand op de administratie verwacht. De administratie kan derhalve geen uitspraak doen of Antwerpen haar projecten in het kader van het experiment "sociale vernieuwing" voortzet. Dit wordt wel verwacht, omdat Antwerpen via het Sociaal Impulsfonds verplicht is te werken in de achtergestelde wijken en bijgevolg wijkontwikkelingsplannen moet opzetten.

Voor *Genk* is wijkontwikkeling een prioriteit in het kader van het Sociaal Impulsfonds. De bevindingen van het experiment "sociale vernieuwing" zullen worden opgenomen in het Sociaal Impulsfonds. Voor het beleidsplan 1996

wordt geopteerd om het experiment "sociale vernieuwing" voort te zetten en tevens uit te breiden naar andere wijken toe.

Gent neemt de participatie-idee en de wijkontwikkelingsgedachte uit het experiment "sociale vernieuwing" op in het beleidsplan 1996 voor het Sociaal Impulsfonds. Bovendien breiden ze het experiment uit naar andere wijken. Het beleidsplan 1996 is reeds goedgekeurd.

De projecten opgezet in *Leuven* in het kader van het experiment "sociale vernieuwing" zullen in het Sociaal Impulsfonds verder worden gefinancierd. Het beleidsplan 1996 van Leuven in het kader van het Sociaal Impulsfonds is reeds goedgekeurd.

Het gemeentebestuur van *Mechelen* heeft de optie genomen om de methodiek van wijkontwikkeling naar de ander wijken in Mechelen uit te breiden, onder meer via het Sociaal Impulsfonds. Dit moet nog worden bevestigd via het beleidsplan van het Sociaal Impulsfonds. Dit is tot op heden nog niet bij de administratie ingediend.

Vraag nr. 26
van 15 oktober 1996
van de heer BART VANDENDRIESSCHE

Sociaal Impulsfonds – Lokale actoren

Het beleidsplan in het Sociaal Impulsfonds (SIF) wordt voorgesteld door een lokale stuurgroep. Deze stuurgroep is samengesteld uit vertegenwoordigers van de gemeente, het OCMW en lokale actoren.

1. Lokale actoren worden omschreven als "rechtspersonen, instellingen, diensten, organisaties en/of groeperingen die op lokaal vlak bijdragen tot de realisatie van de doelstellingen van het SIF".

Voldoet de omschrijving "de welzijnssector" of "de migrantensector" aan deze omschrijving ?

2. Worden de lokale actoren dan wel hun vertegenwoordigers door de gemeente en het OCMW aangewezen ? Geeft de aangewezen lokale actor met andere woorden mandaat aan een vertegenwoordiger of kan de overheid een

niet-gemandateerde vertegenwoordiger aanwijzen ?

3. Moet een vertegenwoordiger van een lokale actor binnen de gemeentegrenzen wonen ? Zo neen, kan hij deel uitmaken van verschillende lokale stuurgroepen ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

1. Artikel 1 van het SIF-decreet vernoemt geen omschrijvingen als "de migrantensector" en "de welzijnssector". De definitie van "lokale actoren" betreft rechtspersonen, instellingen, diensten, organisaties en/of groeperingen. Overeenkomstig de lokale doelstellingen zullen de lokale actoren een welbepaalde sector vertegenwoordigen of er afkomstig van zijn.
2. De SIF-reglementering vermeldt hierover : "De stuurgroep wordt voorgezeten door een mandataris of een personeelslid van de gemeenste of het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn en is samengesteld uit één of meerdere vertegenwoordigers van respectievelijk de gemeente, het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn en lokale actoren die in onderling overleg worden aangewezen door de gemeente en het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn (art. 13 & 1 van het SIF-decreet)".

Iedere gemeenste bepaalt zelf hoe en welke lokale actor in de stuurgroep zetelt. De gemeenste is het best geplaatst om te bepalen met wie wordt samengewerkt om de SIF-doelstellingen te realiseren. Minstens moet er een consensus tussen beide besturen aanwezig zijn (art. 13 & 1). Vanuit een goed bestuur lijkt het aangewezen dat in de mate van het mogelijke gemandateerde vertegenwoordigers worden aangewezen. In het geval van groeperingen (bv. bewonersgroep) kan enige soepelheid – minder formalisme – gewenst zijn. Verschillende gemeenten hebben, naast de categorie van lokale actoren, in een vierde groep van adviseurs of exper-

ten (bv. ambtenaren van een hogere overheid) voorzien. In sommige stuurgroepen zetelen ze enkel als waarnemend lid. Anderen maken geen onderscheid tussen de leden.

3. De SIF-reglementering spreekt zich niet uit of een lokale actor al dan niet binnen de gemeentegrens moet wonen. Tenzij de gemeente het anders bepaalt, moet een vertegenwoordiger van een lokale actor niet binnen de gemeentegrenzen wonen. De lokale actor kan deel uitmaken van verschikkende lokale stuurgroepen. Het enige inhoudelijke criterium (zie art. 1 van het decreet) m.b.t. de vertegenwoordiger van de lokale actor is een bijdrage leveren tot de SIF-doelstellingen van de gemeente.

Vraag nr. 27

van 15 oktober 1996

van de heer BART VANDENDRIESSCHE

Sociaal Impulsfonds – Evaluatie beleidsplannen

Door het decreet van 14 mei 1996 werd het Sociaal Impulsfonds (SIF) ingesteld.

1996 wordt weliswaar als een overgangsjaar beschouwd, maar niettemin betekent het voor de 32 SIF+ -gemeenten een behoorlijke meerontvangst in 1996. Ongetwijfeld is het nuttig de eerste ervaringen van de Vlaamse regering met dit nieuwe overheidsinstrument te kennen, vandaar volgende vragen.

1. Hoeveel en welke SIF+ -gemeenten hadden op 1 oktober laatstleden nog geen goedgekeurd beleidsplan voor 1996 ingediend ? Hoeveel goedgekeurde beleidsplannen voldeden niet aan de formele vereisten ? Werden zij verplicht een nieuwe procedure te starten ?
2. In hoeveel lokale stuurgroepen wordt het voorzitterschap waargenomen door een OCMW-mandataris of een OCMW-ambtenaar ? In hoeveel beleidsplannen werd meer dan de helft van de besteedbare middelen aan de OCMW's toegerekend ?
3. In hoeveel lokale stuurgroepen zijn de lokale actoren vertegenwoordigd met een derde of minder van de leden van deze stuurgroep ? Wat

zijn de twintig meest betrokken lokale actoren in de verschillende beleidsplannen ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

1. Op 1 oktober 1996 heeft de administratie de plannen van de gemeenten Gent en Leuven ontvangen. In globo voldeden ze aan de formele voorwaarden. Het expliciteren van resultaten en de samenstelling van de stuurgroep – in casu de betrokkenheid van lokale actoren – was bij de goedkeuring op 5 november 1996 van de Vlaamse regering een aandachtspunt.

Met de overige SIF+ -gemeenten is een individuele timing afgesproken. Het leeuwendeel van de plannen wordt in de maanden oktober en november verwacht.

2. *Voorzitterschap – Verdeelsleutel OCMW/ gemeente middelen '96*

- (1) goedgekeurd door de Vlaamse regering
- (2) dossier op de administratie

SIF+ -gemeente	Voorzitterschap stuurgroep	
	OCMW	gemeente
Gent 1	neen	ja
Kortrijk 2	ja	ja
Leuven 1	neen	ja
Ronse 2	neen	ja
Bredene 2	neen	ja
Blankenberge 2	ja	neen
Maasmechelen 2	neen	ja

Ex-VFIK* Niet SIF+ -gemeente	Voorzitterschap stuurgroep	
	OCMW	gemeente
Sint-Niklaas 2	neen	ja
Beringen 2	neen	ja

* Vlaams Fonds voor de Integratie van Kansarmen

SIF+ -gemeente	Verdeelsleutel	
	OCMW	gemeente
Gent 1	21 %	79 %
Leuven 1	31 %	69 %
Kortrijk 2	56 %	34 %
Maasmechelen	82 %	18 %
Ronse 2	onduidelijk	onduidelijk
Blankenberge 2	62 %	38 %
Bredene 2	onduidelijk	onduidelijk

Ex-VFIK Niet SIF+ -gemeente	Verdeelsleutel	
	OCMW	gemeente
Sint-Niklaas 2	50 %	50 %
Beringen 2	0 %	100 %

3. *Aantal lokale actoren stuurgroep '96*

SIF+ -gemeente	Stuurgroep	
	aantal leden	aantal lokale actoren
Gent 1	9	3
Leuven 1	15	3
Kortrijk 2	12	4
Maasmechelen 2	25	12
Ronse 2	7	1
Blankenberge 2	19	7
Bredene 2	6	4

Ex-VFIK Niet SIF+ -gemeente	Stuurgroep	
	aantal leden	aantal lokale actoren
Sint-Niklaas 2	18	13
Beringen 2	18	7

Grootst aantal betrokken lokale actoren in 1996 voor de gemeenten Gent, Leuven, Kortrijk, Sint-Niklaas, Maasmechelen en Beringen

Soort lokale actor	Aantal
Opleiding en tewerkstelling	
– VDAB	3
– derden	4
Welzijn	
– migrantenwerk	6
– opbouwwerk	7
– maatschappelijk werk	13
– welzijnsoverleg	5
Huisvesting	
– sociale huisvestingsmaatschappij	2
– sociaal verhuurkantoor	1
– huurdersbond	0
Economie	
– kamer van koophandel	0
– intercommunale	1
Jeugdwerk	3

Opmerking

De betrokkenheid is enkel gemeten op het niveau van de stuurgroep.

Verschillende stuurgroepen laten zich evenwel bijstaan door ad hoc - werkgroepen, waardoor een ruimer werkveld kan worden bereikt. De leden van de werkgroepen werden niet mee opgenomen in bovenstaand schema.

Uitvoerders (lokale actoren) van acties zijn evenmin meegeteld.

Gemeentelijke en OCMW-diensten (bv. openbaar sociaal verhuurkantoor) werden niet meegeteld.

Vraag nr. 28 van 15 oktober 1996 van de heer BART VANDENDRIESSCHE

Sociaal Impulsfonds – Beleidsplannen 1997 en reguliere OCMW-werking

Door de invoering van het Sociaal Impulsfonds werd het Bijzonder Fonds voor Maatschappelijk Welzijn (BFMW) opgeheven. Via het BFMW werd, op basis van objectieve en dynamische criteria, de nettolast van de reguliere OCMW-werking gefinancierd, zoals deze bleek uit de dienstjaarrekening.

Hoe moet de reguliere OCMW-werking vanaf 1997 vertaald worden in de gemeentelijke beleidsplannen, gelet op het feit dat het Sociaal Impulsfonds voornamelijk nieuwe realisaties beoogt ?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

De continuering van bijvoorbeeld de door BFMW, BD (Bijzondere Dotatie) en VFIK (Vlaams Fonds voor de Integratie van Kansarmen) gefinancierde acties of maatregelen in het SIF kan, in zoverre het volgende in overweging wordt genomen.

1. Het Bijzonder Fonds voor Maatschappelijk Welzijn (afgekort BFMW) is bij decreet houdende goedkeuring van het Sociaal Impulsfonds vanaf het begrotingsjaar 1997 opgeheven. De middelen van dit fonds zijn integraal overgedragen aan het Sociaal Impulsfonds (kortweg SIF).

Vanaf het begrotingsjaar 1997 verloopt de toepassing en verdeling van het "oude BFMW-geld" volledig volgens de SIF-reglementering. Dit geldt evenzeer voor de middelen van de Bijzondere Dotatie en het Vlaams Fonds voor de Integratie van Kansarmen.

2. Sowieso moeten in 1997 alle gemeentebesturen samen met het OCMW van het Vlaams Gewest een meerjarenconvenant 1997-1999 afsluiten

met de Vlaamse regering. *Het convenant is het resultaat van een lokale beleidsplanning.*

Na analyse van de noden en de sterke punten van de gemeente wordt *in overleg met alle betrokken actoren* een tijdsgebonden beleidsplan vastgelegd. Het beleidsplan formuleert de doelstellingen en resultaten die de gemeente de komende drie jaar wenst te realiseren. Een belangrijke indicator hierbij is de mate waarin de gemeente al dan niet scoort op de tien selectiecriteria tot verdeling van de SIF-middelen over de gemeenten. Het plan bepaalt eveneens de begroting voor de geplande realisaties.

De verdeling van de middelen tussen gemeente en OCMW is geheel een plaatselijke aangelegenheid.

3. Het decreet maakt in de procedure een onderscheid in SIF+ -gemeenten, ex-VFIK en gewone SIF-gemeenten. *Naargelang het statuut van de gemeente zullen de prioriteiten verschillen.*

Voor de gewone SIF-gemeenten is het ontwikkelen van een lokaal sociaal beleid veeleer prioritair. Zij worden immers relatief minder geconfronteerd met ruimtelijke achterstelling en kansarmoede. Van SIF+ -gemeenten valt te verwachten dat de prioriteiten bij de revitalisering van de leef- en omgevingskwaliteit en kansarmoedebestrijding worden gelegd. Ex-VFIK-gemeenten zullen in de beginfase veeleer aandacht hebben voor kansarmoedebestrijding.

4. Vroegere acties en maatregelen mogen niet zomaar worden afgewenteld op het SIF, tenzij ze beantwoorden aan de lokale SIF-prioriteiten. Omgekeerd, mag het SIF niet sanctionerend werken voor actieve gemeenten en OCMW's. *Met andere woorden : een blinde afwenteling of bijpassing van de reguliere acties op het SIF is geenszins de bedoeling.*
5. Een laatste overweging ligt in art. 11 van de modelovereenkomst 1997-99 vervat : "Om de doelstellingen van het decreet in het beleidsplan te realiseren, verbindt de lokale overheid er zich toe om de in het beleidsplan omschreven maatregelen te nemen teneinde de *dienstverlening en/of de toegankelijkheid van de dienstverlening* van de gemeente, OCMW en/of lokale actoren te garanderen." (eigen cursivering). De SIF-middelen mogen niet leiden tot een afbraak van de reeds aanwezige dienstverlening. Met het oog op de integratie in het beleidsplan kan ze worden verschoven of (bv. van bejaarden naar

bestaansminimumtrekkers) versterkt (bv. het quotum van 10 art. 60 & 7 in 1997 vermeerderen naar 15 eenheden).

In het vragendeeltje van de brochure "Het Sociaal Impulsfonds, een instrument voor stedelijk beleid", een publicatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, wordt voorgaande bevestigd :

"Bestaande BFMW, VFIK en andere welzijnsprojecten kunnen, na screening en evaluatie, in het SIF opgenomen worden als zij aansluiten bij de plaatselijke geformuleerde prioriteiten en binnen de ontwikkeling van algemene programma's.

De Vlaamse overheid zal niet langer over individuele projecten oordelen, maar zal zich richten op programma's en resultaten.

Bij het opstellen van het SIF-beleidsplan mag men niet vertrekken van een tabula rasa, maar komt het er op aan om planmatiger te werken, meer geïntegreerd. Het is belangrijk dat de OCMW-inbreng gevaloriseerd wordt. Gemeente en OCMW moeten elkaar durven bevragen met wederzijds respect."

Vraag nr. 32
van 17 oktober 1996
van de heer WILFRIED AERS

Gemeentescholen – Gemeentelijke gunsten

Vanaf het schooljaar 1991-1992 geldt inzake de sociale voordelen ten gunste van het gemeenschapsonderwijs en het vrij onderwijs dat drie specifieke gunsten in aanmerking komen : ochtend- en avondtoezicht, middagtoezicht en ter beschikking stellen van gemeentelijke infrastructuur.

Het is algemeen bekend dat vele gemeentebesturen hun gemeentescholen een groot aantal voordelen toekent die buiten deze regelgeving vallen. Ik denk hierbij aan bijdragen in het zwemvervoer en de subsidiëring van naschoolse lessen in de Franse taal, meestal vanaf het vierde leerjaar. Tevens kan men ook het inzetten van gemeentepersoneel voor allerlei activiteiten en werken, of het bezoldigen van morgen- en avondtoezicht hierbij in aanmerking nemen.

Het gaat hier om initiatieven die duidelijk van invloed zijn op de pedagogische en didactische mogelijkheden van de gemeentescholen. De scholen uit de andere netten beschikken zelden over voldoende middelen om hetzelfde financieel comfort te bieden aan hun leerlingen.

Hoeveel extra middelen werden, volgens de laatst beschikbare gegevens, door de gemeentebesturen op deze wijze jaarlijks aan de scholen onder hun toezicht verstrekt, onderverdeeld in :

1. subsidiëring van toezicht (dat buiten het bereik van de regelgeving inzake de sociale voordelen valt),
2. subsidiëring van naschoolse lessen Frans,
3. tegemoetkomingen bij het zwemondericht en het vervoer naar het zwembad ?

Antwoord

Deze gegevens – voorzover zij in detail worden opgegeven – zijn slechts voorhanden in de individuele begrotingen en rekeningen van de gemeenten en niet in een geconsolideerde vorm voor alle gemeenten van het Vlaams Gewest.

Vraag nr. 33 van 22 oktober 1996 van de heer MARC OLIVIER

Sociale huisvestingsmaatschappijen – Informatieplicht

1. Kan een senator, een Vlaams of federaal volksvertegenwoordiger, een provincieraadslid of een gemeenteraadslid statistische informatie (aantal sociale huurwoningen, adressenlijsten van de woningen en hun bewoners, ...) rechtstreeks opvragen aan een sociale bouwmaatschappij ?
2. Bestaan er richtlijnen die een door de overheid gesubsidieerde maatschappij verplichten op zulke vragen naar informatie te antwoorden ?

Antwoord

1. Een senator, een Vlaams of federaal volksvertegenwoordiger, een provincieraadslid of een gemeenteraadslid kan rechtstreeks statistische informatie opvragen bij een lokale sociale huisvestingsmaatschappij, in zoverre het opvragen van dergelijke gegevens niet in strijd is met de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, en toegelaten is door de sociale huurreglementering (besluit van de Vlaamse regering van 29 sep-

tember 1994 tot reglementering van het sociale huurstelsel en de daarbij horende uitvoeringsbesluiten) .

Dit betekent dat de lokale sociale huisvestingsmaatschappijen enkel cijfermatige gegevens kunnen meedelen (bv. aantal verhuurde sociale woningen, gemiddelde basishuurprijs, gemiddelde reële huurprijs, ...). Nominatieve gegevens (bv. adreslijsten van de kandidaat-huurders, adreslijsten van de woningen en hun bewoners) mogen door de lokale sociale huisvestingsmaatschappij niet worden verstrekt, aangezien dit als een inbreuk op de privacy kan worden beschouwd.

De kwantiteit van de gevraagde gegevens dient uiteraard billijk te zijn. Het behoort derhalve tot de appreciatiebevoegdheid van de raad van bestuur van de lokale sociale huisvestingsmaatschappij om elke aanvraag te beoordelen rekening houdend met het extra werk dat daarvoor dient te worden verricht.

Artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 april 1995 tot bepaling van de vorm, de inhoud, de wijze van bijhouden, de modaliteiten van de actualisering en de controle van de registers van de kandidaat-huurders voor sociale woningen stelt dat enkel de Vlaamse minister of zijn afgevaardigde, de gemachtigde ambtenaar van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij en de VHM-commissaris het recht hebben een afschrift van de registers van de kandidaat-huurders te vragen.

2. Er bestaat geen informatieplicht inzake de onder punt 1 vermelde gegevens. Het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering is *niet* van toepassing op de sociale huisvestingsmaatschappijen.

Het ontwerp van Vlaamse Wooncode bevat de nodige bepalingen om de algemene openbaarsheidsregels ook op de sociale huisvestingsmaatschappijen van toepassing te maken, met inbegrip van de wettelijke of decretale uitzonderingen op de principiële openbaarheid. De bescherming van de privé-levenssfeer behoort tot deze uitzonderingen.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 50
van 22 oktober 1996
van de heer MARC OLIVIER

Assistentiebudget gehandicapten – Experiment

Eerstdaags zou een besluit van de Vlaamse regering worden goedgekeurd dat een experiment opzet inzake het toekennen van een persoonlijk assistentiebudget aan bepaalde personen met een handicap.

Het experiment zou worden gehouden met 15 personen met een fysieke handicap die door de Provinciale Evaluatiecommissie in aanmerking worden genomen voor een dienst "zelfstandig wonen" en tussen de 7 tot 38 uren ADL-hulp (activiteiten dagelijks leven) nodig hebben.

1. Is de minister van oordeel dat de deelname van slechts 15 personen volstaat voor een wetenschappelijk experiment ?
2. Dreigt de strakke regulering vooraf de noodzakelijke ruimte voor een echt experiment niet onmogelijk of heel moeilijk te maken ?
3. Bepaalde mensen zijn de mening toegedaan dat de mogelijkheid om zorg in een instelling te kopen niet mag worden uitgetoetst. Wat is het beleid van de minister terzake ?

Antwoord

1. Ter voorbereiding van het experiment werd door een wetenschappelijke stuurgroep, samengesteld uit diverse deskundigen, een advies geformuleerd waarin het experimenteel kader wordt geschetst voor het experiment.

Deze stuurgroep stelde voor om het aantal deelnemers te beperken om een nauwgezette opvolging mogelijk te maken en ervoor te zorgen dat het om personen zou gaan met diverse zorgbehoeften.

Uiteraard worden we bij het opzetten van een experiment ook beïnvloed door de budgettaire mogelijkheden. Zoals de Vlaamse volksvertegenwoordiger wellicht weet, is voor dit experiment op de begrotingen 1996 en 1997 van het

Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap een budget vastgelegd van 12 miljoen frank. Aan de deelnemers van het experiment kan maximum 1,2 miljoen per persoon worden toegekend. Het is echter aangewezen om ook personen met een handicap die een lagere graad van zorgbehoefte hebben in het experiment op te nemen, zodat kan worden nagegaan of bij deze personen een ander bestedingspatroon zal voorkomen.

Het aantal deelnemers werd dus vastgelegd op 15, rekening houdend met deze verschillende elementen.

De wetenschappelijke waarde van het experiment wordt gegarandeerd doordat dit experiment niet alleen zeer intensief zal worden opgevolgd door de administratie en een begeleidende stuurgroep, maar ook door een extern onderzoeksteam dat in het kader van een onderzoeksproject dit experiment zal evalueren.

2. Weerom dien ik de aandacht te vestigen op de beperkte budgettaire middelen. Dergelijk experimenteel opzet kan daardoor dus geenszins pretenderen de totale problematiek van het persoonlijk assistentiebudget, als alternatief voor bepaalde georganiseerde zorgvormen door voorzieningen, te toetsen op wetenschappelijke basis. Vandaar de vereiste van een zeer duidelijke aflijning naar doelgroep, toegelaten zorgvormen en andere modaliteiten.
3. Wat de bedenkingen van sommigen betreft bij het principe van zorg kopen in een instelling, wil ik toch wijzen op artikel 9 en 10 waarin wordt gesteld dat het toegekende persoonlijk assistentiebudget enkel mag worden benut voor ADL-assistentie buiten de uren gedurende dewelke de persoon met een handicap in een collectieve voorziening verblijft, opleiding geniet of tewerkgesteld is, en op artikel 20, waarin staat dat het toegekende persoonlijk assistentiebudget in geen geval mag worden besteed aan de vergoeding van bijstand die door erkende voorzieningen voor dagopvang, evenals door erkende opleidings- en tewerkstellingsinitiatieven wordt gesubsidieerd. Artikel 12 stipuleert bovendien dat de krachtens dit besluit vergoede ADL-assistentie niet binnen de werkuren door personeelsleden van door het Vlaams Fonds erkende en gesubsidieerde voorzieningen mag worden verleend. Met andere woorden, de geboden zorg binnen de voorziening mag er niet door in het gedrang komen. Verder is het juist de bedoeling, in het kader van dit experiment,

om te onderzoeken wie welke zorgvormen waar inkoop.

Vraag nr. 51
van 22 oktober 1996
van de heer JAAK GABRIELS

OCMW-registratieplicht – Sancties

Artikel 20 van het decreet tot vaststelling van de regelen inzake de werking en de verdeling van het Sociaal Impulsfonds bepaalt dat de OCMW's van het Vlaams Gewest de activiteiten van hun sociale dienst moeten registeren en de geregistreerde gegevens naar de Vlaamse regering moeten doorsturen volgens de richtlijnen van de Vlaamse regering.

Wat zijn de gevolgen als een OCMW de gegevens niet registreert ? Waaruit bestaan de eventuele sancties ?

Antwoord

Artikel 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 tot vaststelling voor het jaar 1991 tot en met 1995 van de objectieve normen voor de verdeling van het Bijzonder Fonds voor Maatschappelijk Welzijn onder de openbare centra voor maatschappelijk welzijn van het Vlaams Gewest, bepaalde dat het Bijzonder Fonds wordt verdeeld onder de openbare centra die de activiteiten van hun sociale dienst registreren volgens de richtlijnen verstrekt door de bevoegde Vlaamse minister.

Artikel 20 van het decreet van 14 mei 1996 tot vaststelling van de regelen inzake de werking en de verdeling van het Sociaal Impulsfonds voorziet in dezelfde verplichting. In mijn omzendbrief WEL-96/07 van 3 mei 1996 vestigde ik reeds de aandacht van de OCMW's hierop.

Wat het verleden betreft, stel ik vast dat de OCMW's getrouw aan deze verplichting hebben voldaan.

Ter gelegenheid van andere vragen die de Vlaamse volksvertegenwoordiger over hetzelfde onderwerp stelde, deelde ik al mee dat de OCMW's over een maatsoftwarepakket beschikken dat hen in staat stelt op een gebruiksvriendelijke wijze aan de registratieverplichting te voldoen.

De overgangperiode – van manuele naar geïnformatiseerde registratie – stelde voor een aantal OCMW's technische problemen, die door hun softwareleverancier moesten worden opgelost.

Dankzij die registratie zullen alle OCMW's onmiddellijk en op een autonome wijze over hun eigen gegevens kunnen beschikken en er beleidsrelevante conclusies kunnen uit trekken. Het is dus duidelijk dat hier niet zozeer sprake is van een registratieverplichting, maar veeleer van een mogelijkheid die de OCMW's wordt geboden om de informatie over cliënteel en hulpverlening op een zinvolle wijze te gebruiken voor de eigen beleidsvoorbereiding.

Ik verwacht dan ook dat alle OCMW's voor het dienstjaar 1996 hun registratiegegevens op diskette aan mijn administratie zullen toezenden.

Vraag nr. 52
van 22 oktober 1996
van de heer DOMINIEK LOOTENS-STAEL

Theater Stekelbees – Cultureel ambassadeurschap en deontologie

In het blad Victoria, een uitgave van de VZW Theater Stekelbees, staat op de eerste pagina van het nummer van september-december 1996 het volgende :

"Wij drukken onze bezorgdheid uit over elke vorm van apartheid die gelijk welk volksdeel van gelijk welk andere [sic] volksdeel om electorale of andere politieke of religieuze redenen denkt te moeten scheiden.

Sedert geruime tijd is in België een hechte band ontstaan tussen de belangrijkste Nederlands- en Franstalige theaters en theatermakers.

Toch staan de politieke formuleringen in verband met de Vlaamse identiteit in een averechtse verhouding tot de grensdoorbrekende mentaliteit waarmee kunstenaars denken. Onder geen enkel beding mag artistieke vrijheid door enige vorm van separatisme worden beneveld.

Victoria is Cultureel Ambassadeur van Vlaanderen"

Uit dit fragment blijkt een totaal onbegrip en misprijzen voor de ontvoogding van het Vlaamse volk.

1. Acht de minister het opportuun dat een organisatie die de titel Cultureel Ambassadeur van Vlaanderen draagt zich op dergelijke denigre-

rende wijze over de ontvoogdingsstrijd van Vlaanderen uitlaat ?

2. Vereist het dragen van de titel Cultureel Ambassadeur van Vlaanderen niet een minimum aan loyaleiteit en begrip voor de ontvoogding van Vlaanderen ? Bestaat er terzake niet een zekere deontologie bij het uitreiken van deze titel ? Zo neen, heeft de minister reeds een initiatief genomen om een dergelijke deontologie op te stellen en bindend te maken voor al wie die titel mag dragen ?
3. Acht de minister het verantwoord dat bovengenoemd gezelschap nog verder misbruik zou kunnen maken van zijn titel van Cultureel Ambassadeur ? Zo neen, wat heeft de minister ondernomen om dit in de toekomst te verhinderen ?
4. Hoeveel subsidies krijgt dit theatergezelschap ?

Antwoord

Een Cultureel Ambassadeur van Vlaanderen is houder van een titel die door de Vlaamse regering wordt toegekend aan kunstenaars, instellingen en kunstcreaties die een kwaliteitsvolle culturele uitstraling hebben of kunnen hebben in binnen- en buitenland, waardoor de culturele uitstraling van Vlaanderen in het buitenland kan worden verstrekt. Tevens kan de titel worden toegekend aan projecten die de historische rol van Vlaanderen als brug tussen culturen onderstrepen.

De jury houdt bij haar beoordeling van de kandidaturen en projecten rekening met drie basiselementen :

- de culturele referentie van de kandidaat - ambassadeur,
- de internationale uitstraling van de ambassadeur,
- de herkenbaarheid van de ambassadeur als Vlaams kunstenaar of initiatief.

Deze drie basiselementen zijn essentieel bij het bepalen van de scores.

De beoordeling van de jury over "Victoria" luidde als volgt :

" Victoria creëerde, binnen de Vlaamse context, een ruimte om jonge mensen op een specifieke manier te laten omgaan met podiumkunsten. De jury waardeert de wijze waarop een pedagogisch programma wordt gecombineerd met een festival

en met optredens in het buitenland. De jury vindt dit project vernieuwend en veelbelovend en acht derhalve de titel van Cultureel Ambassadeur verantwoord. "

De titel houdt tevens in dat de betrokkenen ook Cultureel Ambassadeur *voor* Vlaanderen zijn, doordat zij bijdragen tot een sterker kwalitatief beeld van Vlaanderen in Europa en in de wereld en op deze wijze heel concreet werken aan de bevordering van de culturele verscheidenheid in Europa. De titel is de bekroning van inspanningen en realisaties vanuit het werkveld. De houder van de titel maakt op geen enkel ogenblik deel uit van de overheid. De bezorgdheid van Victoria voor vormen van apartheid of onderdrukking is ook die van de Vlaamse regering, en deze stelling doet volgens mij op geen enkel ogenblik afbreuk aan de realisatie van de Vlaamse ontvoogdingsstrijd waarin verdraagzaamheid en erkenning van culturele identiteit een cruciale rol spelen.

Ik acht het dan ook niet opportuun om de houders van de titel van Cultureel Ambassadeur een of andere deontologie inzake hun houding tot de politieke overheid op te leggen. Ik meen dat kunstenaars een zo groot mogelijke artistieke vrijheid moeten behouden, zelfs als zij in hun werkzaamheden de samenleving en/of de overheden op een eigenzinnige, kritische wijze benaderen.

Victoria kreeg de titel van Cultureel Ambassadeur van Vlaanderen voor de realisatie van de reisvoorstellingen in Frankrijk, Nederland, Duitsland, Zwitserland, Oostenrijk, Quebec en voor prospectie en organisatie van het Victoria- en Time Festival en wordt gesubsidieerd voor 1.500.000 frank. In 1996 ontvangt Victoria, in het kader van het podiumkunstendecreet, een structurele subsidie van 20.000.000 frank.

De subsidiëring van Victoria gebeurde op advies van de bevoegde commissies : de Raad voor Nederlandstalige Dramatische Kunst en de jury Cultureel Ambassadeurs 1996.

Vraag nr. 54 van 28 oktober 1996 van de heer MARINO KEULEN

Litteraire lezingen – Subsidiëring

In het Jaarverslag 1995 van de ombudsman van de Vlaamse Gemeenschap wordt in het deel "departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur" de

problematiek van de reglementering van de literaire lezingen aangekaart.

Wanneer een scheppend kunstenaar een aanvraag tot subsidiëring indient en aan alle gestelde criteria voldoet, is het mogelijk dat de subsidie zal worden geweigerd om budgettaire redenen. Bovendien doet de situatie zich voor dat een aanvraag die oorspronkelijk werd geweigerd, enkele maanden later toch in aanmerking komt voor subsidiëring. Het spreekt voor zich dat deze situatie leidt tot een grote rechtsonzekerheid voor de betrokkenen.

Daarnaast leidt de huidige procedure, die trouwens niet bij een of ander besluit werd vastgesteld, tot ongelijke kansen, die worden bepaald op basis van het tijdstip waarop men een subsidieerbaar initiatief wenst te organiseren. Dit leidt tot negatieve gevolgen wat de spreiding van de lezingen betreft over het betrokken begrotingsjaar.

Omdat men pas ten vroegste drie maanden vóór de lezing een aanvraag mag indienen en de kredieten de laatste jaren almaar vroeger op het jaar opgebruikt blijken te zijn, worden er bijgevolg hoe langer hoe meer lezingen georganiseerd tijdens het voorjaar om toch maar een toelage te kunnen krijgen.

Na het verzoek van de ombudsdienst om het huidige systeem te herzien, werden er op voorstel van de administratie voor 1996 wijzigingen door de minister goedgekeurd om tegemoet te komen aan de geschetste problematiek.

1. Welke wijzigingen werden goedgekeurd door de minister ?
2. Zijn deze wijzigingen reeds van kracht voor 1996 ?
3. Zijn er initiatieven genomen om de subsidiëring te reglementeren bij besluit ?
4. Werd er reeds een procedure uitgewerkt die resulteert in een objectieve toekenning van de subsidies ?
5. Wordt de maximumtermijn voor het aanvragen van de subsidie (drie maanden vóór de lezing) afgeschaft ?

Antwoord

De administratie is onmiddellijk ingegaan op de opmerkingen van de ombudsman verwoord in zijn Jaarverslag 1995. Ik heb het hernieuwde reglement

voor de lezingen destijds goedgekeurd op 8 december 1995, zodat het ingevoerd kon worden per 1 januari 1996.

1. De wijzigingen die werden aangebracht zijn :
 - de maximale aanvraagtermijn van 3 maanden werd afgeschaft, zodat alle aanvragen bij het begin van het jaar kunnen gebeuren ;
 - het maximumaantal subsidieerbare lezingen per auteur per jaar wordt teruggebracht van 20 tot 15 – met de mogelijkheid van 5 extra lezingen tijdens de Jeugdboekenweek (in plaats van 10) – waarmee een betere "spreiding" over de auteurs wordt beoogd : bedoeling is de veel gevraagde "school-auteurs", die met de Jeugdboekenweek massaal lezingen houden, te beperken en andere auteurs, vooral gevraagd door culturele organisaties gespreid over het ganse jaar, beter aan bod te laten komen.
2. De wijzigingen werden ingevoerd met ingang van 1 januari 1996 (alle auteurs werden aangeschreven in december 1995).
3. en 4. Wat de rechtszekerheid en het gelijkheidsbeginsel betreft : Elke auteur die voldoet aan de (objectieve) criteria wordt hierover aangeschreven en kan de subsidie van 5.000 frank krijgen, voorzover het gaat over een literaire lezing (a), het maximum aantal niet wordt overschreden (b) en er nog geld beschikbaar is (c).

Dit gebeurt nu op basis van een gepubliceerd, door de minister goedgekeurd reglement en het bedrag dat jaarlijks wordt ingeschreven in de algemene uitgavenbegroting. Een besluit van de Vlaamse regering zou hieraan weinig kunnen veranderen, tenzij dit ook zou betekenen dat de budgettaire beperkingen worden opgeheven..., doch dit is niet realistisch.

Juridisch gezien gaat het hier trouwens niet om een subsidie, maar om een tussenkomst vanwege de Vlaamse Gemeenschap op basis van een schuldvordering voor het houden van een lezing. Kort samengevat is de *procedure* namelijk als volgt : voor een geplande lezing waarvoor reeds een overeenkomst bestaat tussen organisator en auteur, wordt door de organisator een aanvraag ingediend voor een bijdrage in het honorarium van de auteur. De organisator ontvangt vervolgens een ontvangstmelding en een blanco schuldvordering. Na ontvangst van deze door de auteur ondertekende schuldvorde-

ring wordt het (belastbare) honorarium uitbetaald aan de auteur.

Gelet op het grote aantal te betalen vergoedingen – circa 2.300 betalingen – zou een andere regeling aan de hand van subsidiebesluiten de hoeveelheid werk ontzettend doen toenemen en met de huidige personeelsinput (1 fulltime) onmogelijk zijn.

5. De maximumtermijn is afgeschaft.

Ik kan nog meedelen dat er in dit jaar (nog) geen enkele lezing werd geweigerd om budgettaire redenen. Ik ben dan ook verheugd te moeten vaststellen dat het hernieuwde reglement volledig tegemoet komt aan de verwachtingen. Voor 1997 wordt het budget verder verhoogd van 10,9 tot 11,1 miljoen.

Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger het reglement zoals het wordt gepubliceerd in de nieuwe " Lijst lezingen Scheppen- de Kunstenaars " (verwachte verschijningsdatum : eind november 1996). Hierin wordt gewezen op de mogelijkheid van subsidiëring *binnen de perken van de beschikbare kredieten* (nu moet gezegd dat dit reeds voldoende bekend is bij auteurs en organisatoren...).

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

**Vraag nr. 61
van 4 november 1996
van mevrouw PATRICIA CEYSENS**

Niet-gereguleerde subsidies Welzijn – Overzicht

De administratie Gezin en Maatschappelijk Welzijn van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap heeft op haar begroting 1996 kredieten uitgetrokken voor de subsidiëring van projecten in de welzijnszorg die een vernieuwend en/of experimenteel karakter hebben met betrekking tot thematiek, methodiek of doelgroep.

1. Welke projecten werden in het kader van de niet-gereguleerde subsidies voor het jaar 1996 goedgekeurd ?
2. Wie zijn de promotoren van de goedgekeurde projecten ?

3. Volgens welke criteria werden de projecten geëvalueerd en goedgekeurd ?

4. Komen deze projecten ook voor het jaar 1996 in aanmerking voor niet-gereguleerde subsidiëring ?

Antwoord

1. Voor het begrotingsjaar 1996 heb ik een aantal projecten goedgekeurd binnen het algemeen welzijnswerk, de ouderenzorg en de integratie van de minderheden.

Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger de respectieve overzichten van de welzijnsorganisaties waaraan ik besloten heb een niet-gereguleerde subsidie te verlenen. Hierin wordt telkens ook aangegeven om welke projecten en bedragen het gaat.

Ik wens er wel op te wijzen dat het nog maar een principiële goedkeuring van mijnentwege betreft, uitgezonderd voor de projecten beneden de 100.000 frank, waarvoor ik de ministeriële besluiten terzake reeds heb ondertekend. Voor de subsidies groter dan 100.000 frank dient immers eerst het gunstig advies van de Inspectie van Financiën te worden verkregen. Voor de subsidies groter dan 250.000 frank moet daarenboven ook nog de Vlaamse minister bevoegd voor begroting haar begrotingsakkoord geven. De definitieve lijst zal later worden bezorgd.

2. Niet-gereguleerde subsidies zijn bedoeld om experimenten te ondersteunen met een vernieuwend karakter die beantwoorden aan vastgestelde noden, behoeften en problematieken en die vooralsnog niet worden opgenomen door de regulier gesubsidieerde sector.

Er bestaan in feite geen expliciete criteria voor het al dan niet toekennen van deze subsidies. Er werden intern dan ook een aantal criteria vooropgesteld, op basis waarvan ik sommige aanvragen *niet positief* heb gehonoreerd, met name :

- infrastructuurwerken ;
- initiatief behorend tot het normale takenpakket/werking van de organisatie ;
- initiatief behorend tot een andere departementale en/of administratieve bevoegdheid ;

- initiatief ingediend door een autonome vrijwilligersorganisatie die als zodanig is erkend en in dit kader reeds wordt gesubsidieerd ;
- initiatief ingediend door een organisatie beschikkend over voldoende eigen financiële middelen ;
- te hoge personeelkosten in verhouding tot de meerwaarde van het project ;
- initiatief ingediend door een zelfhulpgroep ;
- initiatief behorend tot de opdrachten van de regulier gesubsidieerde welzijnsorganisaties ;
- mogelijkheid tot alternatieve financiering ; dubbele financiering.

Wat specifiek de projecten in het kader van de integratie van minderheden betreft, werden volgende positieve criteria gehanteerd :

- aanvraag passend in de gestelde prioriteiten, met name projecten in verband met onthaal en projecten die een inclusief beleid kunnen stimuleren ;
 - aanvraag passend in het strategisch plan minderhedenbeleid of een ander strategisch plan ; continuïteit met de vorige jaren ;
 - analogie met vergelijkbare projecten.
3. Wat haar laatste vraag betreft, kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger meedelen dat voormelde projecten niet automatisch opnieuw in aanmerking komen voor een niet-gereguleerde subsidie in 1997. De betrokken organisaties moeten opnieuw een aanvraag terzake indienen.
Via een omzendbrief zal ik de mogelijkheid daartoe bekendmaken en de te volgen procedures nader toelichten.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen — red.).

Vraag nr. 62
van 5 november 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlaamse gemeenschapscentra Brussel – Afwerking

Vorig jaar toonde de Vlaamse regering zich ontstemd omdat de Vlaamse leden van de Brusselse regering geld dat was bestemd voor de Vlaamse

Gemeenschapscommissie (VGC) naar het Brussels Gewest hadden laten vloeien door het niet opnemen van trekkingsrechten.

Naast een oproep aan de Brusselse Vlamingen om in 1997 niet in herhaling te vallen, wenste de Vlaamse regering de formele belofte dat de drie gemeenschapscentra Op-Weule, Everna en Markten zouden worden afgewerkt.

Kan de minister mij meedelen of die belofte destijds werd aangegaan en in hoeverre zij in dat geval werd verwezenlijkt ?

Antwoord

De Vlaamse Gemeenschapscentra in Brussel werden bij decreet van 1 juni 1994 overgedragen naar de Vlaamse Gemeenschapscommissie en behoren vanaf 1996 niet meer tot de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap.

Ik verwijs naar mijn uitgebreid antwoord terzake naar aanleiding van de schriftelijke parlementaire vraag nr. 34 van de heer Kris Van Dijck (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 3 van 17 november 1995, blz. 156 – red.*).

Op 8 november 1995 deelde Jos Chabert, collegelid van de VGC, mij schriftelijk mee dat hij aan het college van de VGC zou voorstellen om deze afwerkingen te financieren in het kader van de VGC-begroting.

Bij navraag blijkt dat dit ook gebeurt en verloopt volgens bouwkalender. Concreet betekent dit onder andere dat de ingebruikname van Everna nog dit jaar mag worden verwacht.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 14
van 1 oktober 1996
van mevrouw PATRICIA CEYSENS

Vlaamse openbare instellingen – Beheersinstanties

Graag kreeg ik over elke Vlaamse openbare instelling die onder de bevoegdheid van de Vlaamse regering ressorteert de volgende inlichtingen.

1. Hoeveel personen zetelen, naast de voorzitter, in de verschillende beheersinstanties ?
2. Wat is het geslacht van de voorzitter, de ondervoorzitter(s) en hoeveel mannelijke en vrouwelijke leden zijn er ?
3. Wat is de leeftijd van de voorzitter, de ondervoorzitter(s) en hoeveel leden zijn er ouder dan 65 jaar ?
4. Hoeveel van de leden zijn tevens lid van de wetgevende kamers (Senaat, Kamer van Volksvertegenwoordigers of Vlaams Parlement) ?
5. Hoe dikwijls zijn in het jaar 1995 en in de eerste helft van 1996 de beheersinstanties samengekomen ?
6. Worden aan de voorzitter van de raad van bestuur de forfaitaire jaarlijkse toelage en presentiegeld toegekend zoals respectievelijk bepaald is in artikel 6 en 9 van het besluit van de Vlaamse regering van 27 januari 1988 of wordt er een afwijking toegepast zoals bepaald in artikel 16 van hetzelfde besluit ? In bevestigend geval zou ik het juiste bedrag van de toelagen willen kennen en de motivering.
7. Hoe dikwijls werd in 1995 en in de eerste helft van 1996, bij toepassing van artikel 8 van het hiervoor genoemd besluit, aan de ondervoorzitter of een lid een dubbel presentiegeld toegekend ?
8. Krijgen de voorzitter of de leden naast de vergoedingen die in het besluit zijn opgenomen andere voordelen ? Beschikken zij bijvoorbeeld over een wagen van de instelling, een chauffeur, een secretaresse, ... ? Zo ja, zijn die personeelsleden vastbenoemde personeelsleden van de instelling ? Zo nee, onder welk statuut ressorteren zij ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Gecoördineerd antwoord

Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger het antwoord dat mij door de Vlaamse ministers werd verstrekt m.b.t. de Vlaamse openbare

instellingen die onder hun bevoegdheid ressorteren.

Wat de Vlaamse minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke-Kansenbeleid betreft, kan ik meedelen dat er geen enkele Vlaamse openbare instelling tot haar bevoegdheid behoort.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen – red.)

Vraag nr. 17 van 2 oktober 1996 van mevrouw VERA DUA

Eurosense-contract – Europese bezwaren

In de krant *Le Soir* verscheen in de loop van de maand augustus het bericht dat de Europese Commissie België veroordeeld heeft wegens inbreuk op de regels inzake openbare aanbestedingen.

Het gaat hier meer bepaald om de Vlaamse regering, die een onderhands contract heeft toegekend betreffende luchtfotografische opnames van de kust, en dit niettegenstaande het ging om een bedrag hoger dan 200.000 frank, waarvoor een openbare aanbesteding met publicatie in het officieel berichtenblad vereist is.

De Commissie dreigt stappen te zetten bij het Europees Hof van Justitie.

1. Op welk contract heeft deze veroordeling door de Europese Commissie betrekking, wat is de kostprijs van de opdracht en aan welke firma werd de opdracht onderhands toegekend ?
2. Wat is de precieze inhoud van de veroordeling ?
3. Welk gevolg zal door de Vlaamse regering worden gegeven aan deze veroordeling ?

Antwoord

De opdracht waarnaar de Vlaamse volksvertegenwoordiger in haar vraag verwijst heeft betrekking op de bijakte nr.2 tussen het Vlaams Gewest en de NV Eurosense Belfotop bij de onderhandse overeenkomst van augustus 1989 voor de "uitvoering van aeroteledectische waarnemingen langs de Belgische kust."

De kostprijs van deze opdracht, toegewezen aan de NV Eurosense Belfotop, bedraagt 666.000.000 frank (inclusief BTW 21 %, exclusief herzieningen) gespreid over 9 jaar.

Ik heb geen weet van een eventuele veroordeling. De laatst mij bekende evolutie in dit dossier dateert van het begin van dit jaar. De Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening heeft toen schriftelijk geantwoord op de klacht van de Europese Commissie op de toewijzing van de overheidsopdracht. Deze klacht was door commissaris Mario Monti overgemaakt aan de minister van Buitenlandse Zaken. De minister van Openbare Werken heeft mij over zijn antwoord ingelicht. Het antwoord werd via de minister van Buitenlandse Zaken overgemaakt aan de Europese Commissie.

De Vlaamse regering zal haar verdere standpunt bepalen na kennisname van de beslissing van de Europese Commissie.

Vraag nr. 20
van 3 oktober 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Telenet Vlaanderen – Gevolgen federale beslissingen

Ingevolge een koninklijk besluit van de federale regering zal Belgacom met ingang van 1 januari 1998 het monopolie op de levering van universele telecommunicatiediensten aan de gebruikers verliezen.

Tegelijkertijd betekent zulks ook dat elke concurrent van Belgacom voor de levering van een "universele dienst" het hele Belgische grondgebied zal moeten bestrijken, en dus niet beperkt kan blijven tot een gedeelte ervan.

Wat zijn de gevolgen voor de geplande activiteiten van Telenet, een initiatief inzake telecommunicatie waarvan de Vlaamse regering het voortouw heeft genomen en dat in de loop van 1997 operationeel moet zijn ?

Kunnen de recente beslissingen van de federale regering de realisatie van Telenet hinderen door het opleggen van de verplichting om voor de dienstverlening inzake telecommunicatie het ganse Belgische grondgebied te bestrijken ?

Welke invloed hebben de federale beslissingen op het Vlaamse beleid inzake telecommunicatie ?

Antwoord

Vanaf 1 juli 1996 zijn alle beperkingen op het gebruik van de zogenaamde alternatieve infrastructuur zoals kabelnetwerken opgeheven. De kabelnetwerken worden opengesteld voor niet-gereserveerde diensten zoals datadiensten, huurlijnen en proefprojecten. Vanaf 1 januari 1998 volgt dan de volledige liberalisering van de infrastructuur en de spraaktelefonie. Belgacom verliest met andere woorden haar monopolie om spraaktelefonie aan te bieden. Het monopolie voor de levering van andere telecommunicatiediensten zoals mobiele telefonie en datadiensten, is reeds vroeger opgegeven.

Het klopt evenwel niet dat elke concurrent van Belgacom voor de levering van een "universele dienst" het hele Belgische grondgebied zal moeten bestrijken. Volgens de Europese en ook de federale wetgeving is het voldoende dat één operator de universele dienstverlening verzekert. Andere operatoren (van spraaktelefonie) hoeven dus niet deze universele dienstverlening te verzekeren. Zij moeten dan wel ter compensatie bijdragen aan het fonds voor universele dienstverlening. De operator die de universele dienstverlening verzekert, kan uit dit fonds putten ter compensatie van de lasten en verplichtingen die samenhangen met de universele dienstverlening van spraaktelefonie. Het koninklijk besluit voorziet in de oprichting van een dergelijk fonds voor universele dienstverlening.

De geplande activiteiten van Telenet Vlaanderen die in de loop van 1997 operationeel zullen zijn, betreffen een aantal datadiensten en proefprojecten. Aangezien beide activiteiten sinds 1 juli 1996 geliberaliseerd zijn, kan Telenet Vlaanderen, na de aanvraag van de nodige vergunningen bij het Belgisch Instituut voor Post en Telecommunicatie, deze activiteiten zonder enige beperking ontplooiën. Vanaf 1 januari 1998 kan Telenet Vlaanderen spraaktelefonie aanbieden via haar kabelinfrastructuur. Vanaf dat moment is Telenet Vlaanderen bereid om tot het fonds voor universele dienstverlening bij te dragen, overeenkomstig de Europese regelgeving op dit vlak.

Voor een meer uitgebreide uiteenzetting over de inhoud en de financiering van de universele dienstverlening verwijs ik naar de standpuntbepaling van de Vlaamse regering aangaande de universele dienstverlening in de telecommunicatiesector, waarvan kopie als bijlage.

Bijlage

Persmededeling van de Vlaamse regering
Vergadering van 16 juli 1996

Vlaamse regering bepaalt haar standpunt inzake universele dienstverlening in de telecommunicatie

Op voorstel van minister-president Luc Van den Brande heeft de Vlaamse regering vandaag haar standpunt bepaald over de manier waarop universele dienstverlening in de telecommunicatie in Vlaanderen georganiseerd zou moeten worden om ze zo efficiënt mogelijk te maken voor iedereen. De universele dienstverlening is immers een belangrijk element om een gelijkwaardige behandeling van iedereen op telecommunicatiegebied te verzekeren. Het is een instrument dat mee kan instaan voor het vermijden van de duale informatiemaatschappij. Meer concreet geeft de Vlaamse regering een antwoord op de vragen : Welke diensten moeten worden opgenomen in het pakket van de universele dienstverlening ? Wie moet de universele dienstverlening verzorgen ? En wie moet betalen voor de universele dienstverlening en vanaf wanneer ?

Universele dienstverlening is een welbepaald minimumpakket van telecommunicatiediensten van een bepaalde kwaliteit, dat voor alle gebruikers, ongeacht de geografische locatie, beschikbaar is voor een in het licht van de specifieke nationale omstandigheden betaalbare prijs. Dit houdt in dat iedereen recht heeft op een telefoonaansluiting waarop telefonie, telefax en modem bruikbaar zijn. De praktijk is echter dat met de telefoonaansluiting eveneens nog een groot aantal andere diensten beschikbaar worden voor de consument (bijvoorbeeld Internet).

Naast de basisprincipes van universele dienstverlening die door de Europese Commissie zijn onderschreven, legt de Vlaamse regering ook bijzondere nadruk op het aspect "duurzame beschikbaarheid van de telecommunicatiediensten".

De Vlaamse regering ziet de universele dienstverlening als een evolutief begrip dat bovenop de Europese minimumnormen aangepast kan worden aan de sociale en maatschappelijke noden van Vlaanderen door de Vlaamse overheid. Speciale maatregelen voor bibliotheken, scholen en andere openbare instellingen vallen immers onder de bevoegdheid van de Vlaamse overheid. Indien de nood tot uitbreiding zich voordoet, zal de Vlaamse regering onderzoeken welke de beste financieringsmethode van een nieuwe dienstverlening is.

Er dient een fonds voor universele dienstverlening opgericht te worden waartoe bijgedragen wordt door openbare telecommunicatienetwerken en organisaties die algemeen beschikbare telefoon-diensten exploiteren.

Om de meest efficiënte vorm van universele dienstverlening te verzekeren, moet het mogelijk gemaakt worden dat alle telefoonoperatoren de kans krijgen om universele dienstverlening aan te bieden. De toewijzing kan gebeuren op basis van concurrentie.

De financiering van de universele dienstverlening mag slechts ingaan op het ogenblik dat concurrenten voor telefoniediensten daadwerkelijk de markt betreden.

Vraag nr. 29 van 7 oktober 1996 van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Europees Bureau voor Taalminderheden – Contacten

"The European Bureau for lesser used languages" is een onafhankelijke instelling met als doel kleinere autochtone talen die binnen de Europese Unie worden gesproken, te bestendigen en te bevorderen. Er is een vestiging in Ierland en een in België. Zij werkt eng samen met de Europese Commissie, het Europees Parlement, de Raad van Europa, enzovoort. Zij wordt met toelagen gesteund door de Europese Commissie, de provincie Friesland en de "Rat der Deutschsprachigen Gemeinschaft" van België. Onderdak voor een informatiecentrum verschaft de "Communauté Française" van België.

De Vlaamse Gemeenschap schijnt terzake niet mee te spelen. Is dat gewild, of zoekt deze instelling geen contact met Vlaanderen, dat minstens op een plaats, namelijk in Frans-Vlaanderen, een "lesser used language" bezit waarvoor het verantwoordelijk wil zijn.

Indien de niet-betoelaging het gevolg is geweest van een beslissing, wat waren daarvoor de motieven ?

Antwoord

Het Europees Bureau voor Taalminderheden overkoepelt de 12 comités die in 12 van de 15 lidstaten van de Europese Unie de belangen van de taalminderheden in de eigen lidstaat behartigen. Het

Bureau verdedigt hun belangen naar de Europese instellingen, de lidstaten, de regio's en de lokale overheden toe.

Zoals er een Belgisch comité bestaat dat de belangen van de Romaanse en Duitse talen in België behartigt, is er een apart comité in Frankrijk dat opkomt voor de eigen belangen van de taalminderheden in Frankrijk, waaronder het Nederlands.

Het Europees Bureau voor Taalminderheden heeft zich tot nu toe nog niet gericht tot de Vlaamse overheid.

Afgezien van dit feit kan ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger meedelen dat de Vlaamse overheid het Nederlands dat in Vlaanderen, Nederland en Frankrijk wordt gesproken, niet als een minderheidstaal beschouwt, maar als een middelgrote Europese taal.

Wel kan ik meedelen dat de Vlaamse regering in haar beleidsbrief "Vlaanderen Internationaal 1995-1999" en haar Actieplan voor 1996 heeft gesteld dat de bevordering van het Nederlands in de regio Nord-Pas de Calais voor haar prioritair blijft. De Vlaamse regering geeft hieraan gevolg door het ondersteunen van verscheidene initiatieven inzake het onderwijs van Nederlands in Frans-Vlaanderen die samen met de Franse overheden zijn opgezet.

Vraag nr. 31
van 7 oktober 1996
van mevrouw BRIGITTE GROUWELS

Brussel – Samenwerking

In zijn discussienota voor een verdere staatshervorming van 29 februari jongstleden, wees de minister-president op de bijzondere plaats die Brussel, als hoofdstad van Vlaanderen en van de Franse Gemeenschap en als een eigen hoofdstedelijk gewest, inneemt in de Belgische staatsstructuur. Enerzijds pleitte de minister-president voor een grotere Vlaamse inbreng in de uitbouw en bevordering van de internationale rol en hoofdstedelijke functie van Brussel. Anderzijds wees hij ook op het gemeenschappelijk belang dat beide gemeenschappen hebben bij de financiële, institutionele, sociologische, demografische en urbanistische uitdagingen waarmee Brussel wordt geconfronteerd.

In juli van dit jaar bevestigde de minister-president dat een algemeen samenwerkingsakkoord met de Franse Gemeenschap onmogelijk is zolang deze laatste op het grondgebied van Vlaanderen blijft

optreden, maar dat samenwerking rond concrete projecten wel mogelijk is.

1. Rond welke concrete projecten bestaan er momenteel samenwerkingsverbanden tussen Vlaanderen en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, en tussen Vlaanderen en de Franse Gemeenschap met betrekking tot Brussel ?

Wat is het karakter van deze samenwerkingsverbanden ?

2. Welke zijn de concrete projecten of beleidsmateries die betrekking hebben op Brussel waar rond de Vlaamse regering in de nabije toekomst een verdere samenwerking met het Brussels Hoofdstedelijk Gewest of met de Franse Gemeenschap wenst uit te bouwen ?

Antwoord

Vlaanderen heeft nog geen globaal samenwerkingsakkoord afgesloten met het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de Franse Gemeenschap.

Niettemin bestaan er heel wat concrete samenwerkingsverbanden die ook in de toekomst worden voortgezet.

Hierna vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger een overzicht van de bilaterale samenwerking tussen Vlaanderen en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, en tussen Vlaanderen en de Franse Gemeenschap.

Ten slotte wordt even ingegaan op de praktische en structurele samenwerking die op ambtelijk vlak relatief veelvuldig plaatsvindt.

Op te merken valt dat er daarnaast nog heel wat multilaterale samenwerking is tussen de gewesten en tussen de gemeenschappen.

1. Samenwerking op het vlak van gewestmateries

- Protocol tussen het Vlaams Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 3 oktober 1990 betreffende de huisvesting van ministeriële kabinetten van de Vlaamse regering op het Martelaarsplein (Belgisch Staatsblad 20 oktober 1990)
- Overeenkomst tussen de Vlaamse regering en de Brusselse hoofdstedelijke regering van 12 december 1990 inzake de realisatie van de noodzakelijke infrastructuur voor waterzui-

vering en verdeling van de kosten der werken voor sanering van de bekkens van de Zenne en de Woluwe in de Brusselse zone, met inbegrip van de werkings- en slibbehandelingskosten.

- Samenwerkingsakkoord tussen het Vlaams Gewest en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 17 december 1991 betreffende het beheer en de exploitatie van het kanaal Brussel-Rupel (BS 7 februari 1992)
- Overeenkomst tussen de Vlaamse Gemeenschap en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest van 30 juli 1992 met betrekking tot mededelingen van de Nederlandstalige leden van de Brusselse hoofdstedelijke regering op de BRTN
- Twee samenwerkingsakkoorden tussen de gewesten van 17 juni 1991 in verband met het geregeld vervoer van en naar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (BS 31 oktober 91) en inzake de grensoverschrijdende wegen (BS 9 januari 1992)
- Samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest tot oprichting van het Brussels Nederlandstalig Comité voor Tewerkstelling en Opleiding en het samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse regering en de Brusselse hoofdstedelijke regering in verband met de toepassing van het werkervaringsplan in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest door de Vlaamse regering goedgekeurd op 30 april 1996. Beide akkoorden werden evenwel nog niet gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad

2. Samenwerking op het vlak van gemeenschapsmateries

- Samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap en de Franse Gemeenschap betreffende de tenlastelegging van de kosten van de opvang en van de sociale en professionele integratie van personen met een handicap, op 8 december 1993 goedgekeurd door de Vlaamse regering
- Samenwerkingsakkoord tussen de gemeenschappen en Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en Brussel-Hoofdstad van 20 december 1989 betreffende de oprichting, samenstelling en werking van de Intergemeenschapscommissie voor de Filmkeuring.

Tevens wil ik erop wijzen dat in uitvoering van de Brussel-wet de minister bevoegd voor Brusselse Aangelegenheden met raadgevende stem deel uitmaakt van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie.

De minister maakt van deze bevoegdheid vooral gebruik om van nabij de bespreking van de driemaandelijke rapporten over de toepassing van de taalwetten in bicommunautaire instellingen op te volgen.

In afspraak met mezelf en de functioneel bevoegde ministers, zal de minister bevoegd voor Brusselse Aangelegenheden overleg plegen met haar Brusselse collega in de Franse Gemeenschapscommissie over mogelijke vormen van bicommunautaire samenwerking op cultureel en sociaal gebied.

3. Praktische en structurele samenwerking

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat heel wat ambtelijke samenwerking op ad hoc-basis plaatsvindt naar aanleiding van specifieke en praktische aangelegenheden.

Hierna volgen een paar voorbeelden.

Op het terrein van *landbouw* is er praktische samenwerking inzake de dossiers van het Landbouw Investeringsfonds. Deze dossiers worden in Brussel betoelaagd overeenkomstig de Vlaamse reglementering en evaluatie. Meer algemeen wordt de Vlaamse administratie Land- en Tuinbouw geraadpleegd door de Brusselse collega's voor deskundige ondersteuning.

Vaak neemt die praktische samenwerking ook de vorm aan van meer structurele informatie-uitwisseling en beleidsafstemming.

Wat *werkgelegenheid en beroepsopleiding* betreft, zijn er afspraken gemaakt tussen Vlaanderen en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest in het kader van doelstelling 3 van het Europees Sociaal Fonds (ESF).

Ten eerste zijn er kruisparticipaties door de aanwezigheid van een waarnemer in de beide toezichtscomités en de mede daaruit voortvloeiende uitwisseling van ervaring en bijdrage tot elkaars beleidsontwikkeling.

Ten tweede worden gesprekken gevoerd met het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die moeten leiden tot echte samenwerking op het vlak van het ESF, met name door afstemming van de beleidsaanpak van beide zijden m.b.t. de trajectbegeleiding.

De juridische bevoegdheidsgrens tussen gemeenschappen en gewest vergt de nodige samenwerking om tot een geïntegreerde beleidsaanpak te komen.

Als besluit wens ik nog te wijzen op de financiële ondersteuning van de minister bevoegd voor Brusselse Aangelegenheden en de minister bevoegd voor Cultuur aan het *bicultureel project "het KunstenfestivaldesArts"*.

Niettegenstaande dit project niet is gestoeld op een structureel samenwerkingsverband tussen beide gemeenschappen, kan niet worden ontkend dat het festival vanuit de typisch Brusselse situatie een gemeenschapoverschrijdende werking wenst te ontplooiën via onderhandelingen met alle instellingen die de diverse gemeenschappen en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest vertegenwoordigen. Aan de diverse overheden wordt – elk vanuit de eigen autonome opstelling en identiteit – om samenwerking en participatie verzocht.

Op het vlak van *onderwijs* bestaat tussen de beide gemeenschappen een consensus dat de rol van Brussel als Europese hoofdstad aanleiding moet zijn om de Europese eenmaking ernstig te nemen. Zo werd reeds een afspraak gemaakt tussen de beide gemeenschappen over de gemeenschappelijke toepassing van de Europese richtlijnen inzake academische en professionele erkenning en verder wordt door de betrokken administraties permanent overleg gepleegd over EU-kwesties.

De samenwerking tussen onderwijsinstellingen op het Brussels grondgebied wordt – conform de recente hervormingen van het hoger onderwijs in de Vlaamse Gemeenschap – overgelaten aan het autonome initiatief van de instellingen.

Ten slotte kan nog worden meegedeeld dat het departement Onderwijs medewerking plant aan het Statistisch Jaarboek Brussel.

Concrete projecten en beleidsmateries die in de nabije toekomst aan bod kunnen komen, worden binnen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap behandeld in de Gemengde Ambtelijke Commissie Brussel, die administratief wordt ondersteund door de cel "coördinatie Brussel" van het departement Coördinatie.

Vraag nr. 32
van 7 oktober 1996
van de heer FRANCIS VERMEIREN

Buitenlandse investeringen – Beleid

Grote internationale bedrijven blijken minder dan voorheen geneigd om nog in Vlaanderen te investeren. Dit blijkt uit een studie van Plant Location International, een dochter van het bekende advieskantoor Price Waterhouse.

Bij de oorzaken van deze tanende belangstelling voor Vlaanderen bij grote internationale investeerders worden vernoemd de zwakke rendabiliteit van het geïnvesteerde kapitaal, maar ook een totaal gebrek aan grote industrieterreinen en de toenemende complexiteit van onze milieuwetgeving. Verder scoort het openbaar vervoer slecht en wordt de verkeerssituatie met het dichtslippen van de verkeersstromen als negatief ervaren.

Onze hoge loonkosten en de fiscale en sociale wetgeving wegen ook zwaar door bij investeringskeuzen. In dit opzicht krijgen de streken in de omliggende landen, maar ook in Wallonië, een voorkeur op Vlaanderen.

De Dienst Investeren in Vlaanderen onderhandelt intussen met een aantal bedrijven.

Hoeveel buitenlandse bedrijven hebben zich de jongste twee jaar bereid getoond in Vlaanderen te investeren, en wat is het bedrag van de reeds aangegane investeringsbeslissingen ?

Welke maatregelen neemt de Vlaamse regering om de handicaps waaronder de Vlaamse economie te lijden heeft bij het aantrekken van investeerders te verhelpen ? Onze wetgeving inzake ruimtelijke ordening – met het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen – schrikt blijkbaar potentiële belangstellenden af, maar ook de Vlarem-wetgeving doet dat.

Heeft de Vlaamse regering, nu de werkloosheid verder blijft stijgen, sommige van haar standpunten op deze gebieden herzien om de aantrekkingskracht van Vlaanderen bij buitenlandse investeerders te verbeteren ?

Antwoord

Vooreerst wil ik de Vlaamse volksvertegenwoordiger erop wijzen dat de studie van Plant Location International waarnaar hij verwijst, geen objectief vergelijkend onderzoek naar de positie van Vlaanderen voor mobiele investeringsprojecten betreft, doch slechts een gevallenstudie gebaseerd op een aantal projecten waarin voormeld adviesbureau optrad.

De recente cijfers van de dienst met afzonderlijk beheer "Investeren in Vlaanderen" spreken tegen dat er een tanende belangstelling is voor Vlaanderen als investeringslocatie. Over de laatste 15 maanden hebben 44 buitenlandse bedrijven zich bereid getoond in Vlaanderen te investeren, voor een totaal van 17 miljard frank aangegane investeringsbeslissingen en een verwachte directe werkgelegenheids groei van meer dan 3.000 arbeidsplaatsen. Bovendien zijn er nog eens 26 projecten van buitenlandse kandidaat-investeerders waarvoor tijdens de volgende zes maanden een beslissing wordt verwacht. In totaal heeft de dienst op dit ogenblik een 240-tal investeringsdossiers in behandeling.

Hoewel Vlaanderen als investeringslocatie een hoogstaand kwalitatief product is en blijft, moet erover worden gewaakt dat het vergunningsbeleid inderdaad geen element van concurrentie wordt. Buitenlandse investeerders worden niet afgeschrikt door onze wetgeving inzake ruimtelijke ordening en leefmilieu. Zij aanvaarden die wetgeving, maar vragen transparantie en rechtszekerheid.

Ik constateer samen met de Vlaamse volksvertegenwoordiger dat andere regio's "soepeler" zijn in het verlenen van vergunningen. Wij moeten streven naar eenvoudige en eenvormige procedures voor die gevallen waarin de activiteit van het bedrijf in overeenstemming is met de bestemming van het gewestplan.

Anderzijds ben ik mij ervan bewust dat het aanbieden van gereedgemaakte bedrijfsterreinen met een grote oppervlakte aan buitenlandse kandidaat-investeerders, een belangrijke voorwaarde is voor hun locatiebeslissing. Behalve perifere gebieden zoals Ierland en de Midlands, hebben alle concurrerende regio's in Europa problemen om een rijkelijk aanbod aan bedrijfsterreinen te verzekeren. Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV) biedt op dit vlak een goed kader om strategisch per streek in Vlaanderen te bepalen waar lokale (tot 5 ha), regionale en specifieke bedrijfsterreinen kun-

nen worden ontwikkeld. Deze planologie kan enkel de efficiënte inzet van middelen (infrastructuur) versterken.

Ondertussen kunnen de huidige gewestplannen worden gewijzigd om onder meer de structurele noden inzake bedrijventerreinen op te lossen op basis van de principes van het RSV (gedeconcentreerde bundeling of gespreide concentratie in plaats van de huidige wildgroei).

De Vlaamse regering wil het aantrekken van buitenlandse investeerders niet bereiken door omvangrijke steunmaatregelen, maar door een consistente politiek van het benadrukken van de permanente strategische troeven waarover Vlaanderen beschikt, zoals met name het uitstekende opleidingsniveau, de strategische locatie en de uitstekende logistieke infrastructuur, de enorme productiviteit van de Vlaamse werknemers en de kennisintensieve Vlaamse economie.

Vraag nr. 35
van 8 oktober 1996
van de heer HERMAN SUYKERBUYK

Interreg-programma Euregio Scheldemond – Uitbreiding

Het projectvoorstel "Bevorderen van grensoverschrijdende acties Scheldemond" werd als Interreg-programma ingediend door de provincie Zeeland.

Doel van dit voorstel is een aantal kleinschalige pilootacties op te zetten, gericht op de grensbevolking.

In de toelichting is zelfs geschreven dat de kleine – en blijkbaar bestaande – pilootprojecten opgespoord moeten worden !

De gegeven voorbeelden van een via dit project gevoerd beleid zijn nuttig en bestaan in het ganse grensgebied.

Eenieder heeft het recht zelf initiatieven te nemen, maar dit project steunen lijkt mij nuttig voor heel het Vlaams-Nederlands grensgebied.

1. Heeft de Vlaamse regering stappen gedaan om dit project uit te breiden tot het grensgebied van de provincies Antwerpen en Noord-Brabant en de beide Limburgen ? Hebben de respectieve provinciebesturen hierover reeds contacten gehad ?

2. Werd het door de Benelux Economische Unie erkende samenwerkingsverband Benego geraadpleegd en zo neen, waarom niet ?
3. Enige efficiëntie in de grensoverschrijdende werking met de Interreg-projecten lijkt wel nodig. Heeft de minister-president, ook wat dit project betreft, hiertoe de nodige instructies gegeven ?

Antwoord

1. Sinds de start van het Interreg I-programma worden op regelmatige tijdstippen door de secretariaten van de diverse samenwerkingsverbanden aan de Belgisch- Nederlandse grens (samen met de Vlaamse en Nederlandse administratie) overlegvergaderingen gehouden ter bespreking van de voortgang van de programma's, van gemeenschappelijke thema's en eventuele knelpunten.

Via dit regelmatig overleg kan tevens kennis worden genomen van de projecten die in de overige Interreg-gebieden worden uitgevoerd.

2. Binnen de Interreg-structuren van het Benelux-Middegebied bestaat eveneens interesse voor het uitvoeren van een vergelijkbaar project ter bevordering van kleinschalige, grensoverschrijdende acties. Het komt in eerste instantie aan de eventuele initiatiefnemer(s) toe een project uit te werken en daarbij de organisaties en instellingen te betrekken die een wezenlijke bijdrage kunnen leveren tot de optimale realisatie ervan.

Ik zou de betrokkenheid van Benego in deze context willen situeren.

3. In het kader van het Interreg II-programma worden projectvoorstellen getoetst aan vastgestelde, objectieve selectiecriteria waaronder de uitvoerbaarheid en de grensoverschrijdende effecten. Tevens dienen de doelstellingen duidelijk te worden omschreven en wordt de realisatie ervan nauwlettend gevolgd aan de hand van zesmaandelijks voortgangsrapporten.

Deze procedure moet de efficiëntie in de voorbereiding, uitvoering en besteding van middelen garanderen.

Vraag nr. 37 van 15 oktober 1996 van mevrouw NELLY MAES

ILO-conventie inheemse volkeren – Consequenties op regiovlak

De federale minister van Buitenlandse Zaken werd op 2 juli laatstleden door volksvertegenwoordiger Bourgeois ondervraagd over de stand van zaken met betrekking tot de bekrachtiging van de ILO-conventie nr. 169 (International Labour Organization – Internationale Arbeidsorganisatie) betreffende de inheemse volkeren.

In zijn antwoord zei de minister dat de belanghebbende departementen, zowel op federaal vlak als op het niveau van de gemeenschappen en gewesten, werden betrokken bij het onderzoek naar de gevolgen die zulke bekrachtiging zou kunnen hebben op het interne Belgische vlak (*Kamer van Volksvertegenwoordigers, Vragen en Antwoorden nr. 46 van 12 augustus 1996, blz. 6412 – red.*).

Over welke departementen gaat het hier ?

Hoever is hun onderzoek reeds gevorderd ?

Antwoord

Op 14 oktober 1994 verzocht voormalig minister van Buitenlandse Zaken Willy Claes mij een advies te formuleren inzake de opportuniteit om de ILO-conventie nr. 169 betreffende de inheemse volkeren te ratificeren.

Met het oog op het verstrekken van een gecoördineerd advies heb ik de Vlaamse ministers die bevoegd waren voor de in de conventie behandelde materies om hun oordeel gevraagd. De adviezen terzake van de heer Luc Van den Bossche, toenmalig Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, mevrouw Leona Detiège, voormalig Vlaams minister van Tewerkstelling en Sociale Zaken, en mevrouw Wivina De Meester, toenmalig Vlaams minister van Financiën en Begroting, Gezondheidsinstellingen, Welzijn en Gezin, heb ik gebundeld in een nota die ik op 13 november 1995 aan minister Eric Derycke heb doorgestuurd.

In deze nota heb ik gewezen op mogelijke onverenbaarden tussen de bepalingen van de ILO-conventie nr. 169 en de artikelen 8, 10 en 11 van de Grondwet.

Ik heb aangedrongen op een verder grondig onderzoek in overleg met alle betrokken partijen.

Vraag nr. 38
van 15 oktober 1996
van de heer GEORGES CARDOEN

Vlaamse Instelling voor Rationeel Energiegebruik
 – Doel en werking

In de verklaring van de Vlaamse regering betreffende de algemeen maatschappelijke situatie en betreffende de krachtlijnen van de begroting 1997 kondigde de minister-president de oprichting aan van een Vlaamse Instelling voor het Rationeel Energiegebruik (Vireg). Deze instelling zal "een sturende rol vervullen bij het tot uitvoering brengen van de REG-acties die gericht zijn op het vraagaspect" (REG : rationeel energiegebruik).

1. Hoe ziet de minister de concrete invulling en werking van deze nieuwe Vlaamse instelling ?
2. Waar wordt deze instelling gevestigd ?
3. Is het de bedoeling dat in deze Vireg ook aan wetenschappelijk onderzoek wordt gedaan ?
4. In welke mate levert dit project extra werkgelegenheid op ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, en aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Deze materie ressorteert onder de bevoegdheid van de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Ik verwijs de Vlaamse volksvertegenwoordiger naar de bevoegde minister. Tevens kan ik verwijzen naar de beleidsbrief "Energie 1996-1999", neergelegd door collega Eric Van Rompuy in het Vlaams Parlement, Stuk 427 (1996-1997) – Nr. 1

(Antwoord Eric Van Rompuy : Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 4 van 15 november 1996, blz. 325 – red.)

Vraag nr. 40
van 15 oktober 1996
van mevrouw NELLY MAES

Vlabinvest – Beleidsoptie Vlaamse Rand

De poging om via Vlabinvest sociale woningen voor Vlamingen in de rand rond Brussel te creëren, kan moeilijk een succes worden genoemd. Sinds 1991 werden slechts enkele woningen gerealiseerd.

Waarom werd voor deze methode geopteerd ?

Zou het niet beter zijn geweest de beschikbare kredieten aan te wenden voor subsidiering van huurwoningen, opdat Vlaamse ambtenaren en jonge Vlamingen zich in de betrokken gemeenten zouden vestigen ?

Antwoord

Vlabinvest werd opgericht vanuit de vaststelling dat er zich in de verstedelijkte zone rond Brussel reeds jaren een specifieke problematiek aftekent op het vlak van de sociale verdringing van de autochtone bevolking.

Het blijkt voor particulieren in het betrokken gebied zeer moeilijk te zijn een geschikte woning of bouwgrond te vinden tegen aanvaardbare prijzen. De opdracht van Vlabinvest bestaat er dan ook in via een aangepast grond- en woonbeleid een sociaal-correctieve actie op gang te brengen, zodanig dat jonge, autochtone gezinnen wier inkomen een onvoldoende draagvlak biedt voor de hoge vastgoedprijzen in de streek tegen billijke voorwaarden een woongelegenheden kunnen vinden.

Het grote probleem voor de particulieren is het vinden van goed gelegen gronden of woningen tegen een redelijke kostprijs.

Wegens de cumulatie van problemen werd geopteerd voor een gemeenschappelijke aanpak met de administraties en kabinetten bevoegd voor huisvesting, ruimtelijke ordening, infrastructuur, financiën en begroting.

Dankzij een gecoördineerde aanpak moet het mogelijk zijn het aanbod aan gronden en woningen te verhogen. Vlabinvest heeft hiertoe de bevoegdheid gekregen te onteigenen. Het kan gemakkelijker onderhandelen met openbare instanties om publieke domeinen te mobiliseren. Vlabinvest werkt daarenboven samen met intercommunales en sociale huisvestingsmaatschappijen die nog over grondreserves beschikken in deze regio.

Dankzij een cofinanciering kunnen via deze initiatiefnemers ook woonprojecten sneller dan anders worden gerealiseerd en aan het doelpubliek worden aangeboden tegen prijzen die lager zijn dan die op de privé-markt.

De concurrentie met kapitaalkrachtiger personen wordt uitgesloten door het Vlabinvest-aanbod uitsluitend te reserveren voor personen die beantwoorden aan vooropgestelde criteria.

Vlabinvest zal op zeer korte termijn een aantal projecten realiseren in St.-Genesius-Rode, Kraai-nem en Wemmel. Vlabinvest zal in het kader van het actieplan van de Vlaamse regering voor de rand binnen twee jaar minimaal 200 woningen of bouwpercelen aanbieden.

Dankzij deze inspanningen wordt een extra aanbod gecreëerd. Dit effect zou niet worden bereikt bij het louter en alleen toekennen van huursubsidies aan Vlaamse ambtenaren. Daarenboven blijven de maatregelen van de Vlaamse regering van toepassing die in het kader van het sociaal grond- en huisvestingsbeleid ertoe bijdragen dat gezinnen met een laag inkomen een aangepaste woning tegen een sociaal aanvaardbare prijs kunnen huren, kopen of bouwen.

**Vraag nr. 41
van 16 oktober 1996
van de heer HERMAN SUYKERBUYK**

Gemeentelijk kiesrecht Europese burgers – Belastingplicht

In zijn aanbeveling van 30 november 1994 heeft het Vlaams Parlement (toen nog Vlaamse Raad) gesteld dat het gemeentelijk kiesrecht voor onderdanen van de Europese Unie (EU) aan vijf voorwaarden zou moeten voldoen. Een van die voorwaarden is de belastingplicht in de gemeenten waar de EU-onderdanen hun stemrecht zouden uitoefenen.

Kent de minister-president het voorstel van de federale minister van Financiën om te komen tot zogenaamde "residenten van de Europese Unie" ? Dit voorstel zou kunnen inhouden dat daardoor de belastingplicht van de kandidaat-EU-stemmers zou vastliggen.

Rekening houdend met decretale initiatieven genomen in het Vlaams Parlement en met het feit dat ook de vertegenwoordigers van het Waals

Gewest en de Duitstalige Gemeenschap deze belastingplicht wensen, moet overleg over deze kwestie – waarop ik aandrang – in een gunstige regeling resulteren.

Welke initiatieven heeft de minister-president reeds genomen in verband met het invoeren van de notie "resident van de Europese Unie" en de draagwijdte daarvan voor Vlaanderen, meer bepaald inzake de belastingplicht (naast vier andere voorwaarden), vooraleer het gemeentelijk stemrecht zal worden uitgebreid ?

Antwoord

Het Europees burgerschap, dat werd ingesteld door het Verdrag van Maastricht, omvat onder andere het principieel actief en passief kiesrecht voor alle EU-burgers.

De Europese richtlijn van 19 december 1994 tot instelling van dit actief en passief kiesrecht voor EU-burgers bij gemeenteraadsverkiezingen, geeft het kader waarbinnen dit kiesrecht in de verschillende lidstaten moet worden gerealiseerd.

De richtlijn gaat uit van een dubbel principe.

In de eerste plaats is er de niet-discriminatie tussen alle burgers van de EU : er kan bij het toekennen van kiesrecht principieel geen onderscheid meer worden gemaakt op basis van nationaliteit.

Daarnaast is er de subsidiariteit : de richtlijn schetst het kader met de hoofdregels, de praktische omzetting dient door de lidstaten te gebeuren.

Over het totstandkomen van deze richtlijn is toen in het Vlaams Parlement een aantal keren gedebatteerd, en werden verschillende moties aangenomen.

Het Vlaams Parlement heeft daarbij aandacht gevraagd voor een aantal punten, waaraan de richtlijn ten dele tegemoetkomt of die kunnen worden opgenomen in de omzettingswetgeving op het interne Belgische vlak.

Zo is er gewezen op de noodzaak van het koppelen van het stemrecht aan een lokale belastingplicht om te vermijden dat personen die vrijgesteld zijn van fiscale verplichtingen op lokaal vlak, kunnen beslissen over de aanwending van dit belastinggeld.

Ik heb de bekommernissen van het Vlaams Parlement, dus ook die met betrekking tot de belastingplicht, steeds met aandrang verdedigd tegenover de federale regering.

Het is immers de federale regering die bevoegd is voor de noodzakelijke in de richtlijn voorziene omzettingwetgeving.

De federale regering heeft mij nog niet geïnformeerd hoe zij denkt het vraagstuk van de koppeling tussen belastingplicht en stemrecht op te lossen, en als dusdanig werd ik ook niet op de hoogte gebracht van een voorstel van de federale minister van Financiën om te komen tot zogenaamde "residenten van de Europese Unie".

Zoals reeds aangekondigd in het antwoord dat ik verstrekte naar aanleiding van een interpellatie door Vlaams volksvertegenwoordiger Van Vaerenbergh in de Commissie voor Staatshervorming en Algemene Zaken dd. 12 november 1996 inzake de gemeentelijke kiesrechten van burgers van de Europese Unie in de lidstaat van verblijf (*Handelingen nr. C15 van 12 november 1996, blz. 16-20 - red.*), ben ik zinnens de premier andermaal te contacteren om opnieuw aandacht te vragen voor dit dossier van het gemeentelijk stemrecht. Ik zal bij die gelegenheid uiteraard opnieuw wijzen op de problematiek van de belastingplicht.

**Vraag nr. 42
van 16 oktober 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Herziening verdrag Europese Unie – Vlaamse aandachtspunten

Een half jaar geleden ging in Turijn de Intergouvernementale Conferentie betreffende de herziening van het verdrag over de Europese Unie van start. Luidens de persberichtgeving verlopen de onderhandelingen moeizaam.

1. Kan de minister-president deze moeilijke gang van zaken bevestigen ?
2. Wat zijn de vorderingen op het vlak van de aandachtspunten zoals naar voor geschoven door de Vlaamse regering in haar voorafgaand overleg met de federale regering ?

3. Wat is de stand van zaken met betrekking tot de voorgenomen herziening van de burgerschapsbepalingen ? Is er in dat kader ook gesproken over de gemeentelijke kiesrechten voor EU-burgers, zoals onder meer gevraagd door de Vlaamse Volksbeweging ?
4. Wordt het Vlaams Parlement in hoofde van de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden (verder) betrokken bij de voortgang van de conferentie ?
5. Steunt de minister-president de gedachte om de verdere Europese staatsvorming in een volksraadpleging voor te leggen aan de Vlaamse kiezer ? Heeft de Vlaamse regering terzake reeds een standpunt ingenomen ?

Antwoord

De Intergouvernementale Conferentie (IGC) die op 29 maart van dit jaar in Turijn van start is gegaan, komt in een fase waarin de resultaten van deze eerste onderhandelingsperiode zullen worden gebundeld. Tijdens de Top van Dublin op 13 en 14 december zal het Iers voorzitterschap een document met zes hoofdstukken voorstellen als een ontwerpverdrag. Het document zal niet volledig zijn, maar op een reeks van punten nog vragen bevatten. Dit document zal meteen de stand van de onderhandelingen duidelijk maken.

Over de inbreng van Vlaanderen in de onderhandelingen kan ik het volgende meedelen.

- Kiesrecht : inzake het eventuele voorstel tot uitbreiding van artikel 8b (actief en passief kiesrecht bij gemeenteraadsverkiezingen voor EU-onderdanen) naar subnationale verkiezingen (deelstaat- en provincieraadsverkiezingen) maakt België voorbehoud omdat, indien nationale verkiezingen van de werkingssfeer van dit artikel uitgesloten blijven, dit ook moet gelden voor deelstaatverkiezingen, daar het in beide gevallen om soevereine entiteiten gaat. Vlaanderen blijft zich verzetten tegen een uitbreiding van de modaliteiten van het kiesrecht die nu reeds in een richtlijn werden gevat voor gemeenteraadsverkiezingen.
- Taal : op initiatief van Vlaanderen heeft de Belgische delegatie voorgesteld om het recht van de burgers om zich in hun taal tot de EU-instellingen te richten en binnen een redelijke termijn in

hun taal antwoord te krijgen, toe te voegen aan de burgerschapsartikels.

- Subsidiariteit : de IGC gaat in de richting van een protocol over de toepassing van de subsidiariteit. Er is nog geen eensgezind Belgisch standpunt terzake. Vlaanderen blijft de elementen bepleiten die vervat zitten in het Duitse voorstel van protocol en is gereserveerder ten aanzien van het Iers ontwerpprotocol.
- Andere domeinen (o.a. cultuur) : de Belgische delegatie heeft voorstellen ingebracht voor beleidsmateries als cultuur, energie, volksgezondheid, beroepsopleiding, zich baserend op de houding die de Vlaamse regering terzake heeft ingenomen. De voorstellen inzake culturele diversiteit slaan op de bepaling F van het verdrag (Verdrag Europese Unie) en zijn daarmee van belang voor het hele verdrag ; op artikel 92 § 3, d (m.b.t. overheidssteun) en op artikel 128, zogenoemde cultuurparagraaf van het EG-verdrag. Zij beogen onder meer de onderbrenging van het mediabeleid in het cultuurbeleid. Vlaanderen heeft er steeds voor gepleit om de cultuurdimensie in zijn ruime betekenis in de Europese verdragen in te brengen.
- Stemmingen : België sluit zich aan bij de vraag om de gekwalificeerde meerderheidsstemmingen uit te breiden. Op verzoek van Vlaanderen moet de unanimiteit blijven bestaan voor beslissingen met betrekking tot cultuur (gewijzigd artikel 128).
- Rol van de nationale parlementen : bij uitbreiding van de rol van de nationale parlementen pleit België voor een gelijke behandelingen van de deelstaatparlementen en het federale parlement. Maar België wenst geen institutionalisering van een conferentie van nationale parlementen zoals voorgestaan door Frankrijk.
- Comité van de Regio's : België gaat in op de voorstellen van de deelstaten om de verdragsbepalingen inzake het Comité van de Regio's uit te breiden. België vraagt ook om in beroepsmogelijkheden van het Comité te voorzien voor die zaken die tot de bevoegdheden van het Comité behoren. Vlaanderen blijft er echter ook voor pleiten dat beroepsmogelijkheden zouden worden ingesteld voor het Comité van de Regio's bij schending van het subsidiariteitsbeginsel.

Tijdens de informele raad van Dublin van 5 oktober 1996 werd de Europese Top van Amsterdam in juni 1997 vooropgesteld als einddatum voor de onderhandelingen. Nu wordt er in onderhandelingskringen op gewezen dat dit tijdstip wellicht met enkele maanden zal worden overschreden.

Zoals het reeds eerder gebeurde, zal ik ook de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden verder inlichten en betrekken bij de voortgang van de conferentie.

Om de burgers in de Europese Unie nauwer te betrekken bij het Europese integratieproces en ze gevoelig te maken voor de nieuwe afspraken die Europees werden gemaakt tussen de onderscheiden lidstaten, met name in het gewijzigd EU-verdrag, moeten inspanningen worden gedaan naar informatie en sensibilisering. De Europese Commissie plant een informatiecampagne in alle lidstaten, met medewerking van de lidstaten. Wij zullen ook in Vlaanderen inspanningen doen voor het sensibiliseren van de burgers.

Voor een volksraadpleging, waarnaar de Vlaamse volksvertegenwoordiger verwijst, bestaat er op dit ogenblik geen wettelijke basis. Ik ben bovendien van mening dat in de ratificatieprocedure voor de nieuwe EU-verdragsteksten het Vlaams Parlement ten volle zijn rol moet spelen als de vertegenwoordiging van het volk.

**Vraag nr. 43
van 16 oktober 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Deense diplomatieke diensten – "Brussel" of "Bruxelles"

In tegenstelling tot vroeger gebruiken de Deense officiële en/of diplomatieke diensten niet langer de naam "Bryssel" (wat uitgesproken wordt als "Brussel") wanneer ze het over onze hoofdstad hebben, maar het Franstalige "Bruxelles".

Dit ogenschijnlijk detail toont aan dat Brussel in het buitenland hoe langer hoe meer voor een Franstalige stad doorgaat.

Ik denk dat het een taak is van het departement Buitenlandse Betrekkingen om zich daarvoor in te spannen en aan te tonen dat dit foutief is.

Ik neem aan dat de minister-president dezelfde mening is toegedaan.

Heeft de Vlaamse regering naar de Deense ambassade toe reeds laten blijken dat de omschakeling in de toponymie van onze hoofdstad niet erg gelukkig is ?

Antwoord

In haar contacten met de Vlaamse overheid gebruikt de Deense ambassade Nederlands of Engels. De Deense ambassade hanteert dan ook de naam "Brussel" of "Brussels" wanneer ze het over onze hoofdstad heeft.

Op deze manier voldoen de Deense diplomatieke diensten ruimschoots aan alle internationale regels van hoffelijkheid.

In al haar publicaties benadrukt de administratie Buitenlands Beleid de rol van Brussel als hoofdstad van Vlaanderen.

Vraag nr. 44 van 16 oktober 1996 van de heer MICHEL DOOMST

Niet-gepubliceerde en niet-operationele decreten – Stand van zaken

1. Werden er sinds 1981, het jaar dat de Vlaamse Raad werd opgericht, ooit decreten goedgekeurd die nooit gepubliceerd zijn geworden in het Belgisch Staatsblad (BS) ?

Zo ja, om welke decreten gaat het en waarom werden ze niet gepubliceerd ?

Welke niet-gepubliceerde decreten ontstonden op basis van een ontwerp van decreet en welke op basis van een voorstel van decreet ?

Welke inspanningen heeft de Vlaamse regering geleverd om deze decreten toch gepubliceerd te krijgen ?

2. Werden er, voor dezelfde periode, ooit decreten goedgekeurd die nooit operationeel zijn geworden omdat er nooit uitvoeringsbesluiten werden genomen ?

Zo ja, om welke decreten gaat het en waarom werden er geen uitvoeringsbesluiten genomen ?

Welke niet-operationele decreten ontstonden op basis van een ontwerp van decreet, welke op basis van een voorstel van decreet ?

Antwoord

1. Niet-gepubliceerde decreten

Alle goedgekeurde decreten worden in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd. Na afkondiging en bekrachtiging wordt automatisch overgegaan tot publicatie, omdat de slotzin van de afkondigingsformule gevolgd door de handtekeningen van de betrokken Vlaamse ministers geldt als formele opdracht.

Wel is voor enkele decreten de publicatieprocedure vooralsnog niet afgerond, wegens het recente karakter of het volume en de technici-teit van de materie.

2. Niet-operationele decreten

– Decreet van 31 maart 1993 betreffende een financiële tegemoetkoming door het Vlaams Gewest ten behoeve van kleine ondernemingen die een beroep doen op erkende externe bedrijfsadviseurs (BS 9 juni 1993). Thans wordt het ontwerp van uitvoeringsbesluit voorbereid. Basis : ontwerp van decreet.

– Decreet van 19 april 1995 tot regeling van de arbeidsbemiddeling tegen betaling in het Vlaams Gewest (BS 16 juli 1996). Besluiten worden voorbereid. Basis : ontwerp van decreet.

Hoewel voor de meeste decreten inderdaad uitvoeringsbesluiten nodig zijn om operationeel te kunnen zijn, geldt dit niet voor alle decreten. Dit moet worden beoordeeld naar de inhoud of de mate van gedetailleerdheid van de decreten. Een aantal decreten is bovendien op zich reeds uitvoerbaar, bijvoorbeeld goedkeuringsdecreten van sommige samenwerkingsakkoorden, internationale verdragen en akten, coördineringsdecreten.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER
VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 42
van 4 oktober 1996
van de heer MARC OLIVIER

Bodemattest – Sociale woningbouwmaatschappijen

Vanaf 1 oktober e.k. is men verplicht om bij sluiting van een overeenkomst tot overdracht van gronden bij de OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) een bodemattest aan te vragen, en – als het om gronden gaat waar activiteiten plaatsvinden (of -vonden) of inrichtingen zijn (of waren) die bodemverontreiniging kunnen veroorzaken – een bodemonderzoek te laten uitvoeren.

1. Indien een sociale bouwmaatschappij gronden koopt met het oog op het bouwen van sociale koopwoningen en de overdrager bij de overeenkomst tot overdracht een bodemattest heeft aangevraagd aan de OVAM, moet deze bouwmaatschappij dan bij de verkoop van de sociale koopwoningen opnieuw een bodemattest aanvragen aan de OVAM ?
2. Quid in geval een sociale bouwmaatschappij fusioneert met een andere bouwmaatschappij door opslorping van deze laatste ? Moet dan voor ieder kadastraal perceel van de opgeslorpte bouwmaatschappij een bodemattest worden aangevraagd en een bedrag van 1.000 frank worden gestort bij de OVAM ? Indien ja, legt deze verplichting dan geen zware hypotheek op de beleidsintentie van de Vlaamse regering te komen tot fusie en schaalvergroting bij de sociale bouwmaatschappijen ?

Antwoord

1. Het betreft hier twee afzonderlijke overdrachten in de zin van artikel 2, 18° van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering.

De toepassing van het decreet met betrekking tot de door de vraagsteller geschetste situatie is

duidelijk en laat geen ruimte voor interpretatie. In eerste instantie verwerft de sociale bouwmaatschappij gronden met het oog op het bouwen van sociale koopwoningen. Diegene die de grond aan de bouwmaatschappij overdraagt, dient, gezien de bepalingen van artikel 36 van het bodemsaneringsdecreet, een bodemattest aan te vragen bij de bevoegde dienst van de OVAM.

Wanneer de sociale bouwmaatschappij in een latere fase op haar beurt de sociale koopwoningen verkoopt, is zij gelet op artikel 36 van het bodemsaneringsdecreet gehouden om de vereiste bodemattesten aan te vragen.

Het feit dat de sociale bouwmaatschappijen bij de aankoop van de gronden conform artikel 36 werden geïnformeerd, doet geen afbreuk aan hun decretale verplichting om als overdrager de vereiste bodemattesten aan te vragen.

Bovendien is het duidelijk dat gezien de financiële implicaties die een eventuele saneringsplicht overeenkomstig het decreet kan hebben, de verwerver van een sociale koopwoning dezelfde bescherming moet genieten als welke andere verwerver in de zin van het decreet dan ook.

2. In artikel 2, 18° van het bodemsaneringsdecreet wordt de fusie van vennootschappen waarvan één eigenaar is van verontreinigde grond, beschouwd als overdracht van gronden. Dit impliceert dat ingeval van fusie door opslorping de overdrager, in casu de opgeslorpte vennootschap, een bodemattest dient aan te vragen voor elk kadastraal perceel waarvan ingevolge de fusie de eigendom wordt overgedragen aan de opslorpende vennootschap.

Krachtens artikel 28 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 maart 1996 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de bodemsanering, is de uitreiking van een bodemattest afhankelijk van de betaling van een retributie van 1.000 frank per kadastraal perceel.

Er is ook hier geen reden om de fusie waarbij een sociale bouwmaatschappij betrokken is uit te sluiten van de bepalingen van het bodemsaneringsdecreet.

Vraag nr. 57
van 8 oktober 1996
van de heer MANDUS VERLINDEN

Asbest – Producten – Openbare gebouwen

In 1977 publiceerde de EG een rapport over de gevaren van asbest voor de volksgezondheid. Er werd gewezen op een direct verband tussen asbest en asbestose (asbestlong) en mesothelioom (long- of buikvlieskanker). Nederland verbood reeds in 1978 middels het asbestbesluit de productie en het gebruik van asbest. In ons land dook asbest geregeld op in kritische parlementaire vragen en rapporten. De overheid verschoot zich echter achter allerlei verschillen (tussen "blauw" en "wit" asbest) of voorschriften (het toerental bij het zagen met slijpschijven, het toelaten voor waterleidingen en dergelijke).

De publicatie in Frankrijk op 2 juli jongstleden van een rapport door het Inserm (Institut pour la Recherche Médicale) zorgde voor heel wat beroering. Hierin stond onder meer dat dit jaar nog 2.000 Fransen zouden sterven als gevolg van blootstelling aan asbestvezels. De Franse regering, na enkele milieuschandalen met asbest beducht voor verder (politiek) onheil, besliste nog dezelfde maand de productie, de invoer en het gebruik van asbesthoudende materialen te verbieden vanaf 1 januari 1997.

1. Naar verluidt zouden in ons land nog vijf fabrieken, alle in Vlaanderen gelegen, asbesthoudende producten vervaardigen.

Waar zijn die gelegen, wat produceren zij en welke maatregelen verhinderen asbestrisico's voor werknemers en omwonenden ?

2. De productie van de zogenaamde Eternitplaten en -buizen zou nu bijna voor 100 procent asbestvrij verlopen. Wat moeten we nu verstaan onder het woord "bijna" ? Wordt een totaalverbod op het gebruik van asbest overwogen ?
3. In het verleden is er nogal wat te doen geweest om asbest in openbare gebouwen (cf. het Berlaymontgebouw) en het onzorgvuldig verwijderen en storten van asbest. Bestaat er voor Vlaanderen een inventaris van alle openbare gebouwen met een asbestprobleem ? Op welke stortplaatsen (zowel legale als illegale) kwam asbest terecht ? Hoe verloopt vandaag de verwijdering van asbesthoudend afval ?

Antwoord

1. a) Alle bedrijven die in België asbesthoudende producten vervaardigen, zijn in het Vlaams Gewest gelegen. Het gaat om :
 - Eternit, Kuiermansstraat 1, Kapelle-op-den-Bos
 - Scheerders van Kerckhove (SVK), Leopold II-laan 9, Sint-Niklaas
 - J.M. Balmatt Industries NV, Lichtstraat 20, Mol (met ook een vestiging in Gent : J.M. Gent NV, Langerbruggestraat 112)
- b) Deze bedrijven produceren diverse bouwmaterialen: buizen, platen, dak- en gevelmaterialen, vensterdorpels en andere uit asbestcement.
- c) De bescherming van werknemers tegen asbestrisico's behoort tot de bevoegdheid van de federale minister van Arbeid en Tewerkstelling. De wetgeving terzake is opgenomen in het Algemeen Reglement op de Arbeidsbescherming (ARAB, artikel 148 decies 2 en artikel 723 ter).
- d) Ter bescherming van omwonenden bestaat op het Vlaamse niveau volgende wetgeving :
 - hoofdstuk 4.7. van titel II van het Vlarem bevat een reeks algemene bepalingen inzake de beheersing van asbest ;
 - in titel II van het Vlarem zijn in bijlage 5.3.2.2° sectorale lozingsnormen voor het afvalwater opgenomen ;
 - wat de emissie in de omgevingslucht betreft, zijn in titel II van het Vlarem, bijlage 4.4.2, 15°, algemene emissiegrenswaarden opgenomen voor de volgende vezelachtige silicaten (asbest) : actinoliet, amosiet, anthofylliet, chrysotiel, crocidoliet en tremoliet, uitgedrukt in asbest, namelijk bij een afvalgasstroom van 5.000 m³/u of meer : maximum 0,1 mg/Nm³ ; bij een afvalgasstroom van minder dan 5.000 m³/u : maximum 500 mg asbest/u (te meten volgens de meetmethode vastgesteld in de bijlage bij het besluit van de Vlaamse regering van 14 december 1988 houdende vaststelling van maatregelen ter voorkoming en bestrijding van verontreiniging van de lucht door asbest).

2. a) Met Eternitplaten en -buizen worden per definitie bedoeld de platen en buizen vervaardigd uit asbestcement. Het is evident dat asbestcement een bepaald percentage asbest bevat.

Het risico van asbestvezels in asbestcement is echter totaal niet te vergelijken met het risico van gebruik van bijvoorbeeld spuitasbest (waarvan de toepassing trouwens reeds sinds 1 januari 1980 verboden is).

De onder antwoord 1 a) bedoelde bedrijven hebben naast de producten uit asbestcement ook asbestvrije producten ontwikkeld. Voor een aantal fysische eigenschappen (stabiliteit, ...) blijkt het gebruik van asbest echter noodzakelijk te zijn.

Het gehalte van asbestvezels in asbestcement bedraagt 10 à 15 %. In het verleden was dit gehalte voor een aantal toepassingen hoger.

- b) Het eventueel opleggen van een totaalverbod op het gebruik van asbest is een federale bevoegdheid.
3. a) Sinds 1 januari 1995 moet elke werkgever conform het ARAB een inventaris hebben opgemaakt van de plaatsen in zijn bedrijf waar asbesthoudende materialen aanwezig zijn en moet elke werkgever een beheersprogramma hebben opgesteld. Het opvolgen van deze inventaris behoort tot de bevoegdheid van de federale minister van Arbeid en Tewerkstelling. De plicht tot inventarisatie is echter niet gekoppeld aan de plicht tot centralisatie van deze gegevens. Er bestaat dus geen centrale databank met deze gegevens.

Voor de openbare gebouwen van de Vlaamse Gemeenschap is de bevoegde minister de Vlaamse minister voor Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.

- b) Wat het legaal storten van asbesthoudende producten betreft, mogen volgens titel II van het Vlarem (artikel 5.2.41.3.) gevaarlijke asbesthoudende afvalstoffen slechts op een categorie 1-stortplaats worden gestort en met naleving van strikte voorwaarden (o.m. cementeren zodat de aanwezige asbestvezels in een matrix worden ingekapseld, het gecementeed materiaal wordt verpakt in een stofdichte plasticverpakking met de nodige asbestetikettering, en dergelijke).

Op categorie 3-stortplaatsen zijn enkel strikt inerte afvalstoffen toegelaten. Dit betekent dat bouw- en sloopafval dat vrije asbestvezels of asbeststof bevat, niet toegelaten is op categorie 3-stortplaatsen.

Vraag nr. 63
van 14 oktober 1996
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Reglementering medisch afval – Stand van zaken

In september 1993 ging men van start met de opmaak van een ontwerpbesluit betreffende het beheer van medisch afval. In november 1994 werd een herwerkte versie aan de toenmalige minister van Leefmilieu overgemaakt. In het najaar van 1995 werd naar verluidt van start gegaan met de redactie van een handleiding voor ziekenhuisafval in samenwerking met het Universitair Ziekenhuis Gasthuisberg in Leuven.

1. Wat is de huidige stand van zaken in verband met het medisch afval ?
2. Waarom heeft men zolang gewacht met de uitwerking van een besluit ?

Antwoord

In het Afvalstoffendecreet werd "medisch afval" (oorspronkelijk werd de term "ziekenhuisafval" nog gebruikt) aangeduid als een bijzondere afvalstof. Bovendien werden in het Afvalstoffenplan 1991-1995, verlengd tot einde 1996, de te nemen maatregelen opgelegd omtrent ziekenhuisafval voor de betreffende planperiode. Een van de te nemen maatregelen was het opstellen van een sluitende reglementering voor het beheer van medisch afval (ziekenhuisafval).

Daarom werd begin 1993 een studiesyndicaat ziekenhuisafval, Hospaver, opgericht waaraan werd deelgenomen door de OVAM en de betrokken sector. De definitieve resultaten van het onderzoek en de daaruit voortvloeiende aanbevelingen werden voorgelegd aan de toenmalige minister bevoegd voor Leefmilieu. Hierop volgend werd aan de OVAM de opdracht gegeven om op basis van de aanbevelingen van Hospaver een sluitende reglementering uit te werken voor het beheer van medisch afval in het Vlaams Gewest.

Deze reglementering wordt opgesteld in overleg met de betrokken actoren. De opstelling van het ontwerp van besluit bevindt zich in zijn eindfase. Hierbij wordt er tevens over gewaakt dat er de nodige overeenstemming is met de andere Vlaamse wetgeving die hierop van toepassing is.

Teneinde de verzorgingssector behulpzaam te zijn bij de implementatie van het ontwerp van besluit betreffende het beheer van medisch afval, eenmaal dit goedgekeurd zal zijn door de Vlaamse regering en gepubliceerd zal zijn in het Belgisch Staatsblad, is de OVAM gestart met de redactie van een handleiding omtrent het beheer van medisch afval. Om een zo praktisch mogelijke handleiding te kunnen opstellen, wordt hiervoor samengewerkt met de Universitaire Ziekenhuizen van de KU Leuven. De bedoeling is dat deze handleiding ter beschikking wordt gesteld van de verzorgingssector tijdens de overgangperiode tussen de goedkeuring en publicatie in het Belgisch Staatsblad, en het van kracht worden van de reglementering.

Vraag nr. 64
van 14 oktober 1996
van de heer CHRISTIAN VAN EYKEN

Wit- en bruingoedafval – Preventie en selectieve ophaling

Volgens het jaarverslag van OVAM (Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaams Gewest) produceren wij elk jaar ongeveer 28.000 ton wit- en bruingoed. Hiermee bedoelt men de elektrische huishoudelijke toestellen enerzijds, en de elektronische toestellen anderzijds.

Zoals in Nederland en Duitsland zullen de producenten hun verantwoordelijkheid moeten opnemen. In het witgoed zitten CFK's (chloorfluor koolstoffen) die een bijzondere aandacht vereisen.

1. Hoe kan men voorkomen dat deze afvalstoffen gewoon de afvalbergen komen verhogen ?
2. Wat is de stand van zaken van de besprekingen met de betrokken sectoren ?
3. Wie moet de kosten dragen van een eventuele selectieve ophaling ?

Antwoord

Kringloopcentra kunnen een bijdrage leveren aan het verlengen van de levensduur van onder andere wit- en bruingoed en dragen hierdoor bij aan het voorkomen van afvalstoffen. Eind van dit jaar zullen in het Vlaams Gewest 25 kringloopcentra operationeel zijn en zullen er ongeveer 197 gemeenten door een kringloopcentrum worden bediend. Uit een onderzoek dat in opdracht van de OVAM werd uitgevoerd naar de stand van zaken 1995 m.b.t. de kringloopcentra, blijkt dat 59 % van het witgoed en 57 % van het bruingoed dat door de kringloopcentra werd ingezameld, verkocht werd met het oog op hergebruik.

Met het oog op het invoeren van een producentenverantwoordelijkheid voor witgoed worden er momenteel gesprekken gevoerd tussen de OVAM en de Federatie van Elektronica en Elektriciteit (FEE). Zowel door de OVAM als door de FEE werd er een scenario m.b.t. de inzameling en verwerking van witgoed voorgesteld. De bespreking van beide scenario's zal het voorwerp uitmaken van de volgende gesprekken met de FEE. Tevens zal een keuze worden gemaakt tussen de instrumenten die in het Vlaams Gewest voorradig zijn voor het invoeren van een producentenverantwoordelijkheid. Enerzijds is er de mogelijkheid voor het afsluiten van een milieubeleidsvereenkomst, anderzijds heeft men de mogelijkheid een aanvaardingsplicht in te voeren overeenkomstig artikel 10 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen.

De OVAM heeft ervoor gekozen om eerst uitwerking te geven aan producentenverantwoordelijkheid voor witgoed, omwille van de bijzondere aandacht die de CFK's in koelkasten verdienen. Voor de verwerking van de koelkasten zullen er dan ook specifieke eisen worden gesteld.

Door het invoeren van een producentenverantwoordelijkheid voor witgoed zullen de producenten en invoerders van witgoed zelf een systeem dienen op te zetten voor de inzameling en de verwerking ervan. De kosten hiervan moeten worden gedragen door de producenten en de invoerders.

Vraag nr. 71
van 15 oktober 1996
van de heer JOS GEYSELS

Ruilverkaveling Merksplas – Voorzorgen

Op dit moment is het openbaar onderzoek aan de gang over de "ruilverkaveling Merksplas", ten noorden van Turnhout.

Deze ruilverkaveling bevindt zich in de onmiddellijke nabijheid van het ecologisch zeer waardevolle Turnhoutse vennengebied.

Het is dan ook aangewezen dat er een volledige inventaris wordt opgemaakt van de percelen die binnen de voorgestelde blok grens vallen, ermee rekening houdend dat er percelen zijn die :

- in de Habitatrichtlijn vallen waarbij de Vlaamse regering in het voorjaar 1996 de afbakening van 40 gebieden ter goedkeuring heeft voorgelegd aan de Europese Commissie ;
- vallen onder de algemene of specifieke programma's inzake verdroging, versnippering en verlies aan biodiversiteit van het milieubeleidsplan 1996-2000 ; hierbij moet ook rekening worden gehouden met de ratificatie door het Vlaams Parlement op 19 maart 1996 van het Verdrag van Rio (5 juni 1992) inzake de biologische diversiteit ;
- op basis van een archeologische bodemkartering, streekbeschrijving en inventarisatie uitgevoerd door het Instituut voor Archeologisch Patrimonium, worden aangeduid als absoluut te beschermen.

1. Is er, alvorens tot eventuele nuttigverklaring over te gaan, een bijkomend onderzoek gepland waarbinnen deze inventaris kan worden gemaakt ?
2. Is het niet aangewezen dat binnen het kader van dit bijkomend onderzoek een eco-hydrologisch onderzoek wordt uitgevoerd om schade aan het vogelrichtlijngebied tegen te gaan ?
3. Is het opportuun over te gaan tot de nuttigverklaring als hierbij gebieden betrokken zijn die, op basis van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen en het ontwerpdecreet op het natuurbehoud, in het Vlaams ecologisch netwerk zullen worden ondergebracht ?

Antwoord

1. In het kader van het onderzoek naar het nut van de ruilverkaveling Merksplas werd een volledige inventaris gemaakt van de percelen die binnen de voorgestelde blok grens vallen. Naast een digitaal kavelplan (schaal 1/5000) werden een perceelsregister, een lijst van de belanghebbenden en inbrenregisters van eigenaars, gebruikers en vruchtgebruikers gedurende een periode van 30 dagen neergelegd, samen met het ruilverkavelingsplan, het milieueffectrapport en de rapporten ter onderbouwing ervan, met onder meer een uitgebreide landschapsecologische inventarisatie.

De percelen die vallen binnen de perimeter van het habitatrichtlijngebied nr. 25 (Liereman en Korhaan, 750 ha) zijn bekend (ongeveer 18 ha).

Er is geen bijkomende inventarisatie gepland van percelen die vallen onder algemene of specifieke programma's inzake verdroging, versnippering en verlies aan biodiversiteit in het ontwerp-milieubeleidsplan 1997-2001, omdat deze programma's niet in ruimtelijke vertaling tot op perceelsniveau voorzien.

Wat de implementatie van het verdrag inzake biologische diversiteit betreft, wordt verwezen naar actie 104 in het ontwerp-milieubeleidsplan 1997-2001, die inhoudt dat een beleidsvisie in het kader van het verdrag inzake biologische diversiteit zal worden uitgewerkt in de periode 1997-1998.

Wat de archeologische inventarisatie betreft, werden afspraken gemaakt met het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium (IAP). Volgens deze afspraken zal de archeologische inventarisatie worden gekoppeld aan het definitieve ruilverkavelingsplan. Op basis hiervan zal worden bepaald waar gerichte prospectie aangewezen is. Indien hierbij sites worden gelokaliseerd, zal de archeologische opvolging worden georganiseerd in overleg met het IAP.

Aanvullend hierop zal tijdens de uitvoering van de ruilverkavelingswerken steeds een archeologische controle gebeuren van de werken die een bodemverstoring impliceren, teneinde de registratie van nog niet bekende sites mogelijk te maken.

2. Bij het opmaken van het ruilverkavelingsplan was het uitgangspunt dat de voorgestelde ingre-

pen geen nadelige invloed mochten uitoefenen op de ecologisch waardevolle gebieden in het vogelrichtlijngebied. Hiervoor zijn de nodige maatregelen in het ruilverkavelingsplan opgenomen. Door deze maatregelen wordt geen hydrologische koppeling tussen het onderzoeksgebied en de ecologisch waardevolle gebieden gerealiseerd, zodat dalingen van de grondwaterstand in deze gebieden worden uitgesloten.

Of een bijkomende hydrologische studie nodig is, zal nader worden geëvalueerd op het ogenblik dat het dossier van het openbaar onderzoek voorligt.

3. In het voorgestelde ruilverkavelingsplan hebben de gebieden die op basis van hun bestemming op het gewestplan eventueel in aanmerking kunnen komen voor bijzondere beschermingsmaatregelen in het kader van het ontwerpdecreet op natuurbehoud (en die ook passen in het Vlaams ruimtelijk beleid), betrekking op landbouwgebied met ecologische waarde (19 ha) en landbouwgebied met landschappelijke waarde (687 ha).

Het voorgestelde ruilverkavelingsplan laat duidelijk zien dat de belangrijkste maatregelen inzake landschap en natuur juist in deze gebieden gelegen zijn. Het gaat onder meer om de maatregelen tot landinrichting, de natuurtechnische inrichting van waterlopen, het behoud van de uitgangssituatie van bepaalde zones en het behoud van landschappelijk of cultuurhistorisch belangrijke lijnen.

Op grond van de habitatrictlijn werden door de Vlaamse regering 40 habitatgebieden voorgesteld aan de Europese Commissie. Hieruit dient de Europese Commissie tegen 5 juni 1998 een selectie te maken van de gebieden die in het Europees Ecologisch Netwerk, Natura 2000, zullen worden opgenomen.

Het is daarom voorbarig om voor derden bindende voorwaarden op te leggen op grond van de voorgestelde habitatgebieden.

Vraag nr. 73
van 16 oktober 1996
van mevrouw RIET VAN CLEUVENBERGEN

Risicowerklozen – Sociale clausules in openbare aanbestedingen

De tewerkstellingskansen van laaggeschoolden, langdurig werklozen, bestaansminimumtrekkers, ... zijn vrij klein. De overheid zelf heeft niet veel mogelijkheden om voor deze groep arbeid te creëren.

Waarom wordt er, bij het uitschrijven van een of andere overheidsaanbesteding, niet bepaald dat de aannemer voor de uitvoering van het project een aantal personen in dienst moet nemen uit de betrokken gemeente of regio die bestaansminimumtrekker, langdurig werkloos, ... zijn ?

Gebeurt dat al ? Zo ja, op welke wijze, zo neen, waarom niet ?

Antwoord

In het kader van de uitvoering van het Algemeen Armoedeverslag werd reeds een aantal voorstellen gedaan tot invoering van een sociale clausule in openbare aanbestedingen.

Zo werd reeds eind 1995 ten behoeve van de Interministeriële Conferentie Maatschappelijke Integratie het voorstel geformuleerd om via het systeem van de openbare aanbestedingen de ondernemingen te sturen naar een meer sociaal profiel. Dit zou kunnen gebeuren door toevoeging van een sociaal luik als criterium bij de beoordeling van de aanbesteding of offerte-aanvraag.

Dit voorstel is thans het voorwerp van bespreking op de interkabinettenwerkgroep opgericht bij de federale eerste minister. De gewestministers bevoegd voor Tewerkstelling maken eveneens deel uit van de werkgroep.

Op Vlaams niveau wordt deze problematiek eveneens grondig onderzocht binnen de themagroep "tewerkstelling" die in het kader van VICA (Vlaamse Intersectoriële Commissie Armoedebestrijding) werd opgericht. Binnen deze werkgroep wordt met verschillende actoren, alsook met de Vlaamse Vereniging van Steden en Gemeenten, gezocht naar de best mogelijke formule om de lokale overheden te stimuleren een sociaal luik toe te voegen aan de aanbesteding en effectief in rekening te brengen bij het onderzoek van de offerte-aanvragen.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER
VAN FINANCIËN, BEGROTING EN
GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 23
van 17 oktober 1996
van de heer WILFRIED AERS

*Faculteitsgebouw Diergeneeskunde Universiteit
Gent – Bestemming*

De faculteit Diergeneeskunde van de Universiteit Gent verhuisde onlangs naar Merelbeke. De gebouwen van de nu leegstaande veeartsenijschool aan het Casinoplein in Gent zijn, indien mijn inlichtingen kloppen, eigendom van de Vlaamse Gemeenschap.

Is er al beslist wat er in de toekomst met deze gebouwen gebeurt ?

Worden de gebouwen verkocht of krijgen ze een nieuwe bestemming en zo ja, welke ?

Antwoord

De gebouwen en terreinen van de vroegere veeartsenijschool aan het Casinoplein in Gent zijn inderdaad eigendom van de Vlaamse Gemeenschap. Ze behoren tot het gebouwenpatrimonium van het departement Onderwijs (artikel 44 van het bijzonder decreet van 26.6.1991 - bijlage 1 - betreffende de Universiteit Gent en het Universitair Centrum Antwerpen).

Wat de toekomstige bestemming betreft, worden door de afdeling Gebouwen - administratie Overheidsopdrachten, Gebouwen en Gesubsidieerde Infrastructuur, twee mogelijkheden onderzocht, namelijk :

- de oprichting van een Vlaams Administratief Centrum na de afbraak van de huidige gebouwen ;
- de verkoop van het onroerend goed.

De resultaten worden verwacht tegen einde 1996. Een beslissing over de bestemming zal pas nadien mogelijk zijn.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER
VAN OPENBARE WERKEN, VERVOER EN
RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag nr. 89
van 28 oktober 1996
van de heer JAAK GABRIELS

Kaaimuren – Bouwstimuleringsprojecten

Enkele jaren geleden werd door de regering het initiatief genomen om het bouwen van kaaimuren voor de binnenscheepvaart te stimuleren.

Enige tijd geleden werd vanuit de Europese Commissie een idee gelanceerd dat in dezelfde richting gaat en zelfs verder, vermits het percentage van de subsidie hoger ligt. Het is hartversterkend te kunnen vaststellen dat Vlaanderen dus zijn tijd vooruit was.

Voor het uitvoeren van deze maatregel zijn zelfs de nodige instrumenten opgezet: de VZW Promotie Binnenvaart Vlaanderen, de NV Zeekanaal en Watergebonden Grondbeheer Vlaanderen en de Dienst voor de Scheepvaart, ook een zeer goed idee.

Het volstaat echter niet alleen goede ideeën te hebben, ze moeten ook worden uitgevoerd.

Hoe groot is de weerklank bij de industriëlen voor de bouw van kaaimuren ?

Hoeveel kaaimuren voor de binnenscheepvaart zijn er sinds januari 1995 al gebouwd door de NV Zeekanaal en de Dienst voor de Scheepvaart ?

Antwoord

Bij de industrie wordt een grote vraag vastgesteld naar het bouwen van kaaimuren, ook al is de inbreng van de privé-sector in de totale investering zeer belangrijk : 20 % van de infrastructuurkosten en de volledige suprastructuurkosten. Ongeveer veertig aanvragen werden de laatste jaren ingediend bij de administratie Waterwegen en Zeewezen.

Teneinde prioriteiten te kunnen vastleggen, heeft de administratie op mijn verzoek een aantal criteria opgesteld die het moeten mogelijk maken de verschillende voorgestelde projecten te beoordelen, zodat gezien de budgettaire beperkingen op een objectieve manier een keuze kan worden gemaakt. Ondertussen werd in de periode 1995-1996 door de NV Zeekanaal slechts één kaaimuur gebouwd, te Willebroek voor de NV Rombouts. De aanbesteding voor een tweede kaaimuur ter hoogte van R.C. Verbeke gebeurde begin december. Deze kaaimuur zal in 1997 worden uitgevoerd.

Binnen het werkgebied van de Dienst voor de Scheepvaart hebben ook een paar bedrijven hun interesse gemeld, namelijk langs het Albertkanaal de firma Bosal in Oevel en langs het kanaal Dessel-Turnhout-Schoten Transportbeton en Savelkous Beton in Ravels. Er werd in de periode 1995-1996 slechts één kaaimuur gebouwd en in gebruik genomen in Meerhout (1996), ten behoeve van W.C.T. Containerterminal.

De meeste aanvragen voor het bouwen van nieuwe kaaimuren liggen evenwel in het werkgebied van de administratie Waterwegen en Zeewezen. Zo worden op het Kanaal Roeselare-Leie in 1995 en 1996 twee kaaimuren gebouwd in Wielsbeke en in Roeselare. In het bijzonder worden in het kader van het Sigmaplan aan industrievestigingen kaaimuren gebouwd ter vervanging van de oude zee-wering, met een evenwaardige financiële inbreng van de privé-investeerders.

Ik vermeld onder meer :

- Zeeschelde, Dredging International, Zwijndrecht : 220 m ; (1997) 103 mln. fr.
- Zeeschelde, Ytong, Burcht : vaste steiger ; (1996) 45 mln. fr.
- Zeeschelde, Gralex, Burcht : 235 m ; (1997) 175 mln. fr.
- Rupel, Lauwers, Boom : 120 m ; (1997) 75 mln. fr.
- Rupel, Van Cauwenberghe, Rumst : 200 m ; (1995) 121 mln. fr.

Hoewel over het algemeen gesproken de interesse dus vrij groot is, blijken op het terrein de realisaties veeleer beperkt gezien budgettaire beperkingen.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

Vraag nr. 138
van 7 augustus 1996
van de heer JOHN TAYLOR

Buitenlandse reizen – Overzicht

Geregeld vernemen wij dat leden van de regering, leden van hun kabinet of ambtenaren van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap een buitenlandse reis ondernemen. Vaak stellen wij vast dat zij bij dergelijke gelegenheden worden vergezeld door soms zeer uitgebreide delegaties.

Graag kreeg ik dienaangaande van de minister, wat de vorige legislatuur en het gehele jaar 1995 betreft, volgende informatie.

1. Welke buitenlandse reizen hebben er gedurende die periode plaatsgevonden onder leiding van een lid van de Vlaamse regering, een lid van hun kabinet of een ambtenaar van de Vlaamse Gemeenschap ? Wat waren de redenen voor die reizen ?
2. Wat was de duur van die respectieve buitenlandse reizen en wat was de kostprijs ervan ?

Op welk budget werd de kostprijs van die reizen aangerekend ? Was dat op het budget van het kabinet of op het budget van de administratie ?

3. Door hoeveel kabinetsleden en/of door hoeveel leden van de administratie werden de respectieve ministers op elk van die reizen vergezeld ?
4. Waren er bij dergelijke gelegenheden ook personen vreemd aan het kabinet of de administratie aanwezig en zo ja, in welke hoedanigheid ?

Door wie werden de reiskosten van dergelijke buitenstaanders betaald ?

5. Werden sommige buitenlandse reizen geheel of gedeeltelijk door derden betaald ? Zo ja, door wie of door welke instantie ?

6. Welke buitenlandse reizen worden er voor de huidige legislatuur gepland ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers.

Antwoord

1. Naar aanleiding van de herdenking van de twintigste verjaardag van de conferentie van Vancouver - Habitat I, heeft de 47ste Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, op 22 december 1992, besloten (resolutie 47/180) de tweede conferentie van de Verenigde Naties inzake menselijke nederzettingen (Habitat II) bijeen te roepen.

Deze conferentie was de laatste in een reeks van zes belangrijke conferenties die gedurende de laatste jaren werden georganiseerd door de UNO. De besluiten ervan zijn geldig voor de volgende twintig jaar.

De deelname aan deze conferentie was daarom uitermate belangrijk, zowel voor België als voor het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. Bijgevolg werd binnen de Vlaamse regering beslist een delegatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap af te vaardigen naar het "Belgisch Nationaal Comité Menselijke Nederzettingen" en naar deze conferenties.

Daarnaast heeft toenmalig minister Norbert De Batselier ook deelgenomen aan de vergaderingen van de ministers bevoegd voor Huisvesting bij de lidstaten van de Europese Unie en aan een werkbezoek aan Zuid-Afrika.

De deelname aan deze vergaderingen van de ministers bevoegd voor Huisvesting bij de lidstaten van de Europese Unie past in een uitwisselingsprogramma met het ministerie van het Waals Gewest en het ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

De deelname aan het werkbezoek aan Zuid-Afrika is een gevolg van het samenwerkingsakkoord dat afgesloten werd tussen het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en Zuid-Afrika. Gedetailleerde gegevens in verband met deze deelnames zijn niet bekend bij de afdeling Woonbeleid.

2. Op internationaal niveau werd een voorbereidend comité samengesteld dat in april 1994 zijn eerste zitting (Prepcom I) hield in Genève. Prepcom II heeft plaatsgevonden van 24 april 1995 tot 5 mei 1995 in Nairobi. Prepcom III heeft van 5 tot 16 februari 1996 plaatsgevonden in New York en de eigenlijke conferentie heeft van 3 tot 14 juni plaatsgevonden in Istanbul (Turkije).

Alle kosten werden aangerekend op de begroting van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap. De kosten voor de minister, zijn kabinetslid en de journalisten werden aangerekend op het Fonds voor de Huisvesting en de kosten van de Vlaamse ambtenaren werden aangerekend op de budgetten voor buitenlandse zendingen.

De juiste globale kostprijs is niet bekend, vermits de kosten worden aangerekend op verschillende begrotingsposten en bij verschillende departementen en openbare instellingen.

Zoals reeds werd opgemerkt bij vraag 1, zijn bij de afdeling Woonbeleid geen gedetailleerde gegevens bekend inzake de deelname aan de vergaderingen van de ministers bevoegd voor Huisvesting bij de lidstaten van de Europese Unie en aan het werkbezoek aan Zuid-Afrika.

3. Gegevens in verband met Prepcom I zijn niet beschikbaar.

De samenstelling van de delegaties voor de Prepcom I en de conferentie in Istanbul vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger als **bijlage**.

Zoals reeds werd opgemerkt bij vraag 1, zijn bij de afdeling Woonbeleid geen gedetailleerde gegevens bekend inzake de deelname aan de vergaderingen van de ministers bevoegd voor Huisvesting bij de lidstaten van de Europese Unie en aan het werkbezoek aan Zuid-Afrika.

4. Zoals blijkt uit voorgaand overzicht hebben verscheidene personen vreemd aan het kabinet en de administratie deelgenomen aan deze conferenties. Hun hoedanigheid werd opgegeven in dit overzicht.

Buiten de kosten van de kabinetsleden en personeelsleden van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap die, logischerwijze, ten laste vielen van de begroting van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, vielen ook de kosten van de journalisten die hebben deelgenomen aan de conferentie in Istanbul ten laste van de begroting van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Zoals reeds werd opgemerkt bij vraag 1, zijn bij de afdeling Woonbeleid geen gedetailleerde gegevens bekend inzake de deelname aan de vergaderingen van de ministers bevoegd voor Huisvesting bij de lidstaten van de Europese Unie en aan het werkbezoek aan Zuid-Afrika.

5. Voorzover bekend werd geen enkele reis geheel of gedeeltelijk betaald door derden.

6. De afdeling Woonbeleid beschikt heden niet over enige informatie terzake.

Als **bijlage** vindt de Vlaamse volksvertegenwoordiger gedetailleerde informatie terzake met betrekking tot de administratie Binnenlandse Aangelegenheden.

(Bovenvermelde bijlagen liggen ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement, dienst Schriftelijke Vragen - red.).

Vraag nr. 20
van 7 oktober 1996
van de heer CARL DECALUWE

Woonnoodgebieden – Middelen – Afbakening

De alternatieve financiering dateert reeds van april 1990, toen ook het concept van de woonnoodgebieden in het leven werd geroepen. Op basis van een aantal criteria werden 10 woonnoodgebieden afgebakend.

De alternatieve financiering is ondertussen afgelopen, maar de toepassing van artikel 94 geldt nog steeds voor woonnoodgebieden.

1. Hoeveel middelen (artikel 94) werden voor de 10 verschillende woonnoodgebieden geïnvesteerd ?
2. Kunnen er door de wijzigende omstandigheden afbakeningen van de woonnoodgebieden worden aangepast en ook nieuwe woonnoodgebieden worden afgebakend ?
3. Zo ja, voor wanneer is die aanpassing gepland en welke criteria worden hiervoor gebruikt ?
4. Zo neen, voor wanneer is er een evaluatie gepland van de woonnoodgebieden ?

Antwoord

1. In bijgevoegde tabel zijn de vastgelegde middelen vermeld die tussen 1991 en oktober 1996 werden gereserveerd voor renovatiedossiers-artikel 94 van de Huisvestingscode in woonnoodgebieden. Tevens is het aantal ingediende dossiers (al dan niet vastgelegd) en het aantal geplande woningen vermeld. In het woonnoodgebied Tongeren is er nog geen dossier ingediend tot op heden.

2. De afbakening van de woonnoodgebieden is geregeld in een organiek besluit van de Vlaamse regering van 4 april 1990, een besluit van de Vlaamse regering van 3 mei 1990 waarin de in aanmerking komende gemeenten worden aangewezen en tien individuele afbakeningsbesluiten, eveneens van de Vlaamse regering, van 27 juni, 4 juli, 31 juli 1990 en 12 september 1990. Uiteraard kunnen de afbakeningen van de woonnoodgebieden op grond van gewijzigde omstandigheden door de Vlaamse regering worden aangepast. Dit gebeurde trouwens in 1991 reeds voor enkele woonnoodgebieden. Door het besluit van de Vlaamse regering van 4 april 1990 wordt het aantal woonnoodgebieden weliswaar beperkt tot twee per provincie.

3. en 4. Het is de bedoeling om de huidige situatie met allerlei soorten gebieden (woonnoodgebieden, inbreidingsgerichte gebieden, Domus Flandria-gemeenten) te saneren en zo tot een meer eenduidig geheel te komen inzake de bijzondere gebieden. De afbakening van bijzondere gebieden, waar huisvestingsprojecten bijzondere aandacht krijgen, is voor het huisvestingsbeleid zo essentieel dat het goed zou zijn dat de afbakening zou gebeuren met een decretale basis via de Vlaamse Wooncode.

Woonnoodgebied	Aantal ingediende dossiers	Aantal geplande woningen	Vastleggingen (fr.) 1/91 tot 10/96
Aalst	2	61	113.062.131
Antwerpen	15	419	821.722.141
Limburg	12	233	143.877.723
Leuven	2	29	–
Brugge	15	92	58.014.049
Vilvoorde	1	34	–
Gent	26	411	759.070.544
Mechelen	2	4	3.195.309
Menen	4	12	9.062.370

**II. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS EN WAAROP
NOG NIET WERD GEANTWOORD
(Reglement artikel 77, 6)**

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT
VAN DE VLAAMSE REGERING,
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS
BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

**Vraag nr. 39
van 15 oktober 1996
van de heer LEO GOVAERTS**

*Sensibiliserings- en informatiecampagnes – Over-
zicht*

Zie :
Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer
en Ruimtelijke Ordening
Vraag nr. 74
van 15 oktober 1996
van de heer Leo Govaerts
Blz. 434

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER
VAN BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN,
STEDELIJK BELEID EN HUISVESTING

**Vraag nr. 31
van 15 oktober 1996
van de heer LEO GOVAERTS**

*Sensibiliserings- en informatiecampagnes – Over-
zicht*

Zie :
Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer
en Ruimtelijke Ordening
Vraag nr. 74
van 15 oktober 1996
van de heer Leo Govaerts
Blz. 434

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER
VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

**Vraag nr. 43
van 15 oktober 1996
van de heer BART VANDENDRIESSCHE**

Sociaal impulsfonds – Lokale actoren

Zie :
Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenhe-
den, Stedelijk Beleid en Huisvesting
Vraag nr. 26
van 15 oktober 1996
van de heer Bart Vandendriessche
Blz. 458

**Vraag nr. 44
van 15 oktober 1996
van de heer BART VANDENDRIESSCHE**

Sociaal Impulsfonds – Evaluatie beleidsplannen

Zie :
Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenhe-
den, Stedelijk Beleid en Huisvesting
Vraag nr. 27
van 15 oktober 1996
van de heer Bart Vandendriessche
Blz. 459

**Vraag nr. 45
van 15 oktober 1996
van de heer BART VANDENDRIESSCHE**

*Sociaal Impulsfonds – Beleidsplannen 1997 en
reguliere OCMW-werking*

Zie :
Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenhe-
den, Stedelijk Beleid en Huisvesting
Vraag nr. 28
van 15 oktober 1996
van de heer Bart Vandendriessche
Blz. 461

**III. VRAGEN WAARVAN
DE REGLEMENTAIRE TERMIJN
VERSTREKEN IS MET
TEN MINSTE TIEN WERKDAGEN
EN DIE OP VERZOEK
VAN DE VRAAGSTELLER WERDEN
OMGEZET IN MONDELINGE VRAGEN
(Reglement artikel 77, 4)**

Nihil

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie				
△ 14	01.10.1996	P. Ceysens	<i>Vlaamse openbare instellingen – Beheersinstanties</i>	469
17	02.10.1996	V. Dua	<i>Eurosense-contract – Europese bezwaren</i>	470
20	03.10.1996	F. Vermeiren	<i>Telenet Vlaanderen – Gevolgen federale beslissingen</i>	471
29	07.10.1996	H. Suykerbuyk	<i>Europees Bureau voor Taalminderheden – Contacten</i>	472
31	07.10.1996	B. Grouwels	<i>Brussel – Samenwerking</i>	473
32	07.10.1996	F. Vermeiren	<i>Buitenlandse investeringen – Beleid</i>	475
35	08.10.1996	H. Suykerbuyk	<i>Interreg-programma Euregio Scheldemond – Uitbreiding</i>	476
37	15.10.1996	N. Maes	<i>ILO-conventie inheemse volkeren – Consequenties op regiovlak</i>	477
38	15.10.1996	G. Cardoen	<i>Vlaamse Instelling voor Rationeel Energiegebruik – Doel en werking</i> ..	478
○ 39	15.10.1996	L. Govaerts	<i>Sensibiliserings- en informatiecampagnes – Overzicht</i>	493
40	15.10.1996	N. Maes	<i>Vlabinvest – Beleidsoptie Vlaamse Rand</i>	478
41	16.10.1996	H. Suykerbuyk	<i>Gemeentelijk kiesrecht Europese burgers – Belastingplicht</i>	479
42	16.10.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Herziening verdrag Europese Unie – Vlaamse aandachtspunten</i>	480
43	16.10.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Deense diplomatieke diensten – "Brussel" of "Bruxelles"</i>	481
44	16.10.1996	M. Doomst	<i>Niet-gepubliceerde en niet-operationele decreten – Stand van zaken</i>	482
49	28.10.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Centrum voor Muziekinstrumentenbouw – Subsidies</i>	401
L. VAN DEN BOSSCHE, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken				
217	10.06.1996	J. De Meyer	<i>Terbeschikkingstelling – Omvang, kostprijs en controle</i>	401
44	14.10.1996	C. Van Eyken	<i>Vlaamse administratie – Hardware en software</i>	402
45	14.10.1996	E. Schuermans	<i>Hogeschoolpersoneel – "Voltijdse opdracht"</i>	403
46	14.10.1996	L. Cannaerts	<i>Schoolkosten – Openstaande rekeningen</i>	403
47	14.10.1996	M. Olivier	<i>Elektronisch personeelsdossier Onderwijs – Evaluatie</i>	404
48	15.10.1996	J. De Meyer	<i>Deeltijds kunstonderwijs – Cumulatie en vaste benoeming</i>	405
49	15.10.1996	J. Devolder	<i>Administratietaken – Uitbesteding of inbesteding</i>	407
51	15.10.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Leerlingen en studenten verpleging/verzorging – Hepatitis B-vaccinatie</i> .	410
52	15.10.1996	F. Strackx	<i>Schoolliteratuurlijsten – Richtlijnen</i>	411
53	16.10.1996	N. Maes	<i>Hogescholendecreet – Statuut tijdelijken met overgangsmaatregelen</i>	411
54	16.10.1996	J. Sauwens	<i>Leraars Islamitische Godsdienst – Taalkennis</i>	412

56	17.10.1996	W. Aers	<i>Universiteit Gent – Bevlaging</i>	413
57	17.10.1996	W. Aers	<i>Inschrijvingsgeld hogescholen – Normen</i>	414
58	17.10.1996	W. Aers	<i>Middagtoezicht – Uurloon</i>	417
59	22.10.1996	M. Olivier	<i>Opleidingsprogramma sociale hogescholen – Adviezen Armoedeverslag</i>	417
60	22.10.1996	C. Vandenbroeke	<i>Spijbelen – Omvang en oorzaken</i>	418
61	22.10.1996	C. Vandenbroeke	<i>Franstalige leerlingen in Zuid-West-Vlaanderen – Evolutie</i>	420
62	28.10.1996	F. Strackx	<i>Reaffectatie – Vakken en scholen</i>	421

T. KELCHTERMANS, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

42	04.10.1996	M. Olivier	<i>Bodemattest – Sociale woningbouwmaatschappijen</i>	483
54	08.10.1996	J. Malcorps	<i>Vlarem II – Passage over emissiegrenswaarden</i>	423
57	08.10.1996	M. Verlinden	<i>Asbest – Producten – Openbare gebouwen</i>	484
63	14.10.1996	C. Van Eyken	<i>Reglementering medisch afval – Stand van zaken</i>	485
64	14.10.1996	C. Van Eyken	<i>Wit- en bruingoedafval – Preventie en selectieve ophaling</i>	486
71	15.10.1996	J. Geysels	<i>Ruilverkaveling Merksplas – Voorzorgen</i>	487
73	16.10.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Risicowerklozen – Sociale clausules in openbare aanbestedingen</i>	488
76	22.10.1996	J. Gabriels	<i>Bosgebied – Ontbossing voor rietbeplanting – Ruilverkaveling</i>	423
79	22.10.1996	R. Van Cleuvenbergen	<i>Natuurrezervaten – Erkenningen 1995-1996</i>	424
80	22.10.1996	N. Maes	<i>Milieuvergunning dancings – Stilzwijgende vergunning</i>	426
81	22.10.1996	F. Vermeiren	<i>Genetisch behandelde planten – Verkoop</i>	427
82	28.10.1996	M. Olivier	<i>Bodemattest – Fusie bouwmaatschappijen</i>	427
90	29.10.1996	M. Olivier	<i>Grensoverschrijdende waterlopen met Frankrijk – Waterkwaliteit</i>	428

W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

23	17.10.1996	W. Aers	<i>Faculteitsgebouw Diergeneeskunde Universiteit Gent – Bestemming</i>	489
----	------------	----------------	---	-----

E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

68	14.10.1996	P. Huybrechts	<i>Garbekeveld De Panne – Zandwinning</i>	430
69	14.10.1996	C. Verougstraete	<i>Verbindingsweg Kennedyplein-De Bolle Oostende – Realisatie</i>	432
71	14.10.1996	M. Olivier	<i>Afbraakvorderingen – Vervolgingsbeleid</i>	433
73	15.10.1996	C. Verwimp-Sillis	<i>Openbaar vervoer en maatschappelijke functies – Lijn 355 Ternat-Asse</i> .	433
74	15.10.1996	L. Goovaerts	<i>Sensibiliserings- en informatiecampagnes – Overzicht</i>	434
75	16.10.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Ring Willebroek – Tijdelijk traject</i>	435
76	17.10.1996	J. Geysels	<i>Kolonie van Wortel en strafinrichting Merksplas – Bestemming</i>	436
77	17.10.1996	W. Aers	<i>De Lijn – Criminaliteitspreventie</i>	436
78	17.10.1996	W. Aers	<i>De Lijn – Locatie bushokjes</i>	437

79	17.10.1996	W. Aers	<i>Reclame op Lijnvoertuigen – Taalgebruik</i>	438
80	17.10.1996	W. Aers	<i>Blaisantvest Gent – Verlichting</i>	438
81	17.10.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Herziening gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse – BPA Hoog Jezus-Eik</i> ..	438
82	22.10.1996	C. Decaluwé	<i>Kruispunt N43-Bruyningstraat Kortrijk – Rotonde</i>	439
83	22.10.1996	J. Penris	<i>N117 Brasschaat-Essen – Veiligheidswerken</i>	439
84	22.10.1996	J. Goos	<i>Kusttramverbinding De Panne-Adinkerke – Stand van het dossier</i>	440
85	22.10.1996	N. Maes	<i>Bouw Verrebroekdok – Toewijzing</i>	441
86	22.10.1996	P. Huybrechts	<i>Pleziervaart – Zondagsdienst bruggen en sluisen</i>	442
88	22.10.1996	C. Decaluwé	<i>Leegstaande en verwaarloosde bedrijfsruimten – Inventaris</i>	443
89	28.10.1996	J. Gabriels	<i>Kaaimuren – Bouwstimuleringsprojecten</i>	489
90	28.10.1996	J. Devolder	<i>Haven Zeebrugge – Reddingsboeien</i>	443
91	28.10.1996	J.-M. Bogaert	<i>N368 doortocht Ruddervoorde – Veiligheidswerken</i>	444
92	28.10.1996	R. Van den Heuvel	<i>Militaire Baan Morsel – Maximumsnelheid – Fietspad</i>	445
93	28.10.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Schelde – Stormvloedkering</i>	445
94	28.10.1996	M. Verlinden	<i>Stadsherwaardering en vestiging handelszaken – Beleid</i>	446
95	28.10.1996	C. Decaluwé	<i>Onbemande camera's – Stand van zaken</i>	447
96	28.10.1996	F. Vermeiren	<i>Binnenscheepvaart – Reinigingsplaatsen</i>	448
97	28.10.1996	J. De Roo	<i>Carpooling – Initiatieven</i>	448
98	29.10.1996	C. Decaluwé	<i>Kanaal Bossuit-Kortrijk – Afwerking</i>	450
99	31.10.1996	M. Cordeel	<i>Scheldebrug Temse – Geluidshinder</i>	451
100	31.10.1996	P. Huybrechts	<i>Ecoducten en ecotunnels – Stand van zaken</i>	451
102	04.11.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Kanaal Dessel-Turnhout-Schoten – Staat van dijken en oevers</i>	452
103	05.11.1996	M. Olivier	<i>Openbare werken – Hinderregeling</i>	453

E. VAN ROMPUY, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

23	15.10.1996	F. Strackx	<i>BRTN-televisie – Ontvangst</i>	454
24	17.10.1996	W. Aers	<i>BRTN-medewerkers – Politieke neutraliteit</i>	454
27	22.10.1996	J. Geysels	<i>VN-conferentie hernieuwbare energie – Aanwezigheid</i>	455
28	22.10.1996	F. Vermeiren	<i>Genetisch behandelde planten – Verkoop</i>	455
30	06.11.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>BRTN Teletekst – Federatie Werkgroepen Homoseksualiteit</i>	455

L. PEETERS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

138	07.08.1996	J. Taylor	<i>Buitenlandse reizen – Overzicht</i>	490
20	07.10.1996	C. Decaluwé	<i>Woonnoodgebieden – Middelen – Afbakening</i>	492
24	14.10.1996	M. Olivier	<i>Experiment sociale vernieuwing – Projecten</i>	456
26	15.10.1996	B. Vandendriessche	<i>Sociaal Impulsfonds – Lokale actoren</i>	458

	27	15.10.1996	B. Vandendriessche	<i>Sociaal Impulsfonds – Evaluatie beleidsplannen</i>	459
	28	15.10.1996	B. Vandendriessche	<i>Sociaal Impulsfonds – Beleidsplannen 1997 en reguliere OCMW-werking</i>	461
○	31	15.10.1996	L. Govaerts	<i>Sensibiliserings- en informatiecampagnes – Overzicht</i>	493
	32	17.10.1996	W. Aers	<i>Gemeentescholen – Gemeentelijke gunsten</i>	462
	33	22.10.1996	M. Olivier	<i>Sociale huisvestingsmaatschappijen – Informatieplicht</i>	463

L. MARTENS, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

○	43	15.10.1996	B. Vandendriessche	<i>Sociaal impulsfonds – Lokale actoren</i>	493
○	44	15.10.1996	B. Vandendriessche	<i>Sociaal impulsfonds – Evaluatie beleidsplannen</i>	493
○	45	15.10.1996	B. Vandendriessche	<i>Sociaal Impulsfonds – Beleidsplannen 1997 en reguliere OCMW-werking</i>	493
	50	22.10.1996	M. Olivier	<i>Assistentiebudget gehandicapten – Experiment</i>	464
	51	22.10.1996	J. Gabriels	<i>OCMW-registratieplicht – Sancties</i>	465
	52	22.10.1996	D. Lootens-Stael	<i>Theater Stekelbees – Cultureel ambassadeursschap en deontologie</i>	465
	54	28.10.1996	M. Keulen	<i>Literaire lezingen – Subsidiëring</i>	466
	61	04.11.1996	P. Ceysens	<i>Niet-gereguleerde subsidies Welzijn – Overzicht</i>	468
	62	05.11.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlaamse gemeenschapscentra Brussel – Afwerking</i>	469